ΟΥΤΕ ΦΑΣΙΣΜΟΣ, ΟΥΤΕ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ, ΚΑΤΩ Ο ΚΡΑΤΙΣΜΟΣ ΠΑΝΤΟΤΕ ΑΝΑΡΧΙΑ

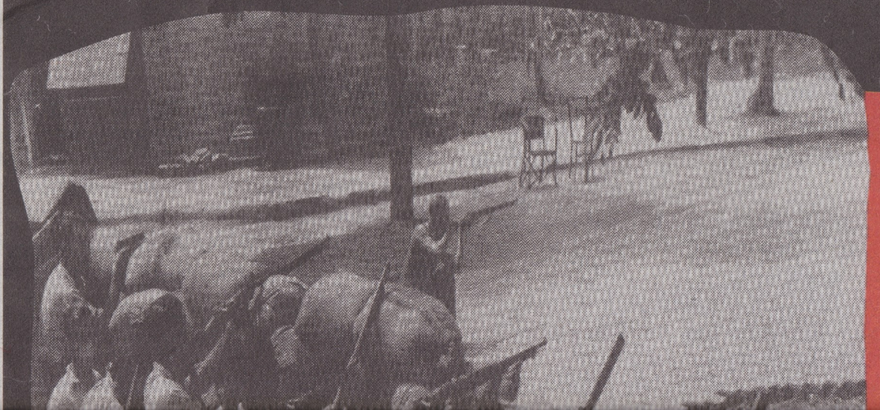
ΜΗΝΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
Αρ.Φύλλου 88
ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ 2009
1,5 ΕΥΡΩ

ΔΙΑΔΡΟΜΗ
ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

36 χρόνια μετά την εξέγερση του Νοέμβρη του 1973,

οπλισμένοι με την αλήθεια της ιστορίας, (που παραμορφώνει η κάθε εξουσία), γεμάτοι πάθος για την κοινωνική απελευθέρωση και δικαιοσύνη, αγωνιζόμαστε με ανιδιοτέλεια για την αναρχία

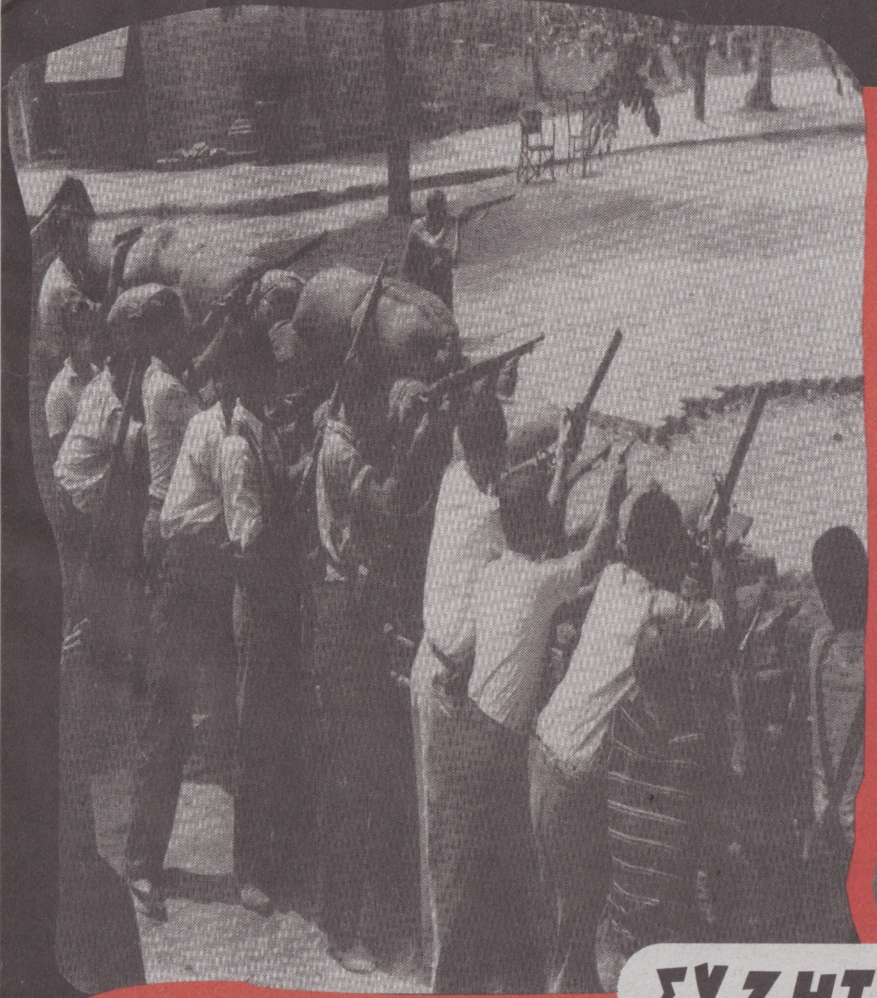
ΑΝΑΡΧΙΚΟ ΔΙΗΜΕΡΟ στις 15-1
Προβολές- Έκθεση Φω

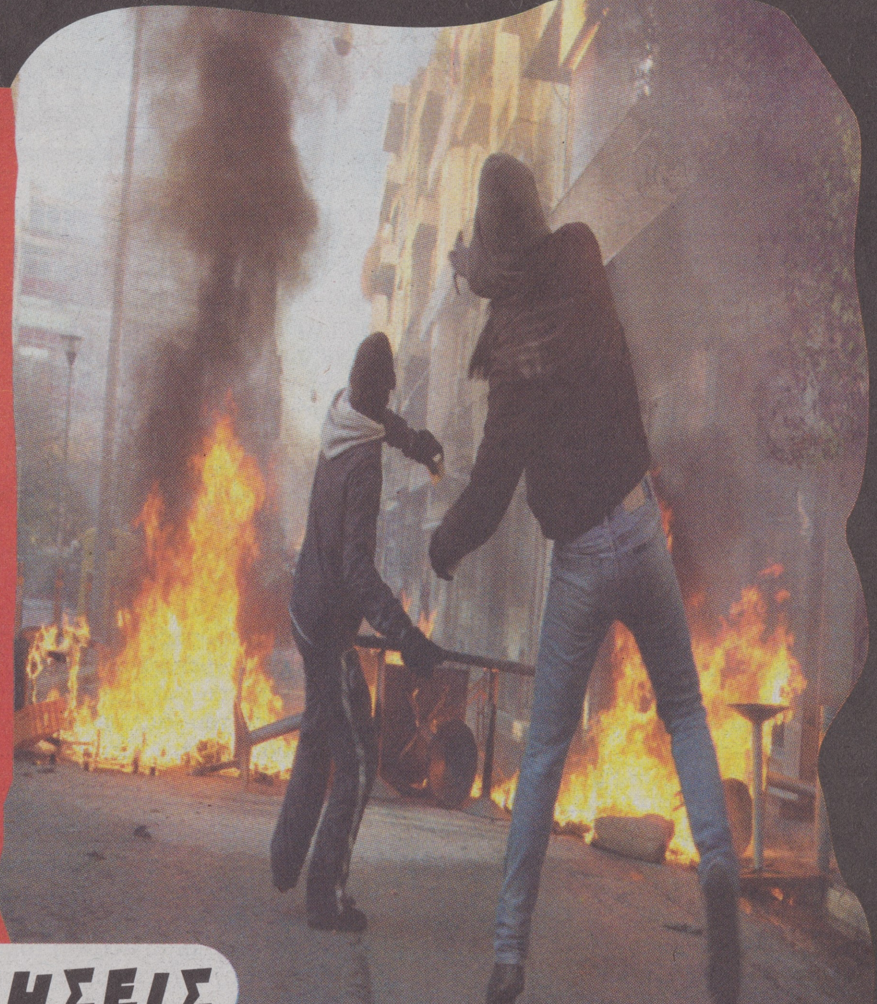

του Νοέμβρη του 1973,

οπλισμένοι με την αλήθεια της ιστορίας,
(που παραμορφώνει η κάθε εξουσία), γεμάτοι πάθος
για την κοινωνική απελευθέρωση και δικαιοσύνη,
αγωνιζόμαστε με ανιδιοτέλεια για την αναρχία

ΣΥΖΗΤΗΣΕΙΣ

Κυριακή 15 Νοεμβρίου

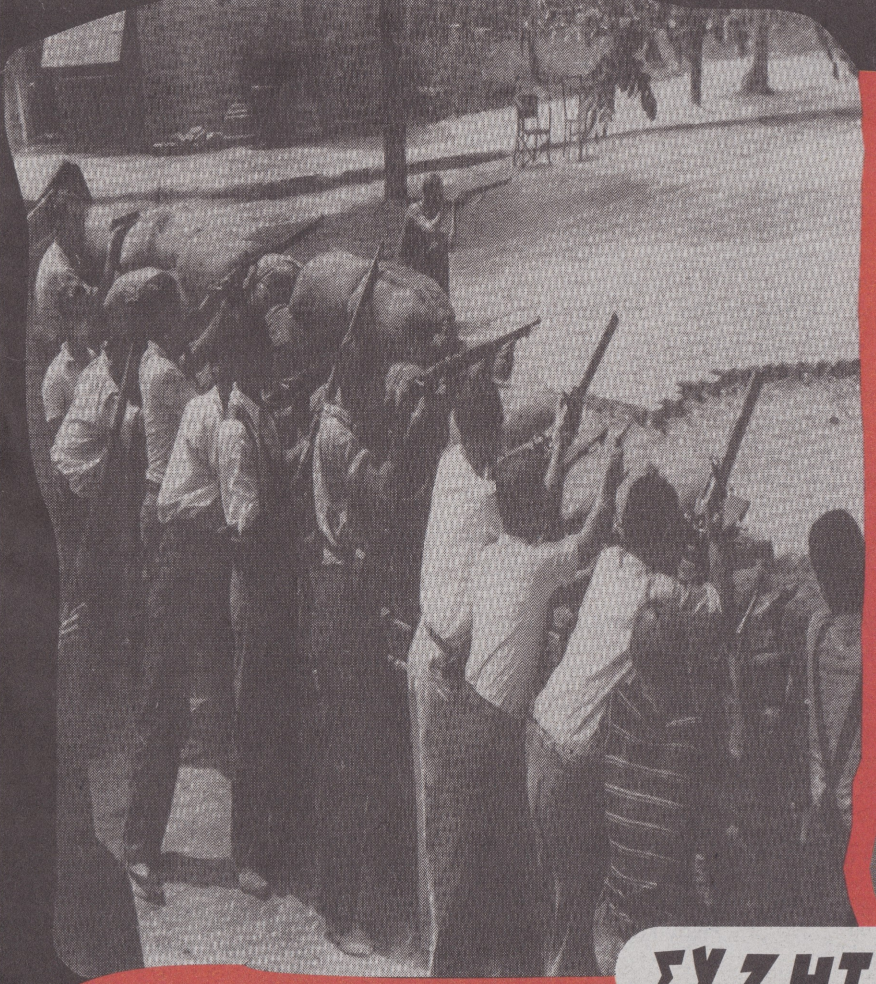
Δευτέρα 16 Νοεμβρίου

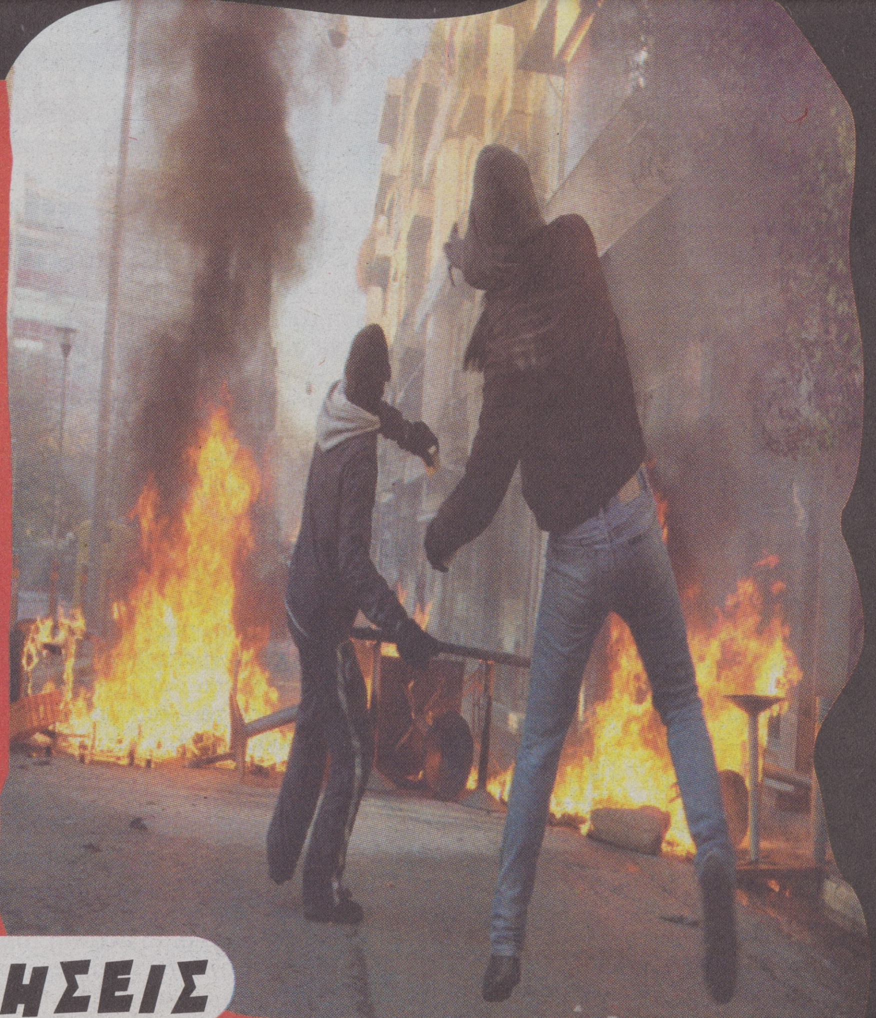
ΑΡΧΙΚΟ ΔΙΗΜΕΡΟ στις 15-16 Νοεμβρίου στο ΠΟΛΥΤΕΧ

Προβολές- Έκθεση φωτογραφίας από το π

ΙΕΡΟ στις 15-16 Νοεμβρίου στο ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ Αθηνών

Έκθεση Φωτογραφίας από το πρωί

ΣΥΖΗΤΗΣΕΙΣ

Κυριακή 15 Νοεμβρίου

6 30μμ

1939 - 2009

70 Χρόνια από το τέλος της κοινωνικής επανάστασης στην Ισπανία

Δευτέρα 16 Νοεμβρίου

6 30μμ

Η ΕΞΕΓΕΡΣΗ του ΔΕΚΕΜΒΡΗ 2008, η Άμεση Δημοκρατία και η Αναρχική προοπτική

Αναρχική Αρχειοθήκη

Ήλιε Πράσινε, Γαλάζιε ουρανέ μου!

Παράξενα παιχνίδια παίζουν πότε-πότε οι θεοί εις βάρος της Πόλης. Ζούμε μέρες γεμάτες συμβολισμούς, έναν τέτοιο Οκτώβρη πριν από 65 χρόνια ο Γεώργιος Παπανδρέου ο Α', από το Σύνταγμα ανακοίνωνε την «απελευθέρωση των Αθηνών» από τα γερμανικά στρατεύματα κατοχής. Έναν Οκτώβρη το 1981, ο Ανδρέας Παπανδρέου κατέλαβε την πρωτεύουσα, επικεφαλής μιας αμέτρητης πράσινης στρατιάς μανιασμένων κουταλοφόρων, διώχνοντας την προηγούμενη γαλάζια φρουρά. Και έναν τέτοιο Οκτώβρη διάλεξε η Μοίρα και η Πολιούχος Αθηνά, για τον Εκλεκτό τους, τον Γιωργάκη Παπανδρέου, να τον οδηγήσουν μπροστά στην είσοδο της Πόλης, ως Απελευθερωτή.

Είχε περάσει πολλά δεινά η Πόλη μας, πολιορκήθηκε και λεηλατήθηκε από ξένα στρατεύματα, κάηκε από τον εξαγριωμένο κόσμο σε μια πρόσφατη εξέγερση, αρρώστιες, ιοί και πείνα θέριζαν, και η γαλάζια αυταρχική Τυραννίδα καταδυνάστευε τις ζωές των ανθρώπων και λήστευε τις σοδειές τους. Ώσπου μια μέρα, εντελώς αναπάντεχα τα μάζεψαν και έφυγαν. Η έκφραση «τα μάζεψαν» δεν είναι σχήμα λόγου. Τα λάβαρα της προηγούμενης Φρουράς διπλώθηκαν προσεκτικά, οι ιερές εικόνες, τα λείψανα των γαλάζιων Αγίων και τα κειμήλια της Παράταξης, από παλιές ένδοξες μάχες, πακεταρίστηκαν με ευλάβεια. Ό,τι λάφυρο μπορούσε να κουβαληθεί το σήκωσαν στους ώμους τους οι γαλάζιοι δούλοι, ό,τι δεν μπορούσε να κουβαληθεί καταστράφηκε και λεηλατήθηκε. Ακόμα και τις καρέκλες τους πήραν μαζί τους οι Νέοι Νεοδημοκράτες, με την αστεία δικαιολογία ότι πάχυναν και είχαν σφηνώσει. Ένα τεράστιο καραβάνι από στρατιώτες, δούλους και πολιτικούς τράβηξε προς άγνωστη κατεύθυνση, κανείς δεν έμαθε πού.

Λίγοι αναρωτήθηκαν γιατί στα καλά καθούμενα εγκατέλειψε την Πόλη μας η γαλάζια Τυρρανίδα, χωρίς να δώσει ούτε μια μάχη, χωρίς να πέσει ούτε μια φάπα και ακόμα λιγότεροι ενδιαφέρονται να μάθουν ποιός θα ηγηθεί του γαλάζιου ασκεριού. Άλλοι είπαν πως έμαθαν μυστικά ότι ο Απελευθερωτής έχει συγκεντρώσει πολλά στρατεύματα, πως έχει περικυκλώσει την Πόλη, πως έκλεισε συμφωνίες με τους εχθρούς της και πως θα είναι μάταιο να αντισταθούν. Άλλοι διέδιδαν ότι έγινε συμφωνία μεγάλη, άλλοι ότι ο Φρούραρχος προδόθηκε και εκβιάστηκε από τους στρατηγούς του που συνεννοήθηκαν μυστικά με τον Απελευθερωτή. Και άλλοι, οι πιο γέροι που δεν εννοούσαν να ξεχάσουν πόσα νέα δεινά έφερνε κάθε φορά η «Απελευθέρωση», κουνούσαν τα κεφάλια τους...

Αλλά τι σημασία έχουν αυτά τώρα;

Η Πόλη μας σημαιοστολίζεται και φωταγωγείται απ' άκρη σ' άκρη για να υποδεχτεί τον Απελευθερωτή. Ακόμα και ο Ήλιος, το σύμβολο τους, έβαλε τα καλά του και αγκάλιασε με τις ηλιαχτίδες του το χαρούμενο πλήθος. Ήδη από νωρίς το πρωί εργάτες του Δήμου γκρεμίζουν τα Τείχη για να περάσει ο Παράκλητος και η συνοδεία του. Όλοι οι οιωνοί είναι θετικοί, όλοι οι μάντεις συμφωνούν ότι θα μακροημερεύσει η νέα Φρουρά γιατί το θέλουν οι Θεοί της Πόλης που έδωσαν μάλιστα τα πρώτα θεόσταλτα σημεία, τον μαγικό αριθμό «τρία». Για τρίτη φορά κερδίζει το Πασόκ κυβέρνηση της Νέας Δημοκρατίας, και θα έχουμε την τιμή να κυβερνηθούμε από την τρίτη γενιά των Παπανδρέου και της πασοκικής φάρας. Αρέσουν αυτές οι «συμπτώσεις» σε αρκετούς δεισιδαίμονες Αθηναίους. Κανείς τους όμως δεν μπήκε στον κόπο να μετρήσει ότι αυτή η εκλογική αναμέτρηση είναι η δέκατη τρίτη από την μεταπολίτευση.

Άλλα τίποτα στον κόσμο δεν μπορεί να χαλάσει τη μέρα αυτή. Τι πανζουρλισμός, τι ξεφάντωμα, τι ευθυμία είναι αυτή; Όλοι τρέχουν να προϋπαντήσουν τον Απελευθερωτή. Πολίτες, μέτοικοι και δούλοι, στριμώχνονται για να έχουν καλύτερη θέα, για να μην χάσουν λέξη. Οι τελάληδες που καλούσαν τον κόσμο κάτω, βεβαίωναν μάλιστα ότι είδαν με τα μάτια τους ακόμα και τις Καρυάτιδες να στρέφουν τα κεφάλια τους κατά την Μεγάλη Λεωφόρο, εκεί όπου θα διαβεί, νικητής και τροπαιούχος, ο Πορφυρογέννητος.

Πόσο μεγαλόπρεπη είναι η πομπή των Νικητών μέσα στις οικολογικές αθόρυβες λιμουζίνες τους, πόσο αξιοπρεπής και σοβαρός δείχνει ο Αρχηγός! Που έκρυβε τόσα χρόνια όλους αυτούς τους νέους, κομψούς, γυμνασμένους κύριους και κυρίες που απαρτίζουν το Υπουργικό Συμβούλιο; Τι καλλιστεία μας επεφύλαξε ως έκπληξη ο Εστεμμένος; Σε αυτήν την κυβέρνηση δεν επικρατούν οι δύσμορφοι και σκεβρωμένοι Αντιπρόσωποι των Πολιτών. Ούτε ένα τσιγκελωτό μουστάκι -σήμα κατατεθέν των παλαιοΠασόκων- δεν ρυπαίνει την προοπτική αυτού του «εξαίσιου» πίνακα. Μόνο στις πίσω σειρές σηκώνονται στις μύτες για να φανούν οι τελευταίοι των βετεράνων της Πρώτης Μεγάλης Λεηλασίας. Οι περισσότεροι από την γενιά τους απουσιάζουν δικαιολογημένα από το μεγάλο Προσκλητήριο. Καμαρώνουν τα παιδιά τους στο Κοινοβούλιο από τα θεωρεία των προσκεκλημένων και ροκανίζουν ανέμελα τα λάφυρα από εκείνες τις ένδοξες εποχές.

Ούτε Τσοχατζόπουλοι, ούτε Κουλούρηδες, που ανακοίνωσαν, οι αυθάδεις, με τον γνωστό πασοκικό στόμφο ότι, λέει, δεν θα πολιτευτούν φέτος, λες και τους ρώτησε κανείς! Ορισμένα μουσειακά είδη μόνο, κοσμούν την πολιτική βιτρίνα σύμφωνα με τις υποδείξεις του Αρχηγού. Τι ωραία που τα κανόνισε!

«Ζήτω η Ανανέωση!, Ζήτω το Νέο!», αλαλάζουν τα μεγάφωνα.

Ούτε ο νέος Αρχηγός είναι απλώς ο γιος του προηγούμενου Αρχηγού. Έφυγε μετανάστης στις Σουηδίες και στις Αμερικές με την κιθάρα του. Αλλά τώρα μεγάλωσε πια, ωρίμασε, έγινε υπουργός του Σημίτη, ταπεινώθηκε από τα Κανάλια, και λοιδορήθηκε όσο λίγοι. Εχθροί και φίλοι τον έβρισκαν από πάντα, λίγο, άνοστο, άσχετο, ανίκανο, σκέτο «αμερικανάκι». Το ένα σαρδάμ κατρακυλούσε πάνω στο άλλο σχηματίζοντας χιονοστιβάδες ατέλειωτης καζούρας στο Κοινοβούλιο και στους καφενέδες. Αμφισβητήθηκε και ας εξελέγη αμεσοδημοκρατικά, «δια βοής».

Και μέσα σε μια νύχτα, χρήσθηκε Παράκλητος. Τόσα τα αστεία πια, κάθε του κου-

ΣΚΕΨΕΙΣ ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ... ...ΣΚΕΨΕΙΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

Σύντροφοι/σσες και φίλοι/ες,

Κατά την διάρκεια της πρώτης δεκαετίας της λεγόμενη μεταπολίτευσης το όραμα που προβλήθηκε από τους διαχειριστές των κρατικών υποθέσεων μπορεί να συνοψιστεί σε ένα ζευγάρι λέξεων: «εκδημοκρατισμός και εκσυγχρονισμός».

Μια ολοένα και περισσότερο κατακερματισμένη κοινωνία σε υπο-«σύνολα» που συγκροτούνταν σε μια βάση καθαρά συντεχνιακών συμφερόντων καλούνταν να αφομοιώσει το «σχέδιο», αλλά και να συναινέσει στην εφαρμογή του για την οποία υπεύθυνοι εμφανίζονταν «χαρισματικοί» ηγέτες.

Ήλιε Πράσινε, Γαλάζιε ουρανέ μου!

Παράξενα παιχνίδια παίζουν πότε-πότε οι θεοί εις βάρος της Πόλης. Ζούμε μέρες γεμάτες συμβολισμούς, έναν τέτοιο Οκτώβρη πριν από 65 χρόνια ο Γεώργιος Παπανδρέου ο Α', από το Σύνταγμα ανακοίνωνε την «απελευθέρωση των Αθηνών» από τα γερμανικά στρατεύματα κατοχής. Έναν Οκτώβρη το 1981, ο Ανδρέας Παπανδρέου κατέλαβε την πρωτεύουσα, επικεφαλής μιας αμέτρητης πράσινης στρατιάς μανιασμένων κουταλοφόρων, διώχνοντας την προηγούμενη γαλάζια φρουρά. Και έναν τέτοιο Οκτώβρη διάλεξε η Μοίρα και η Πολιούχος Αθηνά, για τον Εκλεκτό τους, τον Γιωργάκη Παπανδρέου, να τον οδηγήσουν μπροστά στην είσοδο της Πόλης, ως Απελευθερωτή.

Είχε περάσει πολλά δεινά η Πόλη μας, πολιορκήθηκε και λεηλατήθηκε από ξένα στρατεύματα, κάηκε από τον εξαγριωμένο κόσμο σε μια πρόσφατη εξέγερση, αρρώστιες, ιοί και πείνα θέριζαν, και η γαλάζια αυταρχική Τυραννίδα καταδυνάστευε τις ζωές των ανθρώπων και λήστευε τις σοδειές τους. Ώσπου μια μέρα, εντελώς αναπάντεχα τα μάζεψαν και έφυγαν. Η έκφραση «τα μάζεψαν» δεν είναι σχήμα λόγου. Τα λάβαρα της προηγούμενης Φρουράς διπλώθηκαν προσεκτικά, οι ιερές εικόνες, τα λείψανα των γαλάζιων Αγίων και τα κειμήλια της Παράταξης, από παλιές ένδοξες μάχες, πακεταρίστηκαν με ευλάβεια. Ό,τι λάφυρο μπορούσε να κουβαληθεί το σήκωσαν στους ώμους τους οι γαλάζιοι δούλοι, ό,τι δεν μπορούσε να κουβαληθεί καταστράφηκε και λεηλατήθηκε. Ακόμα και τις καρέκλες τους πήραν μαζί τους οι Νέοι Νεοδημοκράτες, με την αστεία δικαιολογία ότι πάχυναν και είχαν σφηνώσει. Ένα τεράστιο καραβάνι από στρατιώτες, δούλους και πολιτικούς τράβηξε προς άγνωστη κατεύθυνση, κανείς δεν έμαθε πού.

Λίγοι αναρωτήθηκαν γιατί στα καλά καθούμενα εγκατέλειψε την Πόλη μας η γαλάζια Τυρρανίδα, χωρίς να δώσει ούτε μια μάχη, χωρίς να πέσει ούτε μια φάπα και ακόμα λιγότεροι ενδιαφέρονται να μάθουν ποιος θα ηγηθεί του γαλάζιου ασκεριού. Άλλοι είπαν πως έμαθαν μυστικά ότι ο Απελευθερωτής έχει συγκεντρώσει πολλά στρατεύματα, πως έχει περικυκλώσει την Πόλη, πως έκλεισε συμφωνίες με τους εχθρούς της και πως θα είναι μάταιο να αντισταθούν. Άλλοι διέδιδαν ότι έγινε συμφωνία μεγάλη, άλλοι ότι οι οιωνοί είναι θετικοί, όλοι οι μάντεις συμφωνούν ότι θα μακροημερεύσει η νέα Φρουρά γιατί το θέλουν οι Θεοί της Πόλης που έδωσαν μάλιστα τα πρώτα θεόσταλτα σημεία, τον μαγικό αριθμό «τρία». Για τρίτη φορά κερδίζει το Πασόκ κυβέρνηση της Νέας Δημοκρατίας, και θα έχουμε την τιμή να κυβερνηθούμε από την τρίτη γενιά των Παπανδρέου και της πασοκικής φάρας. Αρέσουν αυτές οι «συμπτώσεις» σε αρκετούς δεισιδαίμονες Αθηναίους. Κανείς τους όμως δεν μπήκε στον κόπο να μετρήσει ότι αυτή η εκλογική αναμέτρηση είναι η δέκατη τρίτη από την μεταπολίτευση.

Άλλα τίποτα στον κόσμο δεν μπορεί να χαλάσει τη μέρα αυτή. Τι πανζουρλισμός, τι ξεφάντωμα, τι ευθυμία είναι αυτή; Όλοι τρέχουν να προϋπαντήσουν τον Απελευθερωτή. Πολίτες, μέτοικοι και δούλοι, στριμώχνονται για να έχουν καλύτερη θέα, για να μην χάσουν λέξη. Οι τελάληδες που καλούσαν τον κόσμο κάτω, βεβαίωναν μάλιστα ότι είδαν με τα μάτια τους ακόμα και τις Καρυά-

αυτού του «εξαίσιου» πίνακα. Μόνο στις πίσω σειρές σηκώνονται στις μύτες για να φανούν οι τελευταίοι των βετεράνων της Πρώτης Μεγάλης Λεηλασίας. Οι περισσότεροι από την γενιά τους απουσιάζουν δικαιολογημένα από το μεγάλο Προσκλητήριο. Καμαρώνουν τα παιδιά τους στο Κοινοβούλιο από τα θεωρεία των προσκεκλημένων και ροκανίζουν ανέμελα τα λάφυρα από εκείνες τις ένδοξες εποχές.

Ούτε Τσοχατζόπουλοι, ούτε Κουλούρηδες, που ανακοίνωσαν, οι αυθάδεις, με τον γνωστό πασοκικό στόμφο ότι, λέει, δεν θα πολιτευτούν φέτος, λες και τους ρώτησε κανείς! Ορισμένα μουσειακά είδη μόνο, κοσμούν την πολιτική βιτρίνα σύμφωνα με τις υποδείξεις του Αρχηγού. Τι ωραία που τα κανόνισε!

«Ζήτω η Ανανέωση!, Ζήτω το Νέο!», αλαλάζουν τα μεγάφωνα.

Ούτε ο νέος Αρχηγός είναι απλώς ο γιος του προηγούμενου Αρχηγού. Έφυγε μετανάστης στις Σουηδίες και στις Αμερικές με την κιθάρα του. Αλλά τώρα μεγάλωσε πια, ωρίμασε, έγινε υπουργός του Σημίτη, ταπεινώθηκε από τα Κανάλια, και λοιδορήθηκε όσο λίγοι. Εχθροί και φίλοι τον έβρισκαν από πάντα, λίγο, άνοστο, άσχετο, ανίκανο, σκέτο «αμερικανάκι». Το ένα σαρδάμ κατρακυλούσε πάνω στο άλλο σχηματίζοντας χιονοστιβάδες ατέλειωτης καζούρας στο Κοινοβούλιο και στους καφενέδες. Αμφισβητήθηκε και ας εξελέγη αμεσοδημοκρατικά, «δια βοής».

Και μέσα σε μια νύχτα, χρήσθηκε Παράκλητος. Τέρμα τα αστεία πια, κάθε του κουβέντα είναι ευαγγέλιο για τους ευσεβείς, ακόμα και οι ασυναρτησίες που ξεστομίζει, έχουν πια την δική τους μυστηριακή σημασία που λίγοι μπορούν να αντιληφθούν. Μόνο βλάκες και απαίδευτοι χαχανίζουν πια με τα Προεδρικά Αινίγματα. «Όλοι στις Κάλτσες»! Τα πανηγύρια όμως δεν βαστούν πολύ. Ο Αρχηγός και η παρέα του έχουν πολύ δουλειά να κάνουν. Και το εννοούν. Δεν τους προλαβαίνουμε στην κυριολεξία.

Είναι φυσικό μετά το τέλος μιας περιόδου λεηλασίας να ξηλώνονται ως και οι σοβάδες από το κρατικό θησαυροφυλάκιο και κανείς δεν ασχολείται με τέτοια μικροπράγματα. Επιτέλους! Τίποτε δεν είναι χειρότερο από το να υπολειτουργούν οι θεσμοί. Όταν ενημε-

ΣΚΕΨΕΙΣ ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ... ...ΣΚΕΨΕΙΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

Σύντροφοι/σσες και φίλοι/ες,

Κατά την διάρκεια της πρώτης δεκαετίας της λεγόμενη μεταπολίτευσης το όραμα που προβλήθηκε από τους διαχειριστές των κρατικών υποθέσεων μπορεί να συνοψιστεί σε ένα ζευγάρι λέξεων: «εκδημοκρατισμός και εκσυγχρονισμός».

Μια ολοένα και περισσότερο κατακερματισμένη κοινωνία σε υπο-«σύνολα» που συγκροτούνταν σε μια βάση καθαρά συντεχνιακών συμφερόντων καλούνταν να αφομοιώσει το «σχέδιο», αλλά και να συναινέσει στην εφαρμογή του για την οποία υπεύθυνοι εμφανίζονταν «χαρισματικοί» ηγέτες.

Το «πελατειακό κομματικό σύστημα» πανταχού παρόν να δίνει «λύσεις», να «βολεύει», αλλά και να ξεβολεύει, να ανοίγει τις πόρτες για το περιζήτητο «δημόσιο», όνειρο ζωής, απωθημένο, πηγή σιγουριάς και φάρμακο κατά της ανασφάλειας που σημάδεψε δύο γενιές **απότοκο πολέμων, ανέχειας, πολιτικών κατατρεγμών, αλλά και της μετανάστευσης.**

Η δυνατότητα αυξανόμενης κατανάλωσης δυτικού τύπου ήρθε σαν πρότυπο ζωής να γκρεμίσει κοινωνικές παραδόσεις και συνήθειες. **Η λεγόμενη κοινωνική ανέλιξη άρχιζε να πνίγει την ανθρωπιά,** που παρ' όλα αυτά συνέχιζε να ανθίζει και να περιγελά όσους μεγαλοπιάνονταν αναρριχόμενοι σε «ανώτερα στρώματα και τάξεις».

Η κατανάλωση μαζικής «κουλτούρας» ήρθε σαν αναπόσπαστο μέρος της ενσωμάτωσης στις νόρμες της εξουσίας. Το «μεγαλείο» της φυλής πάντα επίκαιρο στις δύσκολες «εθνικές στιγμές». Όσο για τις κοινωνικές συγκρούσεις, αναγνωρίζονταν μόνο ως αποτέλεσμα της τριβής κάθε φορά του «παλιού» με το «νέο», του «αναχρονιστικού» και «συντηρητικού» με την «πρόοδο» και την «μεταρρύθμιση».

Και τώρα «η επανίδρυση του κράτους», το «νέο κράτος», η «ανάγκη για ισχυρούς θεσμούς» είναι πάλι εδώ. Τα ονόματα των ηγεμόνων τα ίδια. Μπορεί να μην προβάλλονται ως χαρισματικοί όσο οι προπάτορες τους, αλλά φαίνεται να τα κουτσοβολεύουν.

Και η αριστερά είναι εδώ. Και αυτή φαίνεται να τα κουτσοβολεύει. Λίγο συναίνεση. Λίγες διαμαρτυρίες για περισσότερα δικαιώματα των πολιτών γενικά ή της «εργατικής τάξης» ειδικότερα, λίγο ενάντια στην κρατική καταστολή και την εξαθλίωση των μεταναστών και των προσφύγων. Και το πράγμα τσουλάει. Να μην είχαν και αυτούς τους ξεσηκωμούς πότε πότε θα ήταν ακόμα πιο ικανοποιημένοι.

Γιατί την τελευταία φορά τα πράγματα «ξέφυγαν». Παράγινε το κακό. Παραήταν πολλοί

ΜΗΝΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
•ΧΡΟΝΟΣ 8ος•ΦΥΛΛΟ 88•
ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ 2009
ΔΙΑΔΡΟΜΗ

πολιορκήθηκε και λεηλατήθηκε από ένα στρατεύματα, κάηκε από τον εξαγριωμένο κόσμο σε μια πρόσφατη εξέγερση, αρρώστιες, ιοί και πείνα θέριζαν, και η γαλάζια αυταρχική Τυραννίδα καταδυνάστευε τις ζωές των ανθρώπων και λήστευε τις σοδειές τους. Όσπου μια μέρα, εντελώς απάντεχα τα μάζεψαν και έφυγαν. Η έκφραση «τα μάζεψαν» δεν είναι σχήμα λόγου. Τα λάβαρα της προηγούμενης Φρουράς διπλώθηκαν προσεκτικά, οι ιερές εικόνες, τα λείψανα των γαλάζιων Αγίων και τα κειμήλια της Παράταξης, από παλιές ένδοξες μάχες,

δαν ότι έγινε συμφωνία μεγάλη, άλλοι ότι ο

δαν με τα μάτια τους ακόμα και τις Καρυά-

του προηγούμενου Αρχηγού. Έφυγε μετανάστης στις Σουηδίες και στις Αμερικές με την κιθάρα του. Αλλά τώρα μεγάλωσε πια, ωρίμασε, έγινε υπουργός του Σημίτη, ταπεινώθηκε από τα Κανάλια, και λοιδορήθηκε όσο λίγοι. Εχθροί και φίλοι τον έβρισκαν από πάντα, λίγο, άνοστο, άσχετο, ανίκανο, σκέτο «αμερικανάκι». Το ένα σαρδάμ κατρακυλούσε πάνω στο άλλο σχηματίζοντας χιονοστιβάδες ατέλειωτης καζούρας στο Κοινοβούλιο και στους καφενέδες. Αμφισβητήθηκε και ας εξελέγη αμεσοδημοκρατικά, «δια βοής».

Και μέσα σε μια νύχτα, χρήσθηκε Παράκλητος. Τέρμα τα αστεία πια, κάθε του κουβέντα είναι ευαγγέλιο για τους ευσεβείς, ακόμα και οι ασυναρτησίες που ξεστομίζει, έχουν πια την δική τους μυστηριακή σημασία που λίγοι μπορούν να αντιληφθούν. Μόνο βλάκες και απαίδευτοι χαχανίζουν πια με τα Προεδρικά Αινίγματα. «Όλοι στις Κάλτσες»! Τα πανηγύρια όμως δεν βαστούν πολύ. Ο Αρχηγός και η παρέα του έχουν πολύ δουλειά να κάνουν. Και το εννοούν. Δεν τους προλαβαίνουμε στην κυριολεξία.

Είναι φυσικό μετά το τέλος μιας περιόδου λεηλασίας να ξηλώνονται ως και οι σοβάδες από το κρατικό θησαυροφυλάκιο και κανείς δεν ασχολείται με τέτοια μικροπράγματα. Επιτέλους! Τίποτε δεν είναι χειρότερο από το να υπολειτουργούν οι θεσμοί. Όταν ενημε-

ΣΚΕΨΕΙΣ ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ... ...ΣΚΕΨΕΙΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

Σύντροφοι/σσες και φίλοι/ες,

Κατά την διάρκεια της πρώτης δεκαετίας της λεγόμενη μεταπολίτευσης το όραμα που προβλήθηκε από τους διαχειριστές των κρατικών υποθέσεων μπορεί να συνοψιστεί σε ένα ζευγάρι λέξεων: «εκδημοκρατισμός και εκσυγχρονισμός».

Μια ολοένα και περισσότερο κατακερματισμένη κοινωνία σε υπο-«σύνολα» που συγκροτούνταν σε μια βάση καθαρά συντεχνιακών συμφερόντων καλούνταν να αφομοιώσει το «σχέδιο», αλλά και να συναινέσει στην εφαρμογή του για την οποία υπεύθυνοι εμφανίζονταν «χαρισματικοί» ηγέτες.

Το «πελατειακό κομματικό σύστημα» πανταχού παρόν να δίνει «λύσεις», να «βολεύει», αλλά και να ξεβολεύει, να ανοίγει τις πόρτες για το περιζήτητο «δημόσιο», όνειρο ζωής, απωθημένο, πηγή σιγουριάς και φάρμακο κατά της ανασφάλειας που σημάδεψε δύο γενιές **απότοκο πολέμων, ανέχειας, πολιτικών κατατρεγμών, αλλά και της μετανάστευσης**.

Η δυνατότητα αυξανόμενης κατανάλωσης δυτικού τύπου ήρθε σαν πρότυπο ζωής να γκρεμίσει κοινωνικές παραδόσεις και συνήθειες. **Η λεγόμενη κοινωνική ανέλιξη άρχιζε να πνίγει την ανθρωπιά,** που παρ' όλα αυτά συνέχιζε να ανθίζει και να περιγελά όσους μεγαλοπιάνονταν αναρριχόμενοι σε «ανώτερα στρώματα και τάξεις».

Η κατανάλωση μαζικής «κουλτούρας» ήρθε σαν αναπόσπαστο μέρος της ενσωμάτωσης στις νόρμες της εξουσίας. Το «μεγαλείο» της φυλής πάντα επίκαιρο στις δύσκολες «εθνικές στιγμές». Όσο για τις κοινωνικές συγκρούσεις, αναγνωρίζονταν μόνο ως αποτέλεσμα της τριβής κάθε φορά του «παλιού» με το «νέο», του «αναχρονιστικού» και «συντηρητικού» με την «πρόοδο» και την «μεταρρύθμιση».

Και τώρα «η επανίδρυση του κράτους», το «νέο κράτος», η «ανάγκη για ισχυρούς θεσμούς» είναι πάλι εδώ. Τα ονόματα των ηγεμόνων τα ίδια. Μπορεί να μην προβάλλονται ως χαρισματικοί όσο οι προπάτορες τους, αλλά φαίνεται να τα κουτσοβολεύουν.

Και η αριστερά είναι εδώ. Και αυτή φαίνεται να τα κουτσοβολεύει. Λίγο συναίνεση. Λίγες διαμαρτυρίες για περισσότερα δικαιώματα των πολιτών γενικά ή της «εργατικής τάξης» ειδικότερα, λίγο ενάντια στην κρατική καταστολή και την εξαθλίωση των μεταναστών και των προσφύγων. Και το πράγμα τσουλάει. Να μην είχαν και αυτούς τους ξεσηκωμούς πότε πότε θα ήταν ακόμα πιο ικανοποιημένοι.

Γιατί την τελευταία φορά τα πράγματα «ξέφυγαν». Παράγινε το κακό. Παραήταν πολλοί οι εξεγερμένοι. Παραφούντωσαν οι φωτιές τους. Κακό παράδειγμα για όλο τον κόσμο που έσπευσε να ρωτήσει, να μάθει, τι και πώς. Πως σταμάτησε το «ρολόι» της εξουσίας έστω και για λίγο να δείχνει την «σωστή ώρα»... Πως τόλμησαν να αναμετρηθούν οι καινούργιοι ξυπόλυτοι με τις παντοδύναμες ορδές που φυλάτουν την τάξη και την ασφάλεια των ισχυρών και των μεγάλων.

«Να μην ξαναγίνει», σκέφτηκαν όσοι ενοχλήθηκαν. Και καταπιάστηκαν με τον σκοπό αυτό. «Φίλοι» και εχθροί, σύμμαχοι και συνοδοιπόροι, «αντάρτες» και «ειδικοί». Μεγαλοπιάστηκαν όλοι για να οδηγηθούν οι ταραξίες σε ανώδυνα χωράφια, σε «βάλτους» και εφήμερες «νίκες», σε εφήμερες «δόξες».

Όλοι; Και βέβαια όχι. Όπως πάντα και βέβαια όχι όλοι.

Η φωτιά μπορεί να ζωντανέψει. Και θα ζωντανέψει...

«Ό,τι ερπετό και ασήμαντο της γης ας τρέξει. Μας προκαλεί το εφήμερο με όσες καμπάνες διαθέτει», *(Κομπαγιάσι Ίσσα, 1825)*.

Ο *Κύκλος Σύνταξης* της ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

Η ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ ΑΘΗΝΑΣ
ΕΙΝΑΙ ΑΝΟΙΚΤΑ
ΔΕΥΤΕΡΑ και ΠΕΜΠΤΗ 5–7μμ
***

Η ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ
(Δελμούζου 3, πρώτη παράλληλος της Φιλίππου, από Αγίας Σοφίας)
είναι ανοικτά Τετάρτη
5.30 – 8 το απόγευμα
και Σάββατο από 10.30πμ – 2.00μμ
τηλέφωνο επικοινωνίας
69 92 23 12 86
***

Ο Κύκλος Σύνταξης της ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ
συναντιέται
κάθε Τρίτη απόγευμα στις 7, στο χώρο της Αναρχικής Αρχειοθήκης Αθήνας
(Σαριπόλου 8, δίπλα στο Αρχαιολογικό Μουσείο)
****

Σύντροφοι/σσες και φίλοι/ες,
εάν πρόκειται να στείλετε ΣΥΣΤΗΜΕΝΕΣ επιστολές ή δέματα,
θα πρέπει να απευθύνονται στον Παναγιώτη Λιόλιο,
ή στο Γιώργο Βλασσόπουλο
Τ.Θ. 26054, Τ.Κ. 10022, ΑΘΗΝΑ

Η ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ μας διεύθυνση είναι:
diadromi@revolution.gr,
& το τηλέφωνο επικοινωνίας
69 73 79 92 07

ΜΗΝΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
•ΧΡΟΝΟΣ 8ος•ΦΥΛΛΟ 88•
ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ 2009

ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

ΕΚΔΟΣΗ: ΑΡΧΕΙΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΑΓΩΝΩΝ
ΚΟΙΝΩΝΙΚΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ Α.Μ.Κ.
ΣΑΡΙΠΟΛΟΥ 8 – ΑΘΗΝΑ – Τ.Κ. 10682
Υπεύθυνος Έκδοσης
Παναγιώτης Λιόλιος

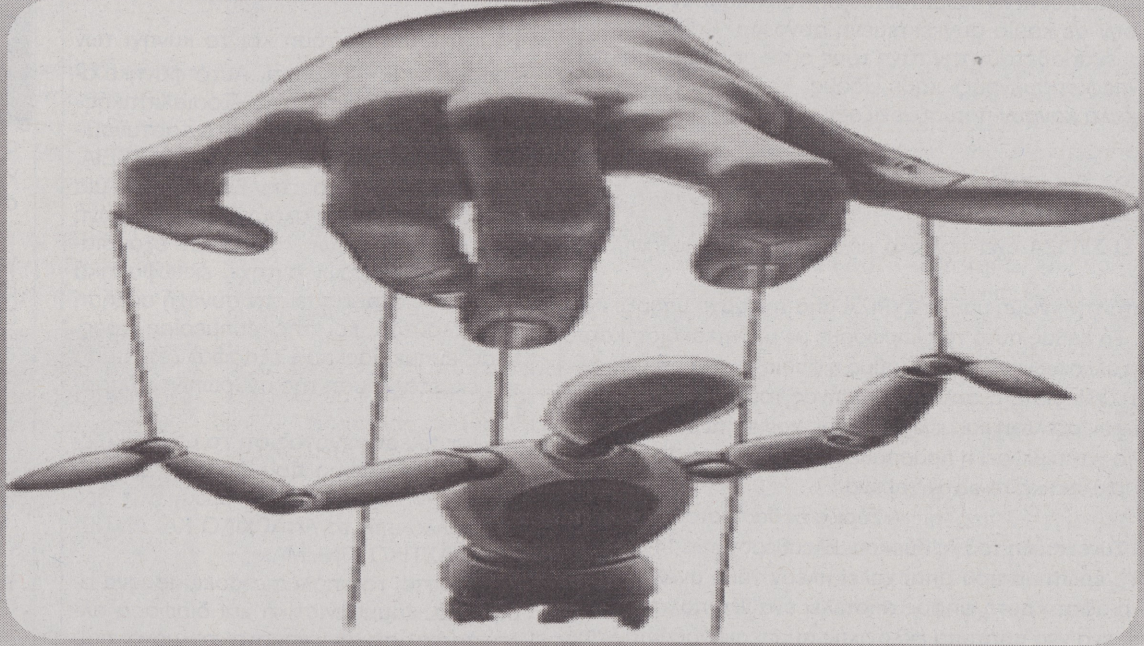
Αρ. Λογαριασμού Ενίσχυσης
(Εθνική Τράπεζα)
116/611-838-03

ΕΑΝ ΔΕΝ ΒΡΙΣΚΕΤΕ ΤΗ ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ ΣΕ ΠΕΡΙΠΤΕΡΑ Ή ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΑ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΗΣΤΕ ΜΑΖΙ ΜΑΣ

«Αν επαληθευτούν στην κάλπη τα προγνωστικά της αυτοδύναμης κοινοβουλευτικής πλειοψηφίας του Πασοκ, ο Γιώργος Παπανδρέου θα είναι ο αυριανός πρωθυπουργός. Η προσωπική του εξουσία θα είναι σχεδόν απεριόριστη. Μεγαλύτερη στην πράξη, στον ελληνικό χώρο, με τα ελληνικά δεδομένα φυσικά, από εκείνην του Μπαράκ Ομπάμα, του Νικολά Σαρκοζί, της Άγκελα Μέρκελ, του Σίλβιο Μπερλουσκόνι ή του Γκόρντον Μπράουν στις χώρες τους».

Ελευθεροτυπία 4-10-2009

Οι εκλογές, η «εποχή του Γιώργου» και οι ILUMINATI της «νέας» εξουσίας

προβεβλημένος μέχρι πρότινος εκ μέρους του συνόλου σχεδόν των ΜΜΕ ως αργόστροφος ή και καθυστερημένος Γιωργάκης, ο ανίκανος να κερδίσει σ' εκλογές ακόμα και αν κατέβαινε ως μοναδικός υποψήφιος, μεταμορφώνεται από το σύνολο των ΜΜΕ, όταν φθάνει το πλήρωμα του χρόνου, στον καταλληλότερο και αποτελεσματικότερο να βρει την έξοδο από την «κρίση», πρωθυπουργό. Η εξουσία του θα είναι σχεδόν απεριόριστη, δηλώνουν χαρακτηριστικά εκδότες με «ειδικό βάρος», ενώ κηρύττουν την έναρξη της «εποχής του Γιώργου».

Ο νέος ηγεμόνας, λοιπόν, αναγνωρίζεται ως παντοδύναμος, μοναδικός, απαραίτητος και χαρισματικός στην επιλογή των συνεργατών του. Και ενώ διανύουμε τις «πρώτες 100 ημέρες», η επικοινωνιακή διαχείριση της επιστροφής του Πασοκ, διαλέγει τα πιο φανταχτερά στολίδια: «νέες ελπίδες» για νοικοκύρεμα, για πράσινη ανάπτυξη και άλλες φανφάρες, ενώ όλοι γνωρίζουν ότι τα μέτρα που θα υιοθετηθούν θα είναι το ίδιο άγρια μ' αυτά που θα έπαιρνε η ΝΔ. Το ίδιο καλά γνωρίζουν, όλοι εκείνοι που ξαφνικά λιβανίζουν τον Γ. Παπανδρέου, ότι δεν αποδεικνύεται παρά ένας κοινός απατεώνας, αφού οι αυξήσεις στο ύψος του πληθωρισμού που υπόσχεται είναι ανύπαρκτες, καθώς στις λεγόμενες περιόδους ύφεσης όπως είναι γνωστό ο πληθωρισμός είναι μηδενικός. Το «σεμνά και ταπεινά» αντικαταστάθηκε από τους αφορισμούς των «κολλητών και των κονέ» και τις κορώνες περί «αξιοκρατίας» ενός πάλαι ποτέ Γιωργάκη που έγινε Γιώργος επειδή «δεν χρωστάει σε κανένα».

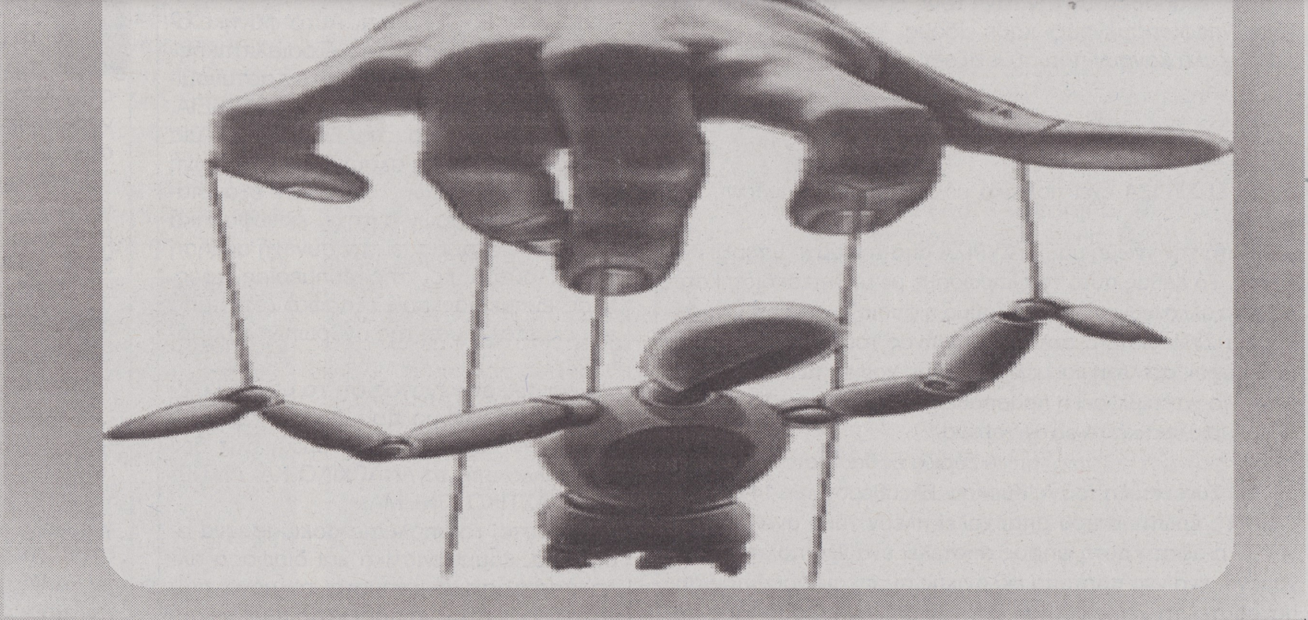
Κάποιοι άλλοι έσπευσαν να «ανακαλύψουν» την επιστροφή στην πολιτική, αφού δήθεν αυτή τη φορά αντιπαρατέθηκαν από την μια η «γλώσσα της αλήθειας» και από την άλλη οι υποσχέσεις «για αναδιανομή του εισοδήματος και για πράσινη ανάπτυξη», που έλαμψαν ξαφνικά στα μάτια των υπηκόων ως «ευδιάκριτες διαφορές». Τώρα που βρίσκονται οι ευδιάκριτες διαφορές όταν οι συμφορές που ανήγγειλε ο Καραμανλής επιβεβαιώθηκαν από τον Παπανδρέου που μίλησε για κατάσταση έκτακτης ανάγκης μάλλον κανείς σοβαρά δεν μπορεί να διακρίνει.

Ήδη υπολογίζεται ότι οι ακάλυπτες επιταγές θα φθάσουν στο τέλος του έτους τα 3 δις ευρώ, εταιρίες από το που 15 δις) σε τρίτους (κατασκευαστικές εταιρίες, νοσοκομεία, επιστροφή φόρων από συμψηφισμούς ΦΠΑ) για να δώσει ρευστότητα στην αγορά και να κλείσει το ούτως ή άλλως «καμένο» 2009 εις βάρος της προηγούμενης κυβέρνησης.

Είχαμε επισημάνει στο προηγούμενο φύλλο, σχετικά με την επίσπευση της εκλογικής διαδικασίας, ότι: «Μ' άλλα λόγια, ωφελείται το συμφέρον του συνόλου των εξουσιαστικών μερίδων αυτή την στιγμή με την μεταβίβαση της εξουσίας σ' ένα κομματικό σχηματισμό, που θα μπορεί να βγάλει εύκολα το συμπέρασμα ότι κάτι τέτοιο, τουλάχιστον στην περίπτωση της ΝΔ, δεν ίσχυσε στην τελευταία εκλογική διαδικασία από την οποία φαίνεται ότι βγήκε «λαβωμένη» ανεπανόρθωτα(;). Και όμως, το ίδιο εύκολα μπορεί να παρατηρήσει κανείς ότι η προσοχή των γνωστών και μη εξαιρετέων δημοσιολόγων, όχι μόνο δεν διέλαθε περί του «σοβαρού προβλήματος» τόσο της διαδοχής όσο και του καταρρακωμένου κύρους της ΝΔ, αλλά αντίθετα παραμένει ισόποση με εκείνη στο μέτωπο των εξαγγελιών και των «προσδοκιών» της νέας κυβέρνησης

εξουσία του θα είναι σχεδόν απεριόριστη, δηλώνουν χαρακτηριστικά εκδότες με «ειδικό βάρος», ενώ κηρύττουν την έναρξη της «εποχής του Γιώργου».

Ο νέος ηγεμόνας, λοιπόν, αναγνωρίζεται ως παντοδύναμος, μοναδικός, απαραίτητος και χαρισματικός στην επιλογή των συνεργατών του. Και ενώ διανύουμε τις «πρώτες 100 ημέρες», η επικοινωνιακή διαχείριση της επιστροφής του Πασοκ, διαλέγει τα πιο φανταχτερά στολίδια: «νέες ελπίδες» για νοικοκύρεμα, για πράσινη ανάπτυξη και άλλες φανφάρες, ενώ όλοι γνωρίζουν ότι τα μέτρα που θα υιοθετηθούν θα είναι το ίδιο άγρια μ' αυτά που θα έπαιρνε η ΝΔ. Το ίδιο καλά γνωρίζουν, όλοι εκείνοι που ξαφνικά λιβανίζουν τον Γ. Παπανδρέου, ότι δεν αποδεικνύεται παρά ένας κοινός απατεώνας, αφού οι αυξήσεις στο ύψος του πληθωρισμού που υπόσχεται είναι ανύπαρκτες, καθώς στις λεγόμενες περιόδους ύφεσης όπως είναι γνωστό ο πληθωρισμός είναι μηδενικός. Το «σεμνά και ταπεινά» αντικαταστάθηκε από τους αφορισμούς των «κολλητών και των κονέ» και τις κορώνες περί «αξιοκρατίας» ενός πάλαι ποτέ Γιωργάκη που έγινε Γιώργος επειδή «δεν χρωστάει σε κανένα».

Κάποιοι άλλοι έσπευσαν να «ανακαλύψουν» την επιστροφή στην πολιτική, αφού δήθεν αυτή τη φορά αντιπαρατέθηκαν από την μια η «γλώσσα της αλήθειας» και από την άλλη οι υποσχέσεις «για αναδιανομή του εισοδήματος και για πράσινη ανάπτυξη», που έλαμψαν ξαφνικά στα μάτια των υπηκόων ως «ευδιάκριτες διαφορές». Τώρα που βρίσκονται οι ευδιάκριτες διαφορές όταν οι συμφορές που ανήγγειλε ο Καραμανλής επιβεβαιώθηκαν από τον Παπανδρέου που μίλησε για κατάσταση έκτακτης ανάγκης μάλλον κανείς σοβαρά δεν μπορεί να διακρίνει.

Ήδη υπολογίζεται ότι οι ακάλυπτες επιταγές θα φθάσουν στο τέλος του έτους τα 3 δις ευρώ, εταιρίες από το χώρο του τηλεπικοινωνιών (Lannet, Altec Telecoms, Teledome) έχουν βάλει ήδη λουκέτο, όπως και πολλά τουριστικά γραφεία, η ασφαλιστική EOS, ενώ λίγο πριν από το λουκέτο βρίσκονται η Ενωμένη Κλωστοϋφαντουργία, η Μαξίμ Περτσινίδης, οι Ελληνικές Ιχθυοκαλλιέργειες, η Betanet, η Έκτασις, η Hellenic Homes. Προεκλογικά βάρεσε κανόνι για έξι ασφαλιστικές οι πέντε εκ των οποίων του Ομίλου Ασπίς, ενώ και η GA Ferries του Αγούδημου «πτώχευσε». Σημειωτέον ότι τα ασφάλιστρα αυτοκινήτων θα επιβαρυνθούν με 7% για να μπορέσουν να ανταπεξέλθουν οι ασφαλιστικές εταιρείες αναφορικά με την συμμετοχή τους στο Επικουρικό Κεφάλαιο, που πρέπει να καλύψει τις αποζημιώσεις στους δικαιούχους ασφαλισμένους των πέντε εταιρειών που έκλεισαν. Μ' άλλα λόγια το ποσό των 400 εκ. ευρώ που αφορά τις περίπου 150.000 εκκρεμείς υποθέσεις θα επιβαρύνει το σύνολο των ασφαλισμένων Ελλήνων, ενώ τα ασφάλιστρα, σύμφωνα με κοινοτική οδηγία ήδη είχαν αυξηθεί φέτος κατά 14%.

Όσο για το λεγόμενο δημόσιο χρέος, θα φθάσει τα 300 δις ευρώ, εφ' όσον το κράτος θα πληρώσει τα χρέη (περίπου 15 δις) σε τρίτους (κατασκευαστικές εταιρίες, νοσοκομεία, επιστροφή φόρων από συμψηφισμούς ΦΠΑ) για να δώσει ρευστότητα στην αγορά και να κλείσει το ούτως ή άλλως «καμένο» 2009 εις βάρος της προηγούμενης κυβέρνησης.

Είχαμε επισημάνει στο προηγούμενο φύλλο, σχετικά με την επίσπευση της εκλογικής διαδικασίας, ότι: «Μ' άλλα λόγια, ωφελείται το συμφέρον του συνόλου των εξουσιαστικών μερίδων αυτή την στιγμή με την μεταβίβαση της εξουσίας σ' ένα κομματικό σχηματισμό, που θα μπορεί να ανταπεξέλθει στις ανάγκες των κυριαρχικών αναγκών στο σύνολό τους, χωρίς αυτό να απαιτεί την υπερβολική αποδυνάμωση των υπολοίπων εξουσιαστικών εταίρων».

Ενδεικτική είναι η διαχείριση της πολιτικής επιβίωσης του ΣΥΡΙΖΑ, με το χαρακτηριστικό λιβάνισμα του εκ μέρους των ΜΜΕ, πριν και μετά τις εκλογές παρά τα εσωκομματικά μαχαιρώματα[1]. Την «ανάσταση εκ νεκρών» του Αλέξη Τσίπρα και του Σύριζα «είδε» το Βήμα (27-9-2009) ύστερα από την διεξαγωγή του ντιμπέιτ ανάμεσα στους έξι πολιτικούς αρχηγούς. Και τι δεν γράφτηκε για τον, πλέον, σούπερ-Αλέξη, ότι τα κατάφερε παλικαρίσια, ότι πήδησε όλα τα εμπόδια, ότι αναπτέρωσε το ηθικό των οπαδών του και άλλα όμοια επικού χαρακτήρα. Στην ίδια κατεύθυνση κινήθηκαν τα ΜΜΕ και μετά την επίσημη καταγραφή των εκλογικών αποτελεσμάτων, με τα ποσοστά του Σύριζα να χαρακτηρίζονται ως «μικρή νίκη», παρά το μέγεθος των απωλειών από τις προηγούμενες βουλευτικές εκλογές.

Εάν κανείς ταυτίσει την θέση, την πολιτική επιρροή ενός κομματικού σχηματισμού με το εκλογικό αποτέλεσμα θα βγάλει εύκολα το συμπέρασμα ότι κάτι τέτοιο, τουλάχιστον την περίπτωση της ΝΔ, δεν ίσχυσε στην τελευταία εκλογική διαδικασία από την οποία φαίνεται ότι βγήκε «λαβωμένη» ανεπανόρθωτα(;). Και όμως, το ίδιο εύκολα μπορεί να παρατηρήσει κανείς ότι η προσοχή των γνωστών και μη εξαιρετέων δημοσιολόγων, όχι μόνο δεν διέλαθε περί του «σοβαρού προβλήματος» τόσο της διαδοχής όσο και του καταρρακωμένου κύρους της ΝΔ, αλλά αντίθετα παραμένει ισόποση με εκείνη στο μέτωπο των εξαγγελιών και των «προσδοκιών» της νέας κυβέρνησης.

Ο λόγος είναι απλός.

Ένας κομματικός σχηματισμός σαν την ΝΔ δεν μπορεί να βρίσκεται για μεγάλο διάστημα πεσμένος στο πολιτικό «καναβάτσο», για τον πολύ απλό λόγο ότι η ρευστότητα όσον αφορά τις δυνατότητες κοινωνικού ελέγχου παραμένει δεδομένη και για την «νέα» διακυβέρνηση[2]. Γι' αυτόν ακριβώς τον λόγο η αποφυγή «περιπετειών» με την εξασφάλιση «αυτοδυναμίας» από το πρώτο κόμμα και η διαχείριση της αναζήτησης ενός «καθαρού» αποτελέσματος ήταν επιθυμητή απ' όλο το εξουσιαστικό σινάφι.

Γνωρίζουν καλά πλέον ότι προ πολλού, τον τόνο σε κάθε εκλογική αναμέτρηση δεν τον δίνουν ψηφοφόροι που βόσκουν αμέριμνοι στα κομματικά λιβάδια, ότι η πίστωση χρόνου είναι ιδιαίτερα μικρή σε σχέση με το παρελθόν. Η «χαμένη τιμή», λοιπόν, του πολιτικού κόσμου αναζητήθηκε με τα «καθαρά» ψηφοδέλτια, με τις εξαγγελίες για ευρύτερη «εξυγίανση» της πολιτικής, αλλά και μέσω της ε-

συνέχεια στη σελίδα 4

ρώθηκε ο Αρχηγός ότι η Εκκλησία του Δήμου παρέμενε κλειστή και αραχνιασμένη για τόσα χρόνια, άστραψε και βρόντηξε. Βλέπε-

τας και της Άμεσης δημοκρατίας!!! Στην αρχή είπαν όλοι ότι ήταν ένα αστείο του γνωστού μας, από τα παλιά, Χρυσοχοΐδη

ως, που μύριζε χούντα, ρετσινόλαδο και φάλαγγα, σε κάτι τόσο περίτεχνο και καθωσπρέπει, ήταν αρκετή εγγύηση για πολλούς

δοι και εξυπηρετικοί ντόπιοι και μετανάστες υπάλληλοι θα εξηγούν σε όλες τις γλώσσες του κόσμου πόσο τυχεροί είναι όσοι θα

τίας» ενός πάλαι ποτέ Γιωργάκη που έγινε Γιώργος επειδή «δεν χρωστάει σε κανένα».

Κάποιοι άλλοι έσπευσαν να «ανακαλύψουν» την επιστροφή στην πολιτική, αφού δήθεν αυτή τη φορά αντιπαρατέθηκαν από την μια η «γλώσσα της αλήθειας» και από την άλλη οι υποσχέσεις «για αναδιανομή του εισοδήματος και για πράσινη ανάπτυξη», που έλαμψαν ξαφνικά στα μάτια των υπηκόων ως «ευδιάκριτες διαφορές». Τώρα που βρίσκονται οι ευδιάκριτες διαφορές όταν οι συμφορές που ανήγγειλε ο Καραμανλής επιβεβαιώθηκαν από τον Παπανδρέου που μίλησε για κατάσταση έκτακτης ανάγκης μάλλον κανείς σοβαρά δεν μπορεί να διακρίνει.

Ήδη υπολογίζεται ότι οι ακάλυπτες επιταγές θα φθάσουν στο τέλος του έτους τα 3 δις ευρώ, εταιρίες από το χώρο του τηλεπικοινωνιών (Lannet, Altec Telecoms, Teledome) έχουν βάλει ήδη λουκέτο, όπως και πολλά τουριστικά γραφεία, η ασφαλιστική EOS, ενώ λίγο πριν από το λουκέτο βρίσκονται η Ενωμένη Κλωστοϋφαντουργία, η Μαξίμ Περτσινίδης, οι Ελληνικές Ιχθυοκαλλιέργειες, η Betanet, η Έκτασις, η Hellenic Homes. Προεκλογικά βάρεσε κανόνι για έξι ασφαλιστικές οι πέντε εκ των οποίων του Ομίλου Ασπίς, ενώ και η GA Ferries του Αγούδημου «πτώχευσε». Σημειωτέον ότι τα ασφάλιστρα αυτοκινήτων θα επιβαρυνθούν με 7% για να μπορέσουν να ανταπεξέλθουν οι ασφαλιστικές εταιρείες αναφορικά με την συμμετοχή τους στο Επικουρικό Κεφάλαιο, που πρέπει να καλύψει τις αποζημιώσεις στους δικαιούχους ασφαλισμένους των πέντε εταιρειών που έκλεισαν. Μ' άλλα λόγια το ποσό των 400 εκ. ευρώ που αφορά τις περίπου 150.000 εκκρεμείς υποθέσεις θα επιβαρύνει το σύνολο των ασφαλισμένων Ι-Χήδων, ενώ τα ασφάλιστρα, σύμφωνα με κοινοτική οδηγία ήδη είχαν αυξηθεί φέτος κατά 14%.

Όσο για το λεγόμενο δημόσιο χρέος, θα φθάσει τα 300 δις ευρώ, εφ' όσον το κράτος θα πληρώσει τα χρέη (περίπου 15 δις) σε τρίτους (κατασκευαστικές εταιρίες, νοσοκομεία, επιστροφή φόρων από συμψηφισμούς ΦΠΑ) για να δώσει ρευστότητα στην αγορά και να κλείσει το ούτως ή άλλως «καμένο» 2009 εις βάρος της προηγούμενης κυβέρνησης.

Είχαμε επισημάνει στο προηγούμενο φύλλο, σχετικά με την επίσπευση της εκλογικής διαδικασίας, ότι: «Μ' άλλα λόγια, ωφελείται το συμφέρον του συνόλου των εξουσιαστικών μερίδων αυτή την στιγμή με την μεταβίβαση της εξουσίας σ' ένα κομματικό σχηματισμό, που θα μπορεί να ανταπεξέλθει στις ανάγκες των κυριαρχικών αναγκών στο σύνολό τους, χωρίς αυτό να απαιτεί την υπερβολική αποδυνάμωση των υπολοίπων εξουσιαστικών εταίρων».

Ενδεικτική είναι η διαχείριση της πολιτικής επιβίωσης του ΣΥΡΙΖΑ, με το χαρακτηριστικό λιβάνισμα του εκ μέρους των ΜΜΕ, πριν και μετά τις εκλογές παρά τα εσωκομματικά μαχαιρώματα[1]. Την «ανάσταση εκ νεκρών» του Αλέξη Τσίπρα και του Σύριζα «είδε» το Βήμα (27-9-2009) ύστερα από την διεξαγωγή του ντιμπέιτ ανάμεσα στους έξι πολιτικούς αρχηγούς. Και τι δεν γράφτηκε για τον, πλέον, σούπερ-Αλέξη, ότι τα κατάφερε παλικαρίσια, ότι πήδησε όλα τα εμπόδια, ότι αναπτέρωσε το ηθικό των οπαδών του και άλλα όμοια επικού χαρακτήρα. Στην ίδια κατεύθυνση κινήθηκαν τα ΜΜΕ και μετά την επίσημη καταγραφή των εκλογικών αποτελεσμάτων, με τα ποσοστά του Σύριζα να χαρακτηρίζονται ως «μικρή νίκη», παρά το μέγεθος των απωλειών από τις προηγούμενες βουλευτικές εκλογές.

Εάν κανείς ταυτίσει την θέση, την πολιτική επιρροή ενός κομματικού σχηματισμού με το εκλογικό αποτέλεσμα θα βγάλει εύκολα το συμπέρασμα ότι κάτι τέτοιο, τουλάχιστον στην περίπτωση της ΝΔ, δεν ίσχυσε στην τελευταία εκλογική διαδικασία από την οποία φαίνεται ότι βγήκε «λαβωμένη» ανεπανόρθωτα(;). Και όμως, το ίδιο εύκολα μπορεί να παρατηρήσει κανείς ότι η προσοχή των γνωστών και μη εξαιρετέων δημοσιολόγων, όχι μόνο δεν διέλαθε περί του «σοβαρού προβλήματος» τόσο της διαδοχής όσο και του καταρρακωμένου κύρους της ΝΔ, αλλά αντίθετα παραμένει ισόποση με εκείνη στο μέτωπο των εξαγγελιών και των «προσδοκιών» της νέας κυβέρνησης.

Ο λόγος είναι απλός.

Ένας κομματικός σχηματισμός σαν την ΝΔ δεν μπορεί να βρίσκεται για μεγάλο διάστημα πεσμένος στο πολιτικό «καναβάτσο», για τον πολύ απλό λόγο ότι η ρευστότητα όσον αφορά τις δυνατότητες κοινωνικού ελέγχου παραμένει δεδομένη και για την «νέα» διακυβέρνηση[2]. Γι' αυτόν ακριβώς τον λόγο η αποφυγή «περιπετειών» με την εξασφάλιση «αυτοδυναμίας» από το πρώτο κόμμα και η διαχείριση τής αναζήτησης ενός «καθαρού» αποτελέσματος ήταν επιθυμητή απ' όλο το εξουσιαστικό σινάφι.

Γνωρίζουν καλά πλέον ότι προ πολλού, τον τόνο σε κάθε εκλογική αναμέτρηση δεν τον δίνουν ψηφοφόροι που βόσκουν αμέριμνοι στα κομματικά λιβάδια, ότι η πίστωση χρόνου είναι ιδιαίτερα μικρή σε σχέση με το παρελθόν. Η «χαμένη τιμή», λοιπόν, του πολιτικού κόσμου αναζητήθηκε με τα «καθαρά» ψηφοδέλτια, με τις εξαγγελίες για ευρύτερη «εξυγίανση» της πολιτικής, αλλά και μέσω της ε-

συνέχεια στη σελίδα 4

ρώθηκε ο Αρχηγός ότι η Εκκλησία του Δήμου παρέμενε κλειστή και αραχνιασμένη για τόσα χρόνια, άστραψε και βρόντηξε. Βλέπετε, οι προηγούμενοι Άρχοντες δεν άκουγαν τον Λαό, έκαναν ό,τι ήθελαν, έκοβαν τα λιγοστά δέντρα της Πόλης, ξυλοφόρτωναν τους Πολίτες και ζητούσαν και τα ρέστα.

«Από εδώ και εμπρός θα αλλάξουν όλα. Θα θεωρείται ανάξιος όποιος πολίτης δεν έχει γνώμη για τις κρατικές υποθέσεις. Πρώτα ο Πολίτης».

Αλλά τι παράξενο. Δεν είχε αποσώσει την κουβέντα του και ο απελευθερωτικός στρατός που μέχρι χτες έραιναν με μύρα, κατέλαβε το Γαλατικό χωριό, την αληθινή κοιτίδα του Διαφορετικού, της Συμμετοχικότητας και της Άμεσης δημοκρατίας!!! Στην αρχή είπαν όλοι ότι ήταν ένα αστείο του γνωστού μας, από τα παλιά, Χρυσοχοΐδη που είναι λιγάκι απρόβλεπτος και μπορεί να είχε τα νεύρα του εκείνη την μέρα. Αλλά το «αστείο» συνεχίστηκε για δεύτερη, για τρίτη και για τέταρτη μέρα. Οι Γαλάτες, ανώνυμοι και επώνυμοι αγανάκτησαν. *«Καθόλου γιωργακικό εκ μέρους σου! Είναι σωστό να μας τρομοκρατούν οι πραίτορες σου, πετώντας μας κατάμουτρα ότι το Νέο Αφεντικό στην περιοχή είναι ο Χρυσοχοΐδης;».*

Ο πολυβραβευμένος υπουργός «προστασίας του πολίτη» αντέδρασε ακαριαία. Αν και μόνο η μετονομασία του μαύρου και άραχλου πρώην Υπουργείου Δημοσίας Τάξεως, που μύριζε χούντα, ρετσινόλαδο και φάλαγγα, σε κάτι τόσο περίτεχνο και καθωσπρέπει, ήταν αρκετή εγγύηση για πολλούς βετεράνους της δημο-κρατίας, εν τούτοις ο υπουργός πήγε πολύ παραπέρα. Ζήτησε ταπεινά συγχώρεση από τους επώνυμους και δήλωσε ορθά-κοφτά ότι κάθε στραβή γκλομπιά και κάθε κακή συναναστροφή των «οργάνων» θα κολάζεται με την μεγαλύτερη αυστηρότητα. Και για να πείσει για τα αγαθά του αισθήματα καλοδέχτηκε όλες τις αντιπροσωπείες των μεταναστών που του προσέφεραν δώρα, χρυσό, λιβάνι, σμύρνα, μεταφραστές και υποταγή. Ακόμα και τα αστυνομικά τμήματα θα μετονομαστούν σε Κέντρα Προστασίας Πολίτη όπου καλόκαρδοι και εξυπηρετικοί ντόπιοι και μετανάστες υπάλληλοι θα εξηγούν σε όλες τις γλώσσες του κόσμου πόσο τυχεροί είναι όσοι θα χρειαστεί να διαμείνουν για μερικές μέρες υπό την προστασία τους.

Χαίρονται και αγαλλιάζουν στις φτωχογειτονιές, οι μέτοικοι που θα γίνουν επιτέλους Αθηναίοι Πολίτες. Αλλά θρήνος σηκώνεται από άλλες γωνιές της Πόλης. Οι πρώτοι διωγμοί μόλις ξεκίνησαν...

Λεόν

συνέχεια από τη σελίδα 3

κτεταμένης ανανέωσης του πολιτικού προσωπικού, που ήρθε να «αναγνωρίσει» την αηδία και την κοινωνική αποστροφή σε πολιτικούς, πολιτική και κοινοβούλιο. Δεν θα μπορούσε λοιπόν να έχει κανένα ουσιαστικό αντίκτυπο στο αποτέλεσμα το γεγονός, ότι οι Οικολόγοι δεν έκαναν ανοικτή συγκέντρωση ή ότι το Πασοκ δεν τύπωσε αφίσα. Οι Οικολόγοι «σπρώχτηκαν» και μάλιστα κατά γενική ομολογία όσο έπρεπε να «σπρωχθούν» εκλογικά από τα ΜΜΕ στην κατεύθυνση που προηγουμένως αναφέραμε.

Η πολιτική συναίνεση, λοιπόν, προβάλλεται ως δεδομένη για μια ακόμα «νέα» διακυβέρνηση που προβάλλεται ως η καταλληλότερη να πάρει και πάλι στα χέρια της τα ηνία της μεταρρύθμισης και του εκσυγχρονισμού.[3]

Μόνο που οι εξαγριωμένοι πληθαίνουν και δεν κατοικοεδρεύουν σε καμία συγκεκριμένη συνοικία. Και όπως πάντα δεν εναποθέτουν την τύχη τους ούτε σε «ειδικούς» ούτε σε «πεφωτισμένους» κάθε είδους.

Και καλά κάνουν που συνεχίζουν ...

Συσπείρωση Αναρχικών

---

1. – Ο ΣΥΡΙΖΑ έχει πολιτικό μέλλον με την σημερινή του μορφή;

– Κατά την γνώμη μου, ο ΣΥΡΙΖΑ από την αρχή υπήρξε ένα λάθος. Το λάθος αυτό το πληρώσαμε με μια ήττα, διότι κατέληξε να αλλοιωθεί σε τέτοιο βαθμό η φυσιογνωμία και η γραμμή του ΣΥΝ, ώστε ο σκληρός πυρήνας του, οι αφοσιωμένοι σύντροφοι, στελέχη και μέλη μας, που χρόνια τώρα δίνουν τη μάχη για να επιβιώσει η προσπάθεια της ανανεωτικής αριστεράς, κυριολεκτικά τα είχαν χαμένα.

(«Σύριζα έφθασε στο τέλος του, Συνέντευξη του Λ. Κύρκου, Ελευθεροτυπία 14-6-2009)

2. «Το ερώτημα που απασχολεί πλέον τους αναλυτές είναι αν η άφατη αυτή ψήφος αποτελεί ένα νέο πολιτικό φαινόμενο, ένα νέο πρότυπο εκλογικής συμπεριφοράς που σηματοδοτεί τη χειραφέτηση και τον απεγκλωβισμό μιας μεγάλης μερίδας ψηφοφόρων από τα κομματικά δεσμά, αλλά και από την περιρρέουσα επικοινωνιακή και δημοσκοπική ατμόσφαιρα των εκλογικών αναμετρήσεων. Η άδηλη και ευμετάβλητη ψήφος δημιουργεί ανασφάλεια, αφού μπορεί κάποια στιγμή να λειτουργήσει ως κεραυνός εν αιθρία και να προκαλέσει τριγμούς στο πολιτικό σύστημα. Αυτό δεν ανησυχεί μόνο τους εκλογολόγους, αλλά και την οικονομική και πολιτική ελίτ της χώρας». Βήμα, 11-10-2009, Γ. Δουράκης, επ. καθ. Πολιτικής Οικονομίας του Τμ. Πολιτ. Επιστημ. Αριστοτ. Παν. Θεσ/νίκης.

ΠΕΡΙ «ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΩΝ ΣΤΗΝ ΕΞΟΥΣΙΑ»

Η κατασυκοφάντηση και το κυνήγι των αναρχικών καλά κρατεί. Αυτό φάνηκε από τις πρώτες μέρες της «Σοσιαλιστικής» κυβέρνησης του ΠΑΣΟΚ, όταν αστυνομικές δυνάμεις εισέβαλαν στα ΕΞΑΡΧΕΙΑ, τον μοναδικό χώρο στην Ελλάδα που μια διαφορετική φωνή ακούγεται. Μια φωνή που στα αυτιά των κυρίαρχων εξουσιαστικών μηχανισμών αντηχεί εκκωφαντικά και τους διαταράσσει την συνεχή αύξηση του πλούτου και της ευημερίας τους. Μιας ευημερίας που εξασφαλίζεται από την εκμετάλλευση της ανθρώπινης ύπαρξης.

Είναι πλέον γεγονός ότι το μοναδικό ελευθεριακό κίνημα που φοβίζει και ανησυχεί την κυρίαρχη οικονομική ελίτ δεν είναι άλλο από το ΑΝΑΡΧΙΚΟ ΚΑΙ ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ.

Άλλωστε, τα υπόλοιπα δοκιμασμένα αριστερά, κομμουνιστικά και διαφορά άλλά σοσιαλιστικά κινήματα το μόνο που κατάφεραν ήταν να παρεκτραπούν σε ρεφορμιστικές πρακτικές και να ενσωματωθούν τελικά στο σάπιο σύστημα που αρχικά πολέμησαν. ΤΟ ΑΝΑΡΧΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ έχει σπιλωθεί όσο τίποτε άλλο από τους κυρίαρχους και από τα φερέφωνα τους τα ΜΜΕ. Τα κοσμητικά επίθετα που ξεστομίζουν είναι γνωστά εδώ και χρόνια: «ΑΛΗΤΕΣ», «ΧΟΥΛΙΓΚΑΝ», «ΝΑΡΚΩΜΑΝΕΙΣ», «ΚΑΚΟΜΑΘΗΜΕΝΑ ΠΑΙΔΙΑ ΠΛΟΥΣΙΩΝ», είναι οι χαρακτηρισμοί για τους αντιεξουσιαστές, για τους ανθρώ-

«Εμείς μιλάμε για ανασύσταση της ΕΦΕΕ ακριβώς γιατί θέλουμε να λειτουργήσουν ξανά και σε διαρκή βάση οι φοιτητικοί σύλλογοι σε όλη την Ελλάδα. Γιατί, πέραν των προηγούμενων, σήμερα ακόμα και τα πιο απλά αιτήματα που διατυπώνονται σε επίπεδο σχολών και παρά την προσπάθεια των συλλογικοτήτων της αριστεράς δεν τα θέτουν οι φοιτητικοί σύλλογοι, αλλά συνήθως η ΔΑΠ και η ΠΑΣΠ απευθείας στις διοικήσεις για να κερδίζουν ψήφους στη λογική «το ζητήσατε - το πετύχαμε».

(10-5-2009, Γιατί χρειαζόμαστε την ΕΦΕΕ, Γιάννου Γιαννόπουλου, μέλος του Γραφείου Σπουδάζουσας Αθήνας της Ν. ΣΥΝ)

ι «εξελίξεις» είναι λίγο πολύ γνωστές. Ας τις επαναλάβουμε όμως για να προχωρήσουμε σε ορισμένες εκτιμήσεις.

Πριν τις φοιτητικές εκλογές του περασμένου Μαρτίου ο Αλαβάνος με επιστολή στον Γ. Παπανδρέου, ζήτησε την επανασύσταση της ΕΦΕΕ (Εθνική Φοιτητική Ένωση Ελλάδος) για να λάβει την σύμφωνη απάντηση του νυν πρωθυπουργού. Θα θυμίσουμε ακόμη ότι στην επιφάνεια ήρθε σε ανύποπτο χρόνο και το ζήτημα της «τύχης» της ελληνικής σημαίας, που δήθεν αποτελεί το λάβαρο της εξέγερσης του Νοέμβρη του 1973 και έχει στην κατοχή της η ΠΑΣΠ, η επιστροφή της οποίας (σε ποιον είχαν αναρτηθεί τότε διάφοροι τάχα αθώα) είχε συζητηθεί έντονα τον περασμένο Νοέμβρη.

Λίγες ημέρες, λοιπόν, μετά την διεξαγωγή των βουλευτικών εκλογών ΔΑΠ - ΠΑΣΠ - ΠΚΣ - ΑΡΕΝ συμφωνούν για την ανασύσταση της ΕΦΕΕ, ενώ ορίζεται ως χρόνος διεξαγωγής Πανσπουδαστικού Συνεδρίου το διάστημα 23 με 25 Οκτώβρη.

Εν τω άμα και το θαύμα αρχίζουν να μοιράζονται κάρτες συνέδρων, ενώ σύμφωνες βρίσκονται και κάποιες τάσεις των ΕΑΑΚ, που εμφανίζονται έτοιμες να κινηθούν στην κατεύθυνση της συγκρότησης μιας λεγόμενης «*ενιαίας πανελλαδικής πολιτικής έκφρασης του φοιτητικού κινήματος*». Μ' άλλα λόγια ισχυρίζονται μέσα από μπουρδολογίες περί ανάγκης υιοθέτησης «*πρωτότυπων συνδικαλιστικών και κοινωνικών πρακτικών στο εσωτερικό της αριστεράς*», ότι το δίλλημα Μόνιμο Συντονιστικό Γενικών Συνελεύσεων ή ΕΦΕΕ πρέπει να ξεπεραστεί. Ο λόγος είναι απλός για τους ίδιους: «*Και επειδή η μόνη δύναμη, η οποία σταθερά ηγείται των φοιτητικών κινημάτων την τελευταία 15ετία, είναι τα ΕΑΑΚ, η ΕΦΕΕ θα είναι το πεδίο εντός του οποίου τα αποτελέσματα της παρέμβασης των ΕΑΑΚ θα φτάνουν και σε σχολές, που τα ΕΑΑΚ δεν παρεμβαίνουν και οι πολιτικές των άλλων παρατάξεων θα μπορούν να απονομιμοποιούνται συνολικά. Αυτό συνιστά πραγματική ανάγκη τη στιγμή που το φοιτητικό σώμα βρίσκεται πλέον σε 180 σχολές και τα ΕΑΑΚ δεν παρεμβαίνουν ούτε στις μισές*».

Προσθέτουν, επίσης, ότι πρέπει να καλυφθεί το οργανωτικό «έλλειμα» των περιόδων, στις οποίες δεν γίνονται Γ.Σ. Μ' άλλα λόγια για την συγκεκριμένη τάση των ΕΑΑΚ ο στόχος είναι συγκεκριμένος και δεν είναι άλλος παρά η αλλαγή των συσχετισμών εξουσίας και πολιτικής επιρροής εις όφελος των ΕΑΑΚ, αφού η επανασυγκρότηση της ΕΦΕΕ θεωρείται ότι θα διευκολύνει τις διαιρέσεις στα μπλοκ των υπολοίπων παρατάξεων, θα δίνει την δυνατότητα για την συγκρότηση είτε

της μεταρρύθμισης και του εκσυγχρονισμού."

Μόνο που οι εξαγριωμένοι πληθαίνουν και δεν κατοικοεδρεύουν σε καμία συγκεκριμένη συνοικία. Και όπως πάντα δεν εναποθέτουν την τύχη τους ούτε σε «ειδικούς» ούτε σε «πεφωτισμένους» κάθε είδους.

Και καλά κάνουν που συνεχίζουν ...

Συσπείρωση Αναρχικών

---

1. – Ο ΣΥΡΙΖΑ έχει πολιτικό μέλλον με την σημερινή του μορφή;

– Κατά την γνώμη μου, ο ΣΥΡΙΖΑ από την αρχή υπήρξε ένα λάθος. Το λάθος αυτό το πληρώσαμε με μια ήττα, διότι κατέληξε να αλλοιωθεί σε τέτοιο βαθμό η φυσιογνωμία και η γραμμή του ΣΥΝ, ώστε ο σκληρός πυρήνας του, οι αφοσιωμένοι σύντροφοι, στελέχη και μέλη μας, που χρόνια τώρα δίνουν τη μάχη για να επιβιώσει η προσπάθεια της ανανεωτικής αριστεράς, κυριολεκτικά τα είχαν χαμένα.

(«Σύριζα έφθασε στο τέλος του, Συνέντευξη του Λ. Κύρκου, Ελευθεροτυπία 14-6-2009)

2. «Το ερώτημα που απασχολεί πλέον τους αναλυτές είναι αν η άφατη αυτή ψήφος αποτελεί ένα νέο πολιτικό φαινόμενο, ένα νέο πρότυπο εκλογικής συμπεριφοράς που σηματοδοτεί τη χειραφέτηση και τον απεγκλωβισμό μιας μεγάλης μερίδας ψηφοφόρων από τα κομματικά δεσμά, αλλά και από την περιρρέουσα επικοινωνιακή και δημοσκοπική ατμόσφαιρα των εκλογικών αναμετρήσεων. Η άδηλη και ευμετάβλητη ψήφος δημιουργεί ανασφάλεια, αφού μπορεί κάποια στιγμή να λειτουργήσει ως κεραυνός εν αιθρία και να προκαλέσει τριγμούς στο πολιτικό σύστημα. Αυτό δεν ανησυχεί μόνο τους εκλογολόγους, αλλά και την οικονομική και πολιτική ελίτ της χώρας». Βήμα, 11-10-2009, Γ. Δουράκης, επ. καθ. Πολιτικής Οικονομίας του Τμ. Πολιτ. Επιστημ. Αριστοτ. Παν. Θεσ/νίκης.

3. «Η μεγαλύτερη συνεισφορά της διακυβέρνησης Σημίτη στον τόπο δεν ήταν ούτε η ΟΝΕ ούτε τα μεγάλα έργα. Ήταν η μετατόπιση του ιδεολογικού άξονα της χώρας επί το ορθολογικότερο. Όχι μόνο στα εθνικά (ας μην ξεχνάμε ότι το 1996 κυριαρχούσε το δόγμα «δεν συζητάμε διότι δεν έχουμε τίποτα να διαπραγματευτούμε»), αλλά παντού: στην οικονομία, στους θεσμούς, στην κοινωνία. Κάθε μεταρρύθμιση, ακόμη και ελλιπής, ήταν ταυτόχρονα μια μεγάλη ιδεολογική μάχη. Δεν μιλάμε μόνο για τις αποκρατικοποιήσεις (ποιος θυμάται τη μεγάλη σύγκρουση για την ιδιωτικοποίηση της Ιονικής Τράπεζας;) ούτε για την Παιδεία (ποιος θυμάται τις μάχες έξω από τα σχολεία για την κατάργηση της επετηρίδας;). Ιδεολογική σύγκρουση υπήρξε ακόμη και για τα αυτονόητα: μέχρι και για την εξάρθρωση της «17 Νοέμβρη», οργάνωσης που κατηγορούνταν για 27 δολοφονίες». Καθημερινή, Π. Μανδραβέλης, 4-10-2009.

Σύντροφοι/σσες και φίλοι/ες,

ΣΤΗΝ ΕΞΟΥΣΙΑ»

Η κατασυκοφάντηση και το κυνήγι των αναρχικών καλά κρατεί. Αυτό φάνηκε από τις πρώτες μέρες της «Σοσιαλιστικής» κυβέρνησης του ΠΑΣΟΚ, όταν αστυνομικές δυνάμεις εισέβαλαν στα ΕΞΑΡΧΕΙΑ, τον μοναδικό χώρο στην Ελλάδα που μια διαφορετική φωνή ακούγεται. Μια φωνή που στα αυτιά των κυρίαρχων εξουσιαστικών μηχανισμών αντηχεί εκκωφαντικά και τους διαταράσσει την συνεχή αύξηση του πλούτου και της ευημερίας τους. Μιας ευημερίας που εξασφαλίζεται από την εκμετάλλευση της ανθρώπινης ύπαρξης.

Είναι πλέον γεγονός ότι το μοναδικό ελευθεριακό κίνημα που φοβίζει και ανησυχεί την κυρίαρχη οικονομική ελίτ δεν είναι άλλο από το ΑΝΑΡΧΙΚΟ ΚΑΙ ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ.

Άλλωστε, τα υπόλοιπα δοκιμασμένα αριστερά, κομμουνιστικά και διαφορά αλλά σοσιαλιστικά κινήματα το μόνο που κατάφεραν ήταν να παρεκτραπούν σε ρεφορμιστικές πρακτικές και να ενσωματωθούν τελικά στο σάπιο σύστημα που αρχικά πολέμησαν. ΤΟ ΑΝΑΡΧΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ έχει σπιλωθεί όσο τίποτε άλλο από τους κυρίαρχους και από τα φερέφωνα τους τα ΜΜΕ. Τα κοσμητικά επίθετα που ξεστομίζουν είναι γνωστά εδώ και χρόνια: «ΑΛΗΤΕΣ», «ΧΟΥΛΙΓΚΑΝ», «ΝΑΡΚΩΜΑΝΕΙΣ», «ΚΑΚΟΜΑΘΗΜΕΝΑ ΠΑΙΔΙΑ ΠΛΟΥΣΙΩΝ», είναι οι χαρακτηρισμοί για τους αντιεξουσιαστές, για τους ανθρώπους όπου ιδέες και ιδανικά όπως η αλληλεγγύη και η αδερφοσύνη μεταξύ των ανθρώπων, η δημιουργικότητα και όχι η μισθωτή σκλαβιά, η ευτυχία και η αγάπη αποτελούν για αυτούς αυτοσκοπό.

Πως μπορούν να τους κατηγορούν αυτοί που προκαλούν την ανεργία, την εξαθλίωση, τους πολέμους και της σφαγές, που προκαλούν δυστυχία και αλλοτρίωση;

Μήπως και ο νέος πρωθυπουργός, άθελά του ίσως, μίλησε για αντιεξουσιασμό στον τρόπο διακυβέρνησης, θέλοντας να τονίσει στους υπουργούς του ότι μέσω της αντιεξουσιαστικής πρακτικής ίσως κάτι καινούργιο και ελπιδοφόρο γεννηθεί για τους κατοικούντες τον Ελλαδικό χώρο; Κάτι, βέβαια, που μόνο γέλια μπορεί να προκαλέσει.

Στην φράση του πρωθυπουργού «οι αντιεξουσιαστές στην εξουσία» του απα-

βανος με επιστολή στον Γ. Παπανδρέου, ζήτησε την επανασύσταση της ΕΦΕΕ (Εθνική Φοιτητική Ένωση Ελλάδος) για να λάβει την σύμφωνη απάντηση του νυν πρωθυπουργού. Θα θυμίσουμε ακόμη ότι στην επιφάνεια ήρθε σε ανύποπτο χρόνο και το ζήτημα της «τύχης» της ελληνικής σημαίας, που δήθεν αποτελεί το λάβαρο της εξέγερσης του Νοέμβρη του 1973 και έχει στην κατοχή της η ΠΑΣΠ, η επιστροφή της οποίας (σε ποιον είχαν αναρτηθεί τότε διάφοροι τάχα αθώα) είχε συζητηθεί έντονα τον περασμένο Νοέμβρη.

Λίγες ημέρες, λοιπόν, μετά την διεξαγωγή των βουλευτικών εκλογών ΔΑΠ - ΠΑΣΠ - ΠΚΣ - ΑΡΕΝ συμφωνούν για την ανασύσταση της ΕΦΕΕ, ενώ ορίζεται ως χρόνος διεξαγωγής Πανσπουδαστικού Συνεδρίου το διάστημα 23 με 25 Οκτώβρη.

Εν τω άμα και το θαύμα αρχίζουν να μοιράζονται κάρτες συνέδρων, ενώ σύμφωνες βρίσκονται και κάποιες τάσεις των ΕΑΑΚ, που εμφανίζονται έτοιμες να κινηθούν στην κατεύθυνση της συγκρότησης μιας λεγόμενης «*ενιαίας πανελλαδικής πολιτικής έκφρασης του φοιτητικού κινήματος*». Μ' άλλα λόγια ισχυρίζονται μέσα από μπουρδολογίες περί ανάγκης υιοθέτησης «*πρωτότυπων συνδικαλιστικών και κοινωνικών πρακτικών στο εσωτερικό της αριστεράς*», ότι το δίλλημα Μόνιμο Συντονιστικό Γενικών Συνελεύσεων ή ΕΦΕΕ πρέπει να ξεπεραστεί. Ο λόγος είναι απλός για τους ίδιους: «*Και επειδή η μόνη δύναμη, η οποία σταθερά ηγείται των φοιτητικών κινημάτων την τελευταία 15ετία, είναι τα ΕΑΑΚ, η ΕΦΕΕ θα είναι το πεδίο εντός του οποίου τα αποτελέσματα της παρέμβασης των ΕΑΑΚ θα φτάνουν και σε σχολές, που τα ΕΑΑΚ δεν παρεμβαίνουν και οι πολιτικές των άλλων παρατάξεων θα μπορούν να απονομιμοποιούνται συνολικά. Αυτό συνιστά πραγματική ανάγκη τη στιγμή που το φοιτητικό σώμα βρίσκεται πλέον σε 180 σχολές και τα ΕΑΑΚ δεν παρεμβαίνουν ούτε στις μισές*».

Προσθέτουν, επίσης, ότι πρέπει να καλυφθεί το οργανωτικό «έλλειμα» των περιόδων, στις οποίες δεν γίνονται Γ.Σ. Μ' άλλα λόγια για την συγκεκριμένη τάση των ΕΑΑΚ ο στόχος είναι συγκεκριμένος και δεν είναι άλλος παρά η αλλαγή των συσχετισμών εξουσίας και πολιτικής επιρροής εις όφελος των ΕΑΑΚ, αφού η επανασυγκρότηση της ΕΦΕΕ θεωρείται ότι θα διευκολύνει τις διαιρέσεις στα μπλοκ των υπολοίπων παρατάξεων, θα δίνει την δυνατότητα για την συγκρότηση είτε συμπολιτευτικών, είτε αντιπολιτευτικών μπλοκ και εν τέλει θα διευρύνει την πανελλαδική επιρροή των ΕΑΑΚ.

Τώρα το ποιος τελικά θα διασπαστεί είναι ένα θέμα (που φυσικά δεν μας απασχολεί), αφού χαρακτηριστική είναι ακόμα και η πλήρης διάσταση απόψεων μέσα στα ΕΑΑΚ: «*Απέναντι σε αυτή την παρωδία των κοινοβουλευτικών δυνάμεων, το φοιτητικό κίνημα δεν μπορεί να μείνει άναυδο. Το ότι προχωρούν σε μία τέτοια διαδικασία πέρα και έξω από τις πραγματικές διαδικασίες του κινήματος (Γ.Σ) αποδεικνύει το φόβο τους. Καλούμε τους αγωνιστές του φοιτητικού κινήματος, τους αγωνιστές και τα σχήματα της ΕΑΑΚ να μπλοκάρουν οργανωτικά και πολιτικά κάθε προσπάθεια γραφειοκρατικοποίησης του φοιτητικού κινήματος. Να «σπάσουν» για άλλη μια φορά τη βιτρίνα του «διαλόγου»! Να παλέψουν για την εγκαθίδρυση των ανεξάρτητων και δημοκρατικών μορφών οργάνωσης του κινήματος. Να ενισχύσουν την προσπάθεια συγκρότησης μόνιμου Συντονιστικού Γ.Σ και καταλήψεων*» (Ν. Κομμουνιστική Απελευθέρωση Οργανώσεις Πάτρας).

Ας δούμε, όμως, τι αφορά η περίφημη ανασύσταση της ΕΦΕΕ σύμφωνα με ανακοίνωση φοιτητών-τριών του Κόκκινου, μιας από τις συνιστώσες του ΣΥΡΙΖΑ: «*Το πρώτο ζήτημα που τίθεται εδώ αφορά τις μορφές και τις δομές του φοιτητικού συνδικαλισμού σε όλα τα επίπεδα, από αυτό των γενικών συνελεύσεων και των ΔΣ μέχρι και την ΕΦΕΕ.* ***Και η***

ναι αν η άφατη αυτή ψήφος αποτελεί ένα νέο πολιτικό φαινόμενο, ένα νέο πρότυπο εκλογικής συμπεριφοράς που σηματοδοτεί τη χειραφέτηση και τον απεγκλωβισμό μιας μεγάλης μερίδας ψηφοφόρων από τα κομματικά δεσμά, αλλά και από την περιρρέουσα επικοινωνιακή και δημοσκοπική ατμόσφαιρα των εκλογικών αναμετρήσεων. Η άδηλη και ευμετάβλητη ψήφος δημιουργεί ανασφάλεια, αφού μπορεί κάποια στιγμή να λειτουργήσει ως κεραυνός εν αιθρία και να προκαλέσει τριγμούς στο πολιτικό σύστημα. Αυτό δεν ανησυχεί μόνο τους εκλογολόγους, αλλά και την οικονομική και πολιτική ελίτ της χώρας». Βήμα, 11-10-2009, Γ. Δουράκης, επ. καθ. Πολιτικής Οικονομίας του Τμ. Πολιτ. Επιστημ. Αριστοτ. Παν. Θεσ/νίκης.

3. «Η μεγαλύτερη συνεισφορά της διακυβέρνησης Σημίτη στον τόπο δεν ήταν ούτε η ΟΝΕ ούτε τα μεγάλα έργα. Ήταν η μετατόπιση του ιδεολογικού άξονα της χώρας επί το ορθολογικότερο. Όχι μόνο στα εθνικά (ας μην ξεχνάμε ότι το 1996 κυριαρχούσε το δόγμα «δεν συζητάμε διότι δεν έχουμε τίποτα να διαπραγματευτούμε»), αλλά παντού: στην οικονομία, στους θεσμούς, στην κοινωνία. Κάθε μεταρρύθμιση, ακόμη και ελλιπής, ήταν ταυτόχρονα μια μεγάλη ιδεολογική μάχη. Δεν μιλάμε μόνο για τις αποκρατικοποιήσεις (ποιος θυμάται τη μεγάλη σύγκρουση για την ιδιωτικοποίηση της Ιονικής Τράπεζας;) ούτε για την Παιδεία (ποιος θυμάται τις μάχες έξω από τα σχολεία για την κατάργηση της επετηρίδας;). Ιδεολογική σύγκρουση υπήρξε ακόμη και για τα αυτονόητα: μέχρι και για την εξάρθρωση της «17 Νοέμβρη», οργάνωσης που κατηγορούνταν για 27 δολοφονίες». Καθημερινή, Π. Μανδραβέλης, 4-10-2009.

Άλλωστε, τα υπόλοιπα δοκιμασμένα αριστερά, κομμουνιστικά και διάφορα αλλά σοσιαλιστικά κινήματα το μόνο που κατάφεραν ήταν να παρεκτραπούν σε ρεφορμιστικές πρακτικές και να ενσωματωθούν τελικά στο σάπιο σύστημα που αρχικά πολέμησαν. ΤΟ ΑΝΑΡΧΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ έχει σπιλωθεί όσο τίποτε άλλο από τους κυρίαρχους και από τα φερέφωνα τους τα ΜΜΕ. Τα κοσμητικά επίθετα που ξεστομίζουν είναι γνωστά εδώ και χρόνια: «ΑΛΗΤΕΣ», «ΧΟΥΛΙΓΚΑΝ», «ΝΑΡΚΩΜΑΝΕΙΣ», «ΚΑΚΟΜΑΘΗΜΕΝΑ ΠΑΙΔΙΑ ΠΛΟΥΣΙΩΝ», είναι οι χαρακτηρισμοί για τους αντιεξουσιαστές, για τους ανθρώπους όπου ιδέες και ιδανικά όπως η αλληλεγγύη και η αδερφοσύνη μεταξύ των ανθρώπων, η δημιουργικότητα και όχι η μισθωτή σκλαβιά, η ευτυχία και η αγάπη αποτελούν για αυτούς αυτοσκοπό.

Πως μπορούν να τους κατηγορούν αυτοί που προκαλούν την ανεργία, την εξαθλίωση, τους πολέμους και της σφαγές, που προκαλούν δυστυχία και αλλοτρίωση;

Μήπως και ο νέος πρωθυπουργός, άθελά του ίσως, μίλησε για αντιεξουσιασμό στον τρόπο διακυβέρνησης, θέλοντας να τονίσει στους υπουργούς του ότι μέσω της αντιεξουσιαστικής πρακτικής ίσως κάτι καινούργιο και ελπιδοφόρο γεννηθεί για τους κατοικούντες τον Ελλαδικό χώρο; Κάτι, βέβαια, που μόνο γέλια μπορεί να προκαλέσει.

Στην φράση του πρωθυπουργού «οι αντιεξουσιαστές στην εξουσία» του απαντάμε: «όχι δεν θα πάρουμε!».

Ούτε επιδιώκουμε, ούτε ονειρευόμαστε εξουσιαστικές καρέκλες, το μόνο που ονειρευόμαστε είναι το χτίσιμο μιας ανεξούσιας και ελεύθερης κοινωνίας.

Δεν τρέφουμε αυταπάτες, γνωρίζουμε πολύ καλά ότι οι αντικρατικοί αγώνες, η επιδίωξη της καταστροφής του κράτους και των εξουσιαστικών μηχανισμών μπορούν να φέρουν την αλληλεγγύη, την αδελφοσύνη και τελικά την πραγματική ευτυχία μεταξύ των ανθρώπων.

ΚΑΤΩ Ο ΚΡΑΤΙΣΜΟΣ,
ΤΩΡΑ ΚΑΙ ΓΙΑ ΠΑΝΤΑ ΑΝΑΡΧΙΑ

Τ. Μ.

σταθερά ηγείται των φοιτητικών κινημάτων την τελευταία 15ετία, είναι τα ΕΑΑΚ, η ΕΦΕΕ θα είναι το πεδίο εντός του οποίου τα αποτελέσματα της παρέμβασης των ΕΑΑΚ θα φτάνουν και σε σχολές, που τα ΕΑΑΚ δεν παρεμβαίνουν και οι πολιτικές των άλλων παρατάξεων θα μπορούν να απονομιμοποιούνται συνολικά. Αυτό συνιστά πραγματική ανάγκη τη στιγμή που το φοιτητικό σώμα βρίσκεται πλέον σε 180 σχολές και τα ΕΑΑΚ δεν παρεμβαίνουν ούτε στις μισές».

Προσθέτουν, επίσης, ότι πρέπει να καλυφθεί το οργανωτικό «έλλειμα» των περιόδων, στις οποίες δεν γίνονται Γ.Σ. Μ' άλλα λόγια για την συγκεκριμένη τάση των ΕΑΑΚ ο στόχος είναι συγκεκριμένος και δεν είναι άλλος παρά η αλλαγή των συσχετισμών εξουσίας και πολιτικής επιρροής εις όφελος των ΕΑΑΚ, αφού η επανασυγκρότηση της ΕΦΕΕ θεωρείται ότι θα διευκολύνει τις διαιρέσεις σε μπλοκ των υπολοίπων παρατάξεων, θα δίνει την δυνατότητα για την συγκρότηση είτε συμπολιτευτικών, είτε αντιπολιτευτικών μπλοκ και εν τέλει θα διευρύνει την πανελλαδική επιρροή των ΕΑΑΚ.

Τώρα το ποιος τελικά θα διασπαστεί είναι ένα θέμα (που φυσικά δεν μας απασχολεί), αφού χαρακτηριστική είναι ακόμα και η πλήρης διάσταση απόψεων μέσα στα ΕΑΑΚ: «*Απέναντι σε αυτή την παρωδία των κοινοβουλευτικών δυνάμεων, το φοιτητικό κίνημα δεν μπορεί να μείνει άναυδο. Το ότι προχωρούν σε μία τέτοια διαδικασία πέρα και έξω από τις πραγματικές διαδικασίες του κινήματος (Γ.Σ) αποδεικνύει το φόβο τους. Καλούμε τους αγωνιστές του φοιτητικού κινήματος, τους αγωνιστές και τα σχήματα της ΕΑΑΚ να μπλοκάρουν οργανωτικά και πολιτικά κάθε προσπάθεια γραφειοκρατικοποίησης του φοιτητικού κινήματος. Να «σπάσουν» για άλλη μια φορά τη βιτρίνα του «διαλόγου»! Να παλέψουν για την εγκαθίδρυση των ανεξάρτητων και δημοκρατικών μορφών οργάνωσης του κινήματος. Να ενισχύσουν την προσπάθεια συγκρότησης μόνιμου Συντονιστικού Γ.Σ και καταλήψεων*» (Ν. Κομμουνιστική Απελευθέρωση Οργανώσεις Πάτρας).

Ας δούμε, όμως, τι αφορά η περίφημη ανασύσταση της ΕΦΕΕ σύμφωνα με ανακοίνωση φοιτητών-τριών του Κόκκινου, μιας από τις συνιστώσες του ΣΥΡΙΖΑ: «*Το πρώτο ζήτημα που τίθεται εδώ αφορά τις μορφές και τις δομές του φοιτητικού συνδικαλισμού σε όλα τα επίπεδα, από αυτό των γενικών συνελεύσεων και των ΔΣ μέχρι και την ΕΦΕΕ.* ***Και η επιλογή της μίας ή άλλης μορφής βρίσκεται σε απόλυτη συνάφεια με τη στρατηγική της κάθε πολιτικής δύναμης για το θέμα της εξουσίας στο πανεπιστήμιο.*** *Η στρατηγική της ριζοσπαστικής και αντικαπιταλιστικής Αριστεράς πρέπει να είναι η* ***δημοκρατική αυτοδιεύθυνση*** *του πανεπιστημίου όπου όλη η εξουσία θα βρίσκεται σε συνελεύσεις φοιτητών, καθηγητών και εργαζομένων. Γιατί* ***μόνο μια τέτοια μορφή διοίκησης μπορεί να εξασφαλίσει το δημοκρατικό έλεγχο του πανεπιστημίου, της παραγόμενης γνώσης, την κατάργηση κάθε μορφής ιεραρχία*** *καθώς και του διαχωρισμού μεταξύ πνευματικής και χειρωνακτικής εργασίας*».

Αφού, αρχικά σε μια «κρίση» ειλικρίνειας προκύπτει ευθαρσώς η ομολογία ότι ο καυγάς είναι απλά για το πάπλωμα, δηλαδή ότι συνδικαλισμός είναι εκτός των άλλων η τεχνική διατήρησης των συσχετισμών ισχύος ανάμεσα στις παρατάξεις, αλλά και η αναζήτηση επιπλέον εξουσιών μέσα στα πανεπιστήμια, στην συνέχεια μαθαίνουμε ότι ο φοιτητικός συνδικαλισμός τουλάχιστον αυτός τον οποίο ενστερνίζεται η

Η επανασύσταση της ΕΦΕΕ

ριζοσπαστική αριστερά, ταυτίζεται με τον αγώνα για την κατάργηση κάθε ιεραρχίας, μέσω, μάλιστα, της στρατηγικής της δημοκρατικής αυτοδιεύθυνσης. Εύγε, μόνο εύγε μπορεί να αναφωνήσει κανείς και να σκύψει ευλαβικά για να διαβάσει την συνέχεια στα γραφόμενα αυτών των φωστήρων: «*Με βάση λοιπόν μια τέτοια στρατηγική, στο θέμα των μορφών οργάνωσης και εκπροσώπησης των φοιτητών/ριών στόχος μας δε μπορεί παρά να είναι η διαρκής ενίσχυση της αυτοοργάνωσης των φοιτητών και των φοιτητριών σε όλα τα επίπεδα, η προώθηση αμεσοδημοκρατικών διαδικασιών, καθώς και του δημοκρατικού συντονισμού αυτών στη βάση των αιρετών και ανακλητών αντιπροσώπων*».

Μα γιατί κουράζονται οι φιλόπονοι ριζοσπάστες μας, θα μπορούσε κανείς να εννοήσει την δημοκρατική αυτοδιεύθυνση χωρίς αυτοοργάνωση; Σ' εμάς πάντως δεν πέρασε καν τέτοια σκέψη από το μυαλό... Δηλαδή ξεκινάμε από το ζήτημα της επιλογής δομών και μορφών οργάνωσης του φοιτητικού συνδικαλισμού, που εξετάζεται σε συνάφεια με την στρατηγική των πολιτικών δυνάμεων για το θέμα της εξουσίας τους στα πανεπιστήμια, με απώτερο στρατηγικό στόχο... την αυτοοργάνωση των φοιτητών και την κατάργηση κάθε μορφή ιεραρχίας...

Οι φωστήρες, όμως, δεν αργούν να φθάσουν στην ταμπακιέρα, γιατί νοιάζονται, κατά πως υποστηρίζουν, για τις λεγόμενες μη κινηματικές *μετοχή σημαίνει ότι εκχωρούμε το πεδίο της εκπροσώπησης σε συντηρητικές και γραφειοκρατικές δυνάμεις και απλώς αναμένουμε να πάρουμε την ηγεσία του κινήματος όταν αυτό ξεσπά*». Οι απόκριες αργούν αλλά οι μασκαράδες είναι εδώ. Μόνο που από την βιασύνη τους οι μάσκες πέφτουν άρον άρον. Ενώ λοιπόν όλοι εννοείται ότι θα έπρεπε να βρίσκονται σε αγωνιστική επιφυλακή εν όψει ανοικτών ζητημάτων για τα περιβόητα ιδιαίτερα συμφέροντα των φοιτητών, οι αριστεροί ριζοσπάστες μιλούν για περιόδους ύφεσης και αγωνιστικής δυσπραγίας, για να δικαιολογήσουν την στήριξή τους στην επανασύσταση της ΕΦΕΕ. Δεν διστάζουν, βέβαια, για μιαν ακόμη φορά να ρίξουν όλες τις ευθύνες στον «ανώριμο», πλην όμως ριζοσπαστικό, φοιτητόκοσμο να καταλάβει τα περί δημοκρατικής αυτοδιεύθυνσης, αφού η «μοίρα του» είναι να μην μπορεί να ξεπεράσει τις λογικές ανάθεσης, οπότε οι σωτήρες δεν μπορούν παρά να συρθούν στην λάσπη της ανωριμότητας, μαζί με τον λαό, για να σταθούν για μια ακόμα φορά μαζί του... Και έτσι αναγκάζονται

τος έναντι στον αντιδραστικό νόμο 815. Έγινε προσπάθεια ακόμα και να παραγκωνισθούν από τις παραπάνω ομάδες τα δημοκρατικά φοιτητικά όργανα, οι σύλλογοι και οι συνελεύσεις, για να παρθούν από διάφορες παράτυπες «μαζώξεις» αποφάσεις κατάληψης. Είναι γνωστό το παράδειγμα της Ξάνθης, που οι αριστεριστές ονόμασαν «γενική συνέλευση» μια συνάθροισή τους, πήραν «απόφαση» για κατάληψη και την παρουσίασαν σαν ομόφωνη απόφαση της Συνέλευσης του Συλλόγου».

Αλλά ας επανέλθουμε.

Η διεξαγωγή του Πανσπουδαστικού Συνεδρίου τελικά αναβάλλεται για την ώρα, ύστερα από τακτική υπαναχώρηση της ΠΑΣΠ, που σαφώς έχει να κάνει και με την διαχείριση της εκλογικής της επιρροής, χαρακτηριστική της οποίας ήταν το παζάρεμα για την επανεξέταση ή μη, των αποτελεσμάτων στις σχολές του ΠΑΜΑΚ, των ΤΕΦΑΑ και των Θεολογικών.

Είναι ηλίου φαεινότερον ότι η πρεμούρα για την επανασύσταση της ΕΦΕΕ έρχεται με επιτακτικότερο τρόπο σε μια ευρύτερη περίοδο, που έχει σημαδευτεί τόσο από τις φλογερές κινητοποιήσεις στα πα-

υπάρχει σχεδόν ομοφωνία, το ζήτημα αναβάλλεται και πάλι;

Θα ξεκαθαρίσουμε για μιαν ακόμα φορά, ότι τα φοιτητικά συμφέροντα είναι ιδιαίτερα συμφέροντα, που όμως δεν έπαψαν ποτέ να διαπλέκονται, να ορίζουν και να ορίζονται μέσα στα πλαίσια της λεγόμενης εκπαιδευτικής κοινότητας. Και όπως έχουμε ξαναπεί είναι αδύνατον να μιλά κανείς για υπεράσπιση των φοιτητικών συμφερόντων ορίζοντας και διαφοροποιώντας τα από εκείνα του κράτους. Σε περιόδους θεσμικών μεταβολών, «κρίσεων» οικονομικών και όχι μόνο, οι προσπάθειες εκσυγχρονισμού της εκπαίδευσης, δεν εντείνονταν απλά αλλά αποτελούσαν και συνεχίζουν να αποτελούν τον δείκτη των ευρύτερων εξουσιαστικών προσανατολισμών. Η διατήρηση των προνομίων ή η αύξηση τους ήταν ανέκαθεν και παραμένει ο στόχος των εταίρων της εκπαιδευτικής λεγόμενης κοινότητας, γεγονός που εξηγεί και την ανενδοίαστη υιοθέτηση συγκρουσιακών κατευθύνσεων που έχουν καταγραφεί ιστορικά (βλ. **Οδοφράγματα στις Εκπαιδευτικές Μεταρρυθμίσεις, Φοιτητικές Κινητοποιήσεις 2006-07**, *Αρχείο Κοινωνικών Αγώνων, Αναρχική Αρχειοθήκη*).

σπαστές μας, θα μπορούσε κανείς να εννοήσει την δημοκρατική αυτοδιεύθυνση χωρίς αυτοοργάνωση; Σ' εμάς πάντως δεν πέρασε καν τέτοια σκέψη από το μυαλό... Δηλαδή ξεκινάμε από το ζήτημα της επιλογής δομών και μορφών οργάνωσης του φοιτητικού συνδικαλισμού, που εξετάζεται σε συνάφεια με την στρατηγική των πολιτικών δυνάμεων για το θέμα της εξουσίας τους στα πανεπιστήμια, με απώτερο στρατηγικό στόχο... την αυτοοργάνωση των φοιτητών και την κατάργηση κάθε μορφή ιεραρχίας...

Οι φωστήρες, όμως, δεν αργούν να φθάσουν στην ταμπακιέρα, γιατί νοιάζονται, κατά πως υποστηρίζουν, για τις λεγόμενες μη κινηματικές

δικαιολογήσουν την στήριξη τους στην επανασύσταση της ΕΦΕΕ. Δεν διστάζουν, βέβαια, για μιαν ακόμη φορά να ρίξουν όλες τις ευθύνες στον «ανώριμο», πλην όμως ριζοσπαστικό, φοιτητόκοσμο να καταλάβει τα περί δημοκρατικής αυτοδιεύθυνσης, αφού η «μοίρα του» είναι να μην μπορεί να ξεπεράσει τις λογικές ανάθεσης, οπότε οι σωτήρες δεν μπορούν παρά να συρθούν στην λάσπη της ανωριμότητας, μαζί με τον λαό, για να σταθούν για μια ακόμα φορά μαζί του... Και έτσι αναγκάζονται

επανασύσταση της ΕΦΕΕ

περιόδους: «*Η ριζοσπαστική και αντικαπιταλιστική Αριστερά χρειάζεται να αξιοποιεί ακόμα και γραφειοκρατικούς θεσμούς οργάνωσης και εκπροσώπησης των φοιτητών σε μη κινηματικές περιόδους, γιατί σε αυτές τις συνθήκες ακόμα και εν δυνάμει ριζοσπαστικός κόσμος δεν έχει ξεφύγει από λογικές ανάθεσης. Η μη συμ-*

να στηρίξουν γραφειοκρατικούς θεσμούς, όπως η ΕΦΕΕ. Η πονεμένη αυτή ιστορία τελειώνει κάπου εδώ. Όσο για τις μικρές ή μεγάλες δυνατότητες διαπραγμάτευσης με τους υπόλοιπους εταίρους αυτό δεν αποτελεί πρόσκομμα αφού: «*Ακόμα κι έτσι όμως, η ριζοσπαστική και αντικαπιταλιστική Αριστερά είναι αδύνατον να αρνηθεί την επανασύσταση ενός τριτοβάθμιου συνδικαλιστικού οργάνου, ακόμα κι αν αυτή τη στιγμή δεν έχει τους συσχετισμούς να επιβάλει τους όρους της*». Εύγε και πάλι εύγε.

την παρουσίασαν σαν ομόφωνη απόφαση της Συνέλευσης του Συλλόγου».

Αλλά ας επανέλθουμε.

Η διεξαγωγή του Πανσπουδαστικού Συνεδρίου τελικά αναβάλλεται για την ώρα, ύστερα από τακτική υπαναχώρηση της ΠΑΣΠ, που σαφώς έχει να κάνει και με την διαχείριση της εκλογικής της επιρροής, χαρακτηριστική της οποίας ήταν το παζάρεμα για την επανεξέταση ή μη, των αποτελεσμάτων στις σχολές του ΠΑΜΑΚ, των ΤΕΦΑΑ και των Θεολογικών.

Είναι ηλίου φαεινότερον ότι η πρεμούρα για την επανασύσταση της ΕΦΕΕ έρχεται με επιτακτικότερο τρόπο σε μια ευρύτερη περίοδο, που έχει σημαδευτεί τόσο από τις φλογερές κινητοποιήσεις στα πανεπιστήμια το 2006-2007, όσο και από την κοινωνική εξέγερση που ξέσπασε τον περασμένο Δεκέμβρη, με αφορμή την δολοφονία ενός 15χρονου μαθητή στα Εξάρχεια. Είναι κατανοητό, ότι αυτή τη στιγμή το κράτος με όποιο προσωπείο και αν εμφανίζεται, δεν ψάχνει απλά έναν υπεύθυνο και συνεπή συνομιλητή και εταίρο στο Εθνικό Συμβούλιο Παιδείας, για να προχωρήσουν ομαλά οι μεταρρυθμίσεις, αλλά προσπαθεί να χρησιμοποιήσει παλιές και δοκιμασμένες φόρμουλες για να ελέγξει την όλο και εντεινόμενη ανυποταξία νέων ανθρώπων μέσα και έξω από τα πανεπιστήμια.

Η εκπροσώπηση των φοιτητών ή του λεγόμενου φοιτητικού κινήματος είναι, λοιπόν, μια προτεραιότητα και μια προϋπόθεση για να κινηθούν τα πράγματα σε επιθυμητές για το κράτος κατευθύνσεις. Μα θα αναρωτηθεί κανείς η ομαλή λειτουργία της ΕΦΕΕ είναι ο μόνος τρόπος για να επιτευχθεί κάτι τέτοιο; Τόσα χρόνια που η ΕΦΕΕ είναι «νεκρή» έχουν εξαλειφθεί οι λογικές εκπροσώπησης, έχουν παύσει να

του κράτους. Σε περιόδους θεσμικών μεταβολών, «κρίσεων» οικονομικών και όχι μόνο, οι προσπάθειες εκσυγχρονισμού της εκπαίδευσης, δεν εντείνονταν απλά αλλά αποτελούσαν και συνεχίζουν να αποτελούν τον δείκτη των ευρύτερων εξουσιαστικών προσανατολισμών. Η διατήρηση των προνομίων ή η αύξηση τους ήταν ανέκαθεν και παραμένει ο στόχος των εταίρων της εκπαιδευτικής λεγόμενης κοινότητας, γεγονός που εξηγεί και την ανενδοίαστη υιοθέτηση συγκρουσιακών κατευθύνσεων που έχουν καταγραφεί ιστορικά (βλ. **Οδοφράγματα στις Εκπαιδευτικές Μεταρρυθμίσεις, Φοιτητικές Κινητοποιήσεις 2006-07**, *Αρχείο Κοινωνικών Αγώνων, Αναρχική Αρχειοθήκη*).

Θα θυμίσουμε ότι η έλλειψη αιτημάτων και ικανοποιητικών διαύλων διαπραγμάτευσης τις καθοριστικές στιγμές των «κρίσεων», βοήθησε επανειλημμένα στην κλιμάκωση των συγκρούσεων, στην εξάπλωση τους και στη μεγαλύτερη διάρκειά τους. Το κράτος και οι τεχνικοί της εξουσίας που διαθέτει, γνωρίζουν πολύ καλά τα ελλείμματα, που παρουσιάστηκαν σε κάθε περίπτωση, όσον αφορά την χειραγώγηση και τον έλεγχο των κινητοποιήσεων που προαναφέρθηκαν στον χώρο της εκπαίδευσης. Και φυσικά δεν μένουν στην διάγνωση τους, αλλά προχωρούν μεθοδικά στην θεραπεία τους. Δεν θα πρέπει κανείς να παραβλέπει τις επίμονες προσπάθειες των εξουσιαστών σ' αυτήν την κατεύθυνση, που πραγματοποιούνται σε «νεκρούς» χρόνους και αποφέρουν απτά για εκείνους αποτελέσματα, παρ' ότι συνήθως η γνωστοποίησή τους αργεί.

Οι ιδιαίτεροι, λοιπόν, συσχετισμοί πολιτικής επιρροής, δηλαδή εξουσίας μέσα στα πανεπιστήμια, βρίσκονται για μιαν ακόμη φορά υπό εξέταση, (η περίπτωση

Η «ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ»

δεν διεκδικεί κανενός είδους... copy-

τσι αναγκάζονται

περιόδους: «*Η ριζοσπαστική και αντικαπιταλιστική Αριστερά χρειάζεται να αξιοποιεί ακόμα και γραφειοκρατικούς θεσμούς οργάνωσης και εκπροσώπησης των φοιτητών σε μη κινηματικές περιόδους, γιατί σε αυτές τις συνθήκες ακόμα και εν δυνάμει ριζοσπαστικός κόσμος δεν έχει ξεφύγει από λογικές ανάθεσης. Η μη συμ*να στηρίξουν γραφειοκρατικούς θεσμούς, όπως η ΕΦΕΕ. Η πονεμένη αυτή ιστορία τελειώνει κάπου εδώ. Όσο για τις μικρές ή μεγάλες δυνατότητες διαπραγμάτευσης με τους υπόλοιπους εταίρους αυτό δεν αποτελεί πρόσκομμα αφού: «*Ακόμα κι έτσι όμως, η ριζοσπαστική και αντικαπιταλιστική Αριστερά είναι αδύνατον να αρνηθεί την επανασύσταση ενός τριτοβάθμιου συνδικαλιστικού οργάνου, ακόμα κι αν αυτή τη στιγμή δεν έχει τους συσχετισμούς να επιβάλει τους όρους της*». Εύγε και πάλι εύγε.

Η ιστορία, όμως, όπως πάντα είναι πολύ διδακτική, γι' αυτό ας θυμηθούμε ένα σχετικό δημοσίευμα του Ριζοσπάστη, πολλά χρόνια πριν, στις 8-12-1979: «*Σαν ένα είδος «μόδας» επιχειρείται, τον τελευταίο καιρό, να προωθηθούν οι «καταλήψεις» σε ορισμένες σχολές πανεπιστημίων της χώρας. Και προβάλλονται από τις αναρχοαριστερίστικες ομάδες με την ανοχή και κάλυψη ορισμένες φορές και δημοκρατικών δυνάμεων, σαν μια δήθεν αποτελεσματική κλιμάκωση της πάλης του φοιτητικού κινήμα-*

Η «ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ» δεν διεκδικεί κανενός είδους...copyright. Τα κείμενα και οι ειδήσεις που δημοσιεύονται δεν αποτελούν «πνευματική ιδιοκτησία» του «Κύκλου Σύνταξης» και μπορούν να χρησιμοποιηθούν, απ' όσους το επιθυμούν, στην κατεύθυνση της ελεύθερης αναρχικής πληροφόρησης και διακίνησης των απόψεων.

Η διεξαγωγή του Πανσπουδαστικού Συνεδρίου τελικά αναβάλλεται για την ώρα, ύστερα από τακτική υπαναχώρηση της ΠΑΣΠ, που σαφώς έχει να κάνει και με την διαχείριση της εκλογικής της επιρροής, χαρακτηριστική της οποίας ήταν το παζάρεμα για την επανεξέταση ή μη, των αποτελεσμάτων στις σχολές του ΠΑΜΑΚ, των ΤΕΦΑΑ και των Θεολογικών.

Είναι ηλίου φαεινότερον ότι η πρεμούρα για την επανασύσταση της ΕΦΕΕ έρχεται με επιτακτικότερο τρόπο σε μια ευρύτερη περίοδο, που έχει σημαδευτεί τόσο από τις φλογερές κινητοποιήσεις στα πανεπιστήμια το 2006-2007, όσο και από την κοινωνική εξέγερση που ξέσπασε τον περασμένο Δεκέμβρη, με αφορμή την δολοφονία ενός 15χρονου μαθητή στα Εξάρχεια. Είναι κατανοητό, ότι αυτή τη στιγμή το κράτος με όποιο προσωπείο και αν εμφανίζεται, δεν ψάχνει απλά έναν υπεύθυνο και συνεπή συνομιλητή και εταίρο στο Εθνικό Συμβούλιο Παιδείας, για να προχωρήσουν ομαλά οι μεταρρυθμίσεις, αλλά προσπαθεί να χρησιμοποιήσει παλιές και δοκιμασμένες φόρμουλες για να ελέγξει την όλο και εντεινόμενη ανυποταξία νέων ανθρώπων μέσα και έξω από τα πανεπιστήμια.

Η εκπροσώπηση των φοιτητών ή του λεγόμενου φοιτητικού κινήματος είναι, λοιπόν, μια προτεραιότητα και μια προϋπόθεση για να κινηθούν τα πράγματα σε επιθυμητές για το κράτος κατευθύνσεις. Μα θα αναρωτηθεί κανείς η ομαλή λειτουργία της ΕΦΕΕ είναι ο μόνος τρόπος για να επιτευχθεί κάτι τέτοιο; Τόσα χρόνια που η ΕΦΕΕ είναι «νεκρή» έχουν εξαλειφθεί οι λογικές εκπροσώπησης, έχουν παύσει να γίνονται εκλογές, δεν υπάρχουν φοιτητικές παρατάξεις και φοιτητοπατέρες, εξαφανίστηκε ο συνδικαλισμός στα πανεπιστήμια;

Όχι βέβαια. Αυτό ακριβώς προσπαθήσαμε να αποτυπώσουμε παραπάνω παραθέτοντας τα αριστερά ευαγγέλια περί δημοκρατικής αυτοδιεύθυνσης, αυτοοργάνωσης και αμεσοδημοκρατικών διαδικασιών. Άρα τι κρύβεται στην συγκεκριμένη περίπτωση από τις κινήσεις και το ζέσταμα μιας παγωμένης ΕΦΕΕ; Και γιατί, ενώ της εκπαίδευσης, δεν εντείνονταν απλά αλλά αποτελούσαν και συνεχίζουν να αποτελούν τον δείκτη των ευρύτερων εξουσιαστικών προσανατολισμών. Η διατήρηση των προνομίων ή η αύξηση τους ήταν ανέκαθεν και παραμένει ο στόχος των εταίρων της εκπαιδευτικής λεγόμενης κοινότητας, γεγονός που εξηγεί και την ανενδοίαστη υιοθέτηση συγκρουσιακών κατευθύνσεων που έχουν καταγραφεί ιστορικά (βλ. **Οδοφράγματα στις Εκπαιδευτικές Μεταρρυθμίσεις, Φοιτητικές Κινητοποιήσεις 2006-07**, *Αρχείο Κοινωνικών Αγώνων, Αναρχική Αρχειοθήκη*).

Θα θυμίσουμε ότι η έλλειψη αιτημάτων και ικανοποιητικών διαύλων διαπραγμάτευσης τις καθοριστικές στιγμές των «κρίσεων», βοήθησε επανειλημμένα στην κλιμάκωση των συγκρούσεων, στην εξάπλωση τους και στη μεγαλύτερη διάρκειά τους. Το κράτος και οι τεχνικοί της εξουσίας που διαθέτει, γνωρίζουν πολύ καλά τα ελλείμματα, που παρουσιάστηκαν σε κάθε περίπτωση, όσον αφορά την χειραγώγηση και τον έλεγχο των κινητοποιήσεων που προαναφέρθηκαν στον χώρο της εκπαίδευσης. Και φυσικά δεν μένουν στην διάγνωσή τους, αλλά προχωρούν μεθοδικά στην θεραπεία τους. Δεν θα πρέπει κανείς να παραβλέπει τις επίμονες προσπάθειες των εξουσιαστών σ' αυτήν την κατεύθυνση, που πραγματοποιούνται σε «νεκρούς» χρόνους και αποφέρουν απτά για εκείνους αποτελέσματα, παρ' ότι συνήθως η γνωστοποίησή τους αργεί.

Οι ιδιαίτεροι, λοιπόν, συσχετισμοί πολιτικής επιρροής, δηλαδή εξουσίας μέσα στα πανεπιστήμια, βρίσκονται για μιαν ακόμη φορά υπό εξέταση, (η περίπτωση της ΠΟΣΔΕΠ είναι χαρακτηριστική), οι διαπραγματεύσεις θα ενταθούν, οι κηδεμόνες των φοιτητικών συμφερόντων βρίσκονται σε εγρήγορση, τα παζαρέματα θα δώσουν και θα πάρουν (άσυλο, άδειες κολεγίων κ.λπ.) το τραπέζι του διαλόγου είναι ήδη στρωμμένο.

Ας το χαλάσουμε και πάλι. Τουλάχιστον όσο περνάει από το χέρι μας.

Συσπείρωση Αναρχικών

ΚΙΝΗΜΑ

Μια προσέγγιση στη ... ονείρων και

Ίσως η πλέον διαδεδομένη -μετά την μουσική- να είναι η τέχνη ή καλύτερα η τεχνική του κινηματογράφου. Το θέαμα της κινητής εικόνας άσκησε κι εξακολουθεί να ασκεί μεγάλη «γοητεία» σε όλους σχεδόν τους ανθρώπους. Αυτό οφείλεται σε πολλούς λόγους που θα απαιτούσε αρκετό χώρο για να εκτεθούν με κατανοητό τρόπο. Αρκεί προς το παρόν να επισημανθεί το γεγονός της δυνατότητας «εντύπωσης» και δυνατότητας επιβολής που έχει η εικόνα στον ανθρώπινο νου.

Αυτή η «γοητεία» έγινε αφορμή να αναπτυχθεί μια τεράστια βιομηχανία παραγωγής κινηματογραφικών ταινιών, η οποία επέφερε τεράστια κέρδη, τόσο στους παραγωγούς, όσο και στους εμπλεκόμενους συντελεστές της, διανομείς, αιθουσάρχες, ηθοποιούς, σκηνοθέτες κ.λπ. Ταυτόχρονα, ο κινηματογράφος, αποτέλεσε το σημαντικότερο ιδεολογικό μέσο πάνω στο οποίο οικοδομήθηκε η πολιτιστική κυριαρχία στη σύγχρονη εποχή. Αποτελεί, κατ' αυτό τον τρόπο, τον συνοδό και συνεπίκουρο της κυριαρχίας, οικονομικά, πολιτικά και στρατιωτικά σε πλανητικό επίπεδο.

Είναι πηγή συσσώρευσης πλούτου αλλά και εργαλείο για την προώθηση μηνυμάτων. Η κινηματογραφία είναι μια μηχανή που προβάλλει πρότυπα, συμπεριφορές, κυρίαρχα ιδεολογικά μοντέλα, αλλά, το κυριότερο, δημιουργεί μια εικονική πραγματικότητα, που παρασύρει τους θεατές - «καταναλωτές» στην ονειροπόληση και στην ψευδαίσθηση. Αυτό επιτυγχάνεται μέσω της ταύτισης, συνήθως με τον ήρωα πρωταγωνιστή. Έτσι, ο θεατής νιώθει ότι έχει αποδράσει από την σκληρή πραγματικότητα, έστω και προσωρινά, ξαναζώντας τη χαρά της παιδικής αφέλειας. Μόνο που δεν αντιλαμβάνεται, πως καθώς «απελευθερώνει» το παιδί που κρύβεται μέσα του, εγκαταλείπει ταυτόχρονα την γνώση και την εμπειρία του ενήλικα, για να αντιληφθεί το κόλπο του μάγου, του απατεώνα, του ταχυδακτυλουργού. Έτσι, καθώς ο θεατής γίνεται παθητικός δέκτης των πολιτιστικών προϊόντων, αδρανοποιούνται οι αντιστάσεις του, χωρίς πολλές φορές να το αντιλαμβάνεται, μετατρέπεται σε εύκολη λεία

δεκαετία του 1910, συζητήθηκε ευρέως, αν ανήκει στις τέχνες και η απόφαση, μετά από πολλές διαμάχες, ήταν θετική.

Παρ' όλα αυτά, θεωρούμε πως το θέμα εξακολουθεί να τίθεται, όχι απλά σαν αμφισβήτηση αλλά στη βάση του γεγονότος πως κυριαρχούν σ' αυτόν πάμπολλα στοιχεία τεχνικής. Το θέμα αυτό, όμως, δεν είναι τόσο σημαντικό, μια και πλέον, όταν μιλάμε για τέχνη, μιλάμε για βιομηχανικά προϊόντα. Όλες οι μορφές τέχνης ή τεχνικής ακολουθούν την κίνηση της αγοράς - και μάλιστα της «ελεύθερης»- και εν τέλει είναι καθαρά εμπορεύματα. Μάλιστα στο χρηματιστήριο της τέχνης, χιλιάδες έργα τέχνης εκτιμώνται σε εκατοντάδες εκατομμύρια δολάρια, δίνοντας τη δυνατότητα στην ελίτ του πλούτου να επενδύει με ασφάλεια το τεράστιο πλεονάζον κεφάλαιο της. Το ερώτημα δηλαδή είναι: ποιος κάνει τέχνη και γιατί, αφού η διαβρωτική δύναμη της εξουσίας έχει καταστρέψει την ανθρώπινη δημιουργία και μέσω του χρήματος; Δεν είναι άλλωστε τυχαίο ότι, εάν και εφ' όσον υπάρξουν ανθρώπινες δημιουργίες οι οποίες έχουν κάτι να πουν από κοινωνικής και μάλιστα απελευθερωτικής σκοπιάς, παράγονται έξω από το εμπορικό κύκλωμα. Παράδειγμα: το ρεμπέτικο, η τζαζ, το πανκ, το γκράφιτι, ο αντεργκράουντ κινηματογράφος κ.ά. (εδώ μιλάμε για την περίοδο της αρχικής εμφάνισής τους, γιατί μετά επέρχεται η αφομοιωτική διαδικασία).

Η εξουσιαστική λογική, μέσω της βιομηχανίας, διαστρέφει και εμπορευματοποιεί κάθε ανθρώπινη δημιουργία. Βέβαια, είναι λάθος να πιστεύουμε ότι η βιομηχανία καταστρέφει εντελώς την τεχνική υφή, απλώς της δίνει άλλο περιεχόμενο, την κάνει μαζική και την θέτει στην υπηρεσία της κυριαρχίας. Προς στιγμή αυτά τα ολίγα για το αν ο κινηματογράφος είναι τέχνη ή όχι και γενικότερα για την σχέση της τέχνης στο σύγχρονο εμπορευματικό γίγνεσθαι.

Ο κινηματογράφος είναι σ' όλους γνω-

λευκής φυλής. Ακόμα, δεν διστάζει να συγκροτήσει το 1952 την επιτροπή Μακ Κάρθυ και με πρόσχημα τον κομμουνιστικό κίνδυνο να επιβάλλει τον έλεγχό της στην κινηματογραφική βιομηχανία. Ακόμα και σήμερα που γράφονται αυτές οι γραμμές, υπάρχει μόνιμα εγκατεστημένη επιτροπή του αμερικανικού Πενταγώνου στο Χόλυγουντ, για να ελέγχει και εγκρίνει τα σενάρια που σχετίζονται με στρατιωτικής φύσης θέματα, αλλά και όχι μόνον αυτά.

Υπάρχει μια παλιά ρωμαϊκή ρήση που σύμφωνα με την οποία ο λαός θέλει άρτον και θέαμα και ότι αυτό είναι αρκετό για να κυβερνιέται χωρίς ιδιαίτερους πολιτικούς και κοινωνικούς κραδασμούς. Η ανάπτυξη

νειροπόληση. Δέχεται μία δυναμική επίθεση στο μυαλό του.

Όταν βγαίνει από την αίθουσα νιώθει ευχαριστημένος, αλλά δεν αντιλαμβάνεται ότι έχει απεμπολήσει την επιθυμία του να δράσει, γιατί απλούστατα υπνώτισε τα αντανακλαστικά του. Σε αυτό το σημείο είναι απαραίτητο να τονιστεί, ότι, όποιος νομίζει πως αποστασιοποιείται από τα δρώμενα επί της οθόνης, πλανάται πλάνην οικτρά. Όλοι γινόμαστε αποδέκτες και καταναλωτές των κρυφών ή φανερών ιδεολογικών μηνυμάτων άλλοτε σε μεγάλο κι άλλοτε σε μικρό βαθμό.

Άλλωστε δεν κομίζουμε *«γλαύκα ες Αθήνας»* με όλα τούτα, ήταν γνωστά από πολύ

του θεάματος! Να ποια είναι η συνταγή για την χειραγώγηση των ανθρώπων. Είναι άραγε τυχαίο, ότι η Ιταλία αναδείχθηκε ως παγκόσμια ποδοσφαιρική δύναμη την εποχή του φασισμού και συνεχίζει να είναι μέχρι τις μέρες μας;

Όμως, μη μας θολώνει το μυαλό η δημοκρατία των δυτικών κρατών, γιατί κι αυτές οι κρατικές οντότητες δίνουν τεράστια σημασία και σπαταλούν απίστευτα ποσά, για την ανάπτυξη της βιομηχανίας της εικόνας. Πέραν του ότι, οι αναρχικοί θεωρούν, πως είτε μιλάμε για δικτατορικά καθεστώτα είτε για δημοκρατικά, ουσιαστικά έχουμε συ-

παλιότερα, γι' αυτό ο Μπέρτολντ Μπρεχτ, για να αποφύγει την παθητικότητα του θεατή, χρησιμοποίησε την λεγόμενη αποστασιοποίηση. Αυτό που έκανε δηλαδή ο Μπρεχτ, ήταν να διακόπτει την αφηγηματική ροή του θεατρικού έργου τοποθετώντας άσχετες σκηνές, ώστε να αποσπά την σκέψη του θεατή και να τον βάζει να «συμμετέχει» (πάντα όμως από την θέση του δέκτη και φυσικά μόνο με την σκέψη του) στα θεατρικά δρώμενα. Κάτι που έκανε πριν 2500 χρόνια ο Αριστοφάνης με τις λεγόμενες παρεμβάσεις του, για λόγους βέβαια διαφορετικούς από αυτούς του Μπρεχτ.

πτυχθεί μια τεράστια βιομηχανία παραγωγής κινηματογραφικών ταινιών, η οποία επέφερε τεράστια κέρδη, τόσο στους παραγωγούς, όσο και στους εμπλεκόμενους συντελεστές της, διανομείς, αιθουσάρχες, ηθοποιούς, σκηνοθέτες κ.λπ. Ταυτόχρονα, ο κινηματογράφος, αποτέλεσε το σημαντικότερο ιδεολογικό μέσο πάνω στο οποίο οικοδομήθηκε η πολιτιστική κυριαρχία στη σύγχρονη εποχή. Αποτελεί, κατ' αυτό τον τρόπο, τον συνοδό και συνεπίκουρο της κυριαρχίας, οικονομικά, πολιτικά και στρατιωτικά σε πλανητικό επίπεδο.

Είναι πηγή συσσώρευσης πλούτου αλλά και εργαλείο για την προώθηση μηνυμάτων. Η κινηματογραφία είναι μια μηχανή που προβάλλει πρότυπα, συμπεριφορές, κυρίαρχα ιδεολογικά μοντέλα, αλλά, το κυριότερο, δημιουργεί μια εικονική πραγματικότητα, που παρασύρει τους θεατές - «καταναλωτές» στην ονειροπόληση και στην ψευδαίσθηση. Αυτό επιτυγχάνεται μέσω της ταύτισης, συνήθως με τον ήρωα πρωταγωνιστή. Έτσι, ο θεατής νιώθει ότι έχει αποδράσει από την σκληρή πραγματικότητα, έστω και προσωρινά, ξαναζώντας τη χαρά της παιδικής αφέλειας. Μόνο που δεν αντιλαμβάνεται, πως καθώς «απελευθερώνει» το παιδί που κρύβεται μέσα του, εγκαταλείπει ταυτόχρονα την γνώση και την εμπειρία του ενήλικα, για να αντιληφθεί το κόλπο του μάγου, του απατεώνα, του ταχυδακτυλουργού. Έτσι, καθώς ο θεατής γίνεται παθητικός δέκτης των πολιτιστικών προϊόντων, αδρανοποιούνται οι αντιστάσεις του, χωρίς πολλές φορές να το αντιλαμβάνεται, μετατρέπεται σε εύκολη λεία για τα όρνεα της κρατικής κυριαρχίας.

Στο παρόν κείμενο θα προσπαθήσουμε να προσεγγίσουμε το φαινόμενο κινηματογράφος και τα αποτελέσματα του με βάση την δύναμη που ασκεί πάνω στον σύγχρονο θεατή.

Από εκείνη την πρώτη προβολή του 1896 στο καφέ του Παρισιού από τους αδελφούς Λυμιέρ, μέχρι την σημερινή κατ' οίκον προβολή του home cinema, έχουν αλλάξει πάρα πολλά στο χώρο του κινηματογράφου και φυσικά δεν αγγίζουν μόνο τη σφαίρα παραγωγής του, την οποία αισθητική, το ιδεολογικό μήνυμα που εκπέμπει, αλλά και τη λειτουργία του στο σύστημα κυριαρχίας.

Ο κινηματογράφος αποτελεί, -κατ' αρχήν-, ένα εμπόρευμα το οποίο, για να φτάσει στον καταναλωτή, ακολουθεί όλη την διαδικασία του συστήματος της αγοράς από την παραγωγή μέχρι την κατανάλωση.

χρηματιστήριο της τέχνης, χιλιάδες έργα τέχνης εκτιμώνται σε εκατοντάδες εκατομμύρια δολάρια, δίνοντας τη δυνατότητα στην ελίτ του πλούτου να επενδύει με ασφάλεια το τεράστιο πλεονάζον κεφάλαιο της. Το ερώτημα δηλαδή είναι: ποιος κάνει τέχνη και γιατί, αφού η διαβρωτική δύναμη της εξουσίας έχει καταστρέψει την ανθρώπινη δημιουργία και μέσω του χρήματος; Δεν είναι άλλωστε τυχαίο ότι, εάν και εφ' όσον υπάρξουν ανθρώπινες δημιουργίες οι οποίες έχουν κάτι να πουν από κοινωνικής και μάλιστα απελευθερωτικής σκοπιάς, παράγονται έξω από το εμπορικό κύκλωμα. Παράδειγμα: το ρεμπέτικο, η τζαζ, το πανκ, το γκράφιτι, ο αντεργκράουντ κινηματογράφος κ.ά. (εδώ μιλάμε για την περίοδο της αρχικής εμφάνισής τους, γιατί μετά επέρχεται η αφομοιωτική διαδικασία).

Η εξουσιαστική λογική, μέσω της βιομηχανίας, διαστρέφει και εμπορευματοποιεί κάθε ανθρώπινη δημιουργία. Βέβαια, είναι λάθος να πιστεύουμε ότι η βιομηχανία καταστρέφει εντελώς την τεχνική υφή, απλώς της δίνει άλλο περιεχόμενο, την κάνει μαζική και την θέτει στην υπηρεσία της κυριαρχίας. Προς στιγμή αυτά τα ολίγα για το αν ο κινηματογράφος είναι τέχνη ή όχι και γενικότερα για την σχέση της τέχνης στο σύγχρονο εμπορευματικό γίγνεσθαι.

Ο κινηματογράφος είναι σ' όλους γνωστό, ότι χρησιμοποιήθηκε από όλο το φάσμα της πολιτικής εξουσίας, **για να επηρεάσει, να καθοδηγήσει και να χαλιναγωγήσει τον κόσμο**. Αποτέλεσε δηλαδή το πρόσφορο μέσο, για να περνούν ανενόχλητα τα ιδεολογικά τους μηνύματα οι ομάδες εξουσίας.

Για επεξήγηση σε κάποιες αμφιβολίες, θα αναφέρουμε ενδεικτικά μερικά παραδείγματα. Οι Μπολσεβίκοι, αμέσως μετά την κατάληψη της εξουσίας, αξιοποιώντας την θέση του Λένιν ότι ο κινηματογράφος μπορεί να τεθεί στην υπηρεσία της επανάστασης, τον χρησιμοποίησαν για να ισχυροποιήσουν το καθεστώς τους. Κατασκεύασαν το λεγόμενο «σοσιαλιστικό ρεαλισμό», δικαιολογώντας έτσι κάθε μορφής λογοκρισία που ασκούσαν. Οι περίφημες ταινίες: «Θωρηκτό Ποτέμκιν», «Ο Λένιν τον Οκτώβρη», «Αλέξανδρος Νέφσκι», είναι στην ουσία διαποτισμένες με την κρατιστι-

κυβερνιέται χωρίς ιδιαίτερους πολιτικούς και κοινωνικούς κραδασμούς. Η ανάπτυξη

Άλλωστε δεν κομίζουμε «γλαύκα ες Αθήνας» με όλα τούτα, ήταν γνωστά από πολύ

ΚΙΝΗΜΑ

Μια προσέγγιση στη ονείρων και

του θεάματος! Να ποια είναι η συνταγή για την χειραγώγηση των ανθρώπων. Είναι άραγε τυχαίο, ότι η Ιταλία αναδείχθηκε ως παγκόσμια ποδοσφαιρική δύναμη την εποχή του φασισμού και συνεχίζει να είναι μέχρι τις μέρες μας;

Όμως, μη μας θολώνει το μυαλό η δημοκρατία των δυτικών κρατών, γιατί κι αυτές οι κρατικές οντότητες δίνουν τεράστια σημασία και σπαταλούν απίστευτα ποσά, για την ανάπτυξη της βιομηχανίας της εικόνας. Πέραν του ότι, οι αναρχικοί θεωρούν, πως είτε μιλάμε για δικτατορικά καθεστώτα είτε για δημοκρατικά, ουσιαστικά έχουμε συστήματα κυριαρχίας επειδή το κράτος υφίσταται πάντοτε ως μηχανισμός συγκροτημένης κυριαρχίας, η δε μορφή του πολιτεύματος είναι φαινόμενο συγκυριακό και δεν αποτελεί μόνιμο και διαρκή χαρακτηριστικό κανενός κρατικού μορφώματος.

Χωρίς αμφιβολία λοιπόν, υπάρχει μια ιδιαίτερη φροντίδα για την ανάπτυξη του θεάματος, εκ μέρους της κυριαρχίας με όποια μορφή κι αν εμφανίζεται. Οπότε το ερώτημα που αναδύεται, είναι: γιατί άραγε η κυριαρχία δίνει τόση μεγάλη σημασία στο θέαμα; Είναι δεδομένο, ότι το θέαμα χρησιμοποιείται ως μέσο ιδεολογικής προπαγάνδας, ως μηχανισμός χειραγώγησης, ως σύγχρονη ναρκωτική ουσία, για την ύπνωση των ανθρώπων που υποβιβάζονται στο επίπεδο της «μάζας». Είναι επίσης σίγουρο, ότι ενισχύει το εξουσιαστικό σύστημα, αναπαράγοντας τα κυριαρχικά μοντέλα του διαχωρισμού των ανθρώπων και ταυτό-

παλιότερα, γι' αυτό ο Μπέρτλοντ Μπρεχτ, για να αποφύγει την παθητικότητα του θεατή, χρησιμοποίησε την λεγόμενη αποστασιοποίηση. Αυτό που έκανε δηλαδή ο Μπρεχτ, ήταν να διακόπτει την αφηγηματική ροή του θεατρικού έργου τοποθετώντας άσχετες σκηνές, ώστε να αποσπά την σκέψη του θεατή και να τον βάζει να «συμμετέχει» (πάντα όμως από την θέση του δέκτη και φυσικά μόνο με την σκέψη του) στα θεατρικά δρώμενα. Κάτι που έκανε πριν 2500 χρόνια ο Αριστοφάνης με τις λεγόμενες παρεμβάσεις του, για λόγους βέβαια διαφορετικούς από αυτούς του Μπρεχτ.

Ουσιαστικά η μπρεχτική αποστασιοποίηση δεν αλλάζει την σχέση πομπού - δέκτη, απλώς δίνει την ψευδαίσθηση της συμμετοχής και την ναρκισσιστική διανοουμενίστικη άποψη της διαφοροποίησης από την «άβουλη μάζα». Κλασικό παράδειγμα ακραίας αποστασιοποίησης αποτελούν οι ταινίες του Θόδωρου Αγγελόπουλου, όπου η συνεχόμενη αποστασιοποίηση παρουσιάζει έντονα τα στοιχεία του ναρκισσισμού γι' αυτούς που αντέχουν να τις παρακολουθήσουν, για τους υπόλοιπους γίνεται αντικείμενο ειρωνείας και χλευασμού.

Ο κινηματογράφος δημιουργεί έναν ήρωα για μεγάλους, άλλα ουσιαστικά έχει την ίδια λειτουργία με τον υπερήρωα του μικρού παιδιού, το οποίο ταυτίζεται μαζί του για να γίνει και πάλι το κέντρο του κόσμου, μόνο που γίνεται το κέντρο του κόσμου στον παράδεισο μιας πραγματικότητας που δεν υπάρχει. Με αυτόν τον τρόπο,

της ταύτισης, συνήθως με τον ήρωα πρωταγωνιστή. Έτσι, ο θεατής νιώθει ότι έχει αποδράσει από την σκληρή πραγματικότητα, έστω και προσωρινά, ξαναζώντας τη χαρά της παιδικής αφέλειας. Μόνο που δεν αντιλαμβάνεται, πως καθώς «απελευθερώνει» το παιδί που κρύβεται μέσα του, εγκαταλείπει ταυτόχρονα την γνώση και την εμπειρία του ενήλικα, για να αντιληφθεί το κόλπο του μάγου, του απατεώνα, του ταχυδακτυλουργού. Έτσι, καθώς ο θεατής γίνεται παθητικός δέκτης των πολιτιστικών προϊόντων, αδρανοποιούνται οι αντιστάσεις του, χωρίς πολλές φορές να το αντιλαμβάνεται, μετατρέπεται σε εύκολη λεία για τα όρνεα της κρατικής κυριαρχίας.

Στο παρόν κείμενο θα προσπαθήσουμε να προσεγγίσουμε το φαινόμενο κινηματογράφος και τα αποτελέσματα του με βάση την δύναμη που ασκεί πάνω στον σύγχρονο θεατή.

Από εκείνη την πρώτη προβολή του 1896 στο καφέ του Παρισιού από τους αδελφούς Λυμιέρ, μέχρι την σημερινή κατ' οίκον προβολή του home cinema, έχουν αλλάξει πάρα πολλά στο χώρο του κινηματογράφου και φυσικά δεν αγγίζουν μόνο τη σφαίρα παραγωγής του, την όποια αισθητική, το ιδεολογικό μήνυμα που εκπέμπει, αλλά και τη λειτουργία του στο σύστημα κυριαρχίας.

Ο κινηματογράφος αποτελεί, -κατ' αρχήν-, ένα εμπόρευμα το οποίο, για να φτάσει στον καταναλωτή, ακολουθεί όλη την διαδικασία του συστήματος της αγοράς από την παραγωγή μέχρι την κατανάλωση. Κοντολογίς, είναι ένα καθαρά βιομηχανικό προϊόν. Ο κινηματογράφος παρουσιάζει όλα τα στοιχεία των εμπορευμάτων της τέχνης και **δεν αποτελεί προϊόν απαραίτητο για την διατήρηση της ζωής**.

Μπορούμε να ισχυριστούμε πως επί πλέον ενεργεί με τρόπο στρεβλωτικό ως προς αυτήν, επειδή αποτελεί είδωλο της πραγματικότητας, μια αφαίρεση, μια εικονική προβολή της ή, ακόμα περισσότερο, έναν αντικατοπτρισμό των επιθυμιών και θελήσεων, τόσο αυτού που κατασκευάζει την ταινία όσο και αυτού που την βλέπει και αποδέχεται την όλη διαδικασία.

Μια άλλη πτυχή του κινηματογράφου αποτελεί η φύση του. Αν, δηλαδή, και κατά πόσο είναι τέχνη ή όχι. Πάνω στο θέμα, την της αρχικής εμφάνισής τους, γιατί μετά επέρχεται η αφομοιωτική διαδικασία).

Η εξουσιαστική λογική, μέσω της βιομηχανίας, διαστρέφει και εμπορευματοποιεί κάθε ανθρώπινη δημιουργία. Βέβαια, είναι λάθος να πιστεύουμε ότι η βιομηχανία καταστρέφει εντελώς την τεχνική υφή, απλώς της δίνει άλλο περιεχόμενο, την κάνει μαζική και την θέτει στην υπηρεσία της κυριαρχίας. Προς στιγμή αυτά τα ολίγα για το αν ο κινηματογράφος είναι τέχνη ή όχι και γενικότερα για την σχέση της τέχνης στο σύγχρονο εμπορευματικό γίγνεσθαι.

Ο κινηματογράφος είναι σ' όλους γνωστό, ότι χρησιμοποιήθηκε από όλο το φάσμα της πολιτικής εξουσίας, **για να επηρεάσει, να καθοδηγήσει και να χαλιναγωγήσει τον κόσμο**. Αποτέλεσε δηλαδή το πρόσφορο μέσο, για να περνούν ανενόχλητα τα ιδεολογικά τους μηνύματα οι ομάδες εξουσίας.

Για επεξήγηση σε κάποιες αμφιβολίες, θα αναφέρουμε ενδεικτικά μερικά παραδείγματα. Οι Μπολσεβίκοι, αμέσως μετά την κατάληψη της εξουσίας, αξιοποιώντας την θέση του Λένιν ότι ο κινηματογράφος μπορεί να τεθεί στην υπηρεσία της επανάστασης, τον χρησιμοποίησαν για να ισχυροποιήσουν το καθεστώς τους. Κατασκεύασαν το λεγόμενο «σοσιαλιστικό ρεαλισμό», δικαιολογώντας έτσι κάθε μορφής λογοκρισία που ασκούσαν. Οι περίφημες ταινίες: «Θωρηκτό Ποτέμκιν», «Ο Λένιν τον Οκτώβρη», «Αλέξανδρος Νέφσκι», είναι στην ουσία διαποτισμένες με την κρατιστική λογική των Μπολσεβίκων.

Επίσης, στη ναζιστική Γερμανία η κινηματογραφική βιομηχανία τέθηκε στην υπηρεσία του εθνικοσοσιαλιστικού κόμματος κι ακολουθώντας τα χνάρια των σοβιετικών κρατιστών, έθεσε υπό ανηλεή διωγμό όποιον τολμούσε να παρουσιάσει κάτι διαφορετικό. Μην φανταστεί όμως κανένας ότι στην δημοκρατική Αμερική υπήρχε ο παράδεισος της ελευθερίας, κάθε άλλο. Το Χόλυγουντ από την αρχή της εμφάνισής του κάνει διαρκή προπαγάνδα της ανωτερότητας του καπιταλιστικού τρόπου παραγωγής και του εξουσιαστικού μοντέλου. Προβάλλει το αμερικανικό όνειρο, την ελευθερία της αγοράς, την στρατιωτική ισχύ της υπερδύναμης, την ανωτερότητα της του θεάματος! Να ποια είναι η συνταγή για την χειραγώγηση των ανθρώπων. Είναι άραγε τυχαίο, ότι η Ιταλία αναδείχθηκε ως παγκόσμια ποδοσφαιρική δύναμη την εποχή του φασισμού και συνεχίζει να είναι μέχρι τις μέρες μας;

Όμως, μη μας θολώνει το μυαλό η δημοκρατία των δυτικών κρατών, γιατί κι αυτές οι κρατικές οντότητες δίνουν τεράστια σημασία και σπαταλούν απίστευτα ποσά, για την ανάπτυξη της βιομηχανίας της εικόνας. Πέραν του ότι, οι αναρχικοί θεωρούν, πως είτε μιλάμε για δικτατορικά καθεστώτα είτε για δημοκρατικά, ουσιαστικά έχουμε συστήματα κυριαρχίας επειδή το κράτος υφίσταται πάντοτε ως μηχανισμός συγκροτημένης κυριαρχίας, η δε μορφή του πολιτεύματος είναι φαινόμενο συγκυριακό και δεν αποτελεί μόνιμο και διαρκή χαρακτηριστικό κανενός κρατικού μορφώματος.

Χωρίς αμφιβολία λοιπόν, υπάρχει μια ιδιαίτερη φροντίδα για την ανάπτυξη του θεάματος, εκ μέρους της κυριαρχίας με όποια μορφή κι αν εμφανίζεται. Οπότε το ερώτημα που αναδύεται, είναι: γιατί άραγε η κυριαρχία δίνει τόση μεγάλη σημασία στο θέαμα; Είναι δεδομένο, ότι το θέαμα χρησιμοποιείται ως μέσο ιδεολογικής προπαγάνδας, ως μηχανισμός χειραγώγησης, ως σύγχρονη ναρκωτική ουσία, για την ύπνωση των ανθρώπων που υποβιβάζονται στο επίπεδο της «μάζας». Είναι επίσης σίγουρο, ότι ενισχύει το εξουσιαστικό σύστημα, αναπαράγοντας τα κυριαρχικά μοντέλα του διαχωρισμού των ανθρώπων και ταυτόχρονα επιφέρει τεράστια οικονομικά οφέλη στο εμπλεκόμενο κεφάλαιο. Η οπτικοακουστική βιομηχανία έρχεται δεύτερη στις εξαγωγές των ΗΠΑ, μετά τα στρατιωτικά οπλικά συστήματα, ενώ στην μεγάλη Βρετανία οι Beatles, για παράδειγμα, επέφεραν μεγαλύτερα κέρδη από οποιοδήποτε άλλο εξαγώγιμο προϊόν. Όλα τούτα έχουν από μόνα τους πολύ μεγάλη σημασία για το παγκόσμιο σύστημα κυριαρχίας. Εκείνο όμως που παρουσιάζει μια σημαντική ιδιαιτερότητα είναι η επιρροή που ασκεί ο κινηματογράφος και τούτο επειδή όταν ο θεατής κάθεται στην σκοτεινή αίθουσα για να «απολαύσει» ένα κινηματογραφικό έργο, ταξιδεύει σ' έναν ανύπαρκτο κόσμο, σε μια εικονική πραγματικότητα και χάνεται στην ο- παλιότερα, γι' αυτό ο Μπέρτλοντ Μπρεχτ, για να αποφύγει την παθητικότητα του θεατή, χρησιμοποίησε την λεγόμενη αποστασιοποίηση. Αυτό που έκανε δηλαδή ο Μπρεχτ, ήταν να διακόπτει την αφηγηματική ροή του θεατρικού έργου τοποθετώντας άσχετες σκηνές, ώστε να αποσπά την σκέψη του θεατή και να τον βάζει να «συμμετέχει» (πάντα όμως από την θέση του δέκτη και φυσικά μόνο με την σκέψη του) στα θεατρικά δρώμενα. Κάτι που έκανε πριν 2500 χρόνια ο Αριστοφάνης με τις λεγόμενες παρεμβάσεις του, για λόγους βέβαια διαφορετικούς από αυτούς του Μπρεχτ.

Ουσιαστικά η μπρεχτική αποστασιοποίηση δεν αλλάζει την σχέση πομπού - δέκτη, απλώς δίνει την ψευδαίσθηση της συμμετοχής και την ναρκισσιστική διανοουμενίστικη άποψη της διαφοροποίησης από την «άβουλη μάζα». Κλασικό παράδειγμα ακραίας αποστασιοποίησης αποτελούν οι ταινίες του Θόδωρου Αγγελόπουλου, όπου η συνεχόμενη αποστασιοποίηση παρουσιάζει έντονα τα στοιχεία του ναρκισσισμού γι' αυτούς που αντέχουν να τις παρακολουθήσουν, για τους υπόλοιπους γίνεται αντικείμενο ειρωνείας και χλευασμού.

Ο κινηματογράφος δημιουργεί έναν ήρωα για μεγάλους, άλλα ουσιαστικά έχει την ίδια λειτουργία με τον υπερήρωα του μικρού παιδιού, το οποίο ταυτίζεται μαζί του για να γίνει και πάλι το κέντρο του κόσμου, μόνο που γίνεται το κέντρο του κόσμου στον παράδεισο μιας πραγματικότητας που δεν υπάρχει. Με αυτόν τον τρόπο, όμως, ικανοποιεί την καταπιεσμένη του προσωπικότητα και ουσιαστικά παραιτείται από την όποια δράση. Ο κινηματογράφος λειτουργεί εντός ενός εξουσιαστικού πλέγματος δημιουργού - καταναλωτή και ως εκ τούτου ο καταναλωτής αδρανοποιείται. Ακόμα και σε ταινίες όπου κρίνεται το σύστημα κυριαρχίας, ο θεατής δεν ενεργοποιεί τα αντανακλαστικά του, αλλά ικανοποιείται στην εκτόνωση των συναισθημάτων μέσα από την ταύτισή του με τους ήρωες του έργου που παρακολουθεί.

Το ερώτημα που μπορεί να τεθεί είναι κατά πόσο μας ενδιαφέρει, από αναρχική σκοπιά, να υπάρχει ταύτιση ακόμα και όταν τονίζεται το ανταγωνιστικό προς την εξουσίας προφίλ του ήρωα πρωταγωνιστή. Σε

ΤΟΓΡΑΦΟΣ

βιομηχανία παραγωγής ψευδαισθήσεων

παλαιότερες εποχές οι θεατές έκλαιγαν στην κυριολεξία μέσα στις σκοτεινές αίθουσες, αλλά σε καμία περίπτωση αυτό δεν σήμαινε την συνειδησιακή αφύπνισή τους, απλώς υπήρχε μια επιφανειακή συναισθηματική εκδήλωση. Μάλιστα, αν τα δικτατορικά καθεστώτα γνώριζαν την δύναμή του, θα επέτρεπαν την προβολή αντικαθεστωτικών ταινιών, επιτυγχάνοντας έτσι την εκτόνωση της αγανάκτησης. Ίσως φανεί υπερβολικό αυτό, αλλά ποτέ και πουθενά δεν πραγματοποιήθηκε κάποια εξεγερσιακή κίνηση εξ αιτίας της προβολής μιας ταινίας. Ένα συγκρουσιακό ή εξεγερτικό συμβάν θα μπορούσε να προκύψει με αφορμή μια προβολή.

Είναι, επίσης, μεγάλη αυταπάτη να πιστεύουμε ότι μπορούμε να θέσουμε τον κινηματογράφο στην υπηρεσία της κοινωνικής απελευθέρωσης. Εκείνο που θα συμβεί είναι να δημιουργήσουμε ένα νέο είδος «σοσιαλιστικού ρεαλισμού» και σε κάθε περίπτωση δεν θα αποφύγουμε την παθητικοποίηση του θεατή. Αλλά ακόμα κι αν πετύχουμε τον ξεσηκωμό του, θεωρούμε πως για να γίνει κάτι τέτοιο η βαθειά κατανόηση των εξουσιαστικών κι εκμεταλλευτικών συνθηκών οι οποίες είναι πραγματικά αδυσώπητες ώστε δεν χρειάζονται την κινηματογραφοποίηση για να τονιστούν.

σκόμαστε στον Μάη του 1968 και στην συγκεκριμένη ταινία δεν αμφισβητείται μόνο ο μύθος της αστικής κοινωνίας, αλλά και ο μύθος του κινηματογράφου. Αμέσως μετά από αυτή την ταινία ο Ζαν Λυκ Γκοντάρ θα στραφεί στο ντοκιμαντέρ, θέλοντας να παρουσιάσει την πραγματική ζωή στα εργοστάσια, στις πόλεις και στους δρόμους, μια πρακτική που γρήγορα θα εγκαταλείψει.

Ο κινηματογράφος είναι από την φύση του μια εικονική πραγματικότητα, μια αφαίρεση και γι' αυτό δεν μπορεί να καταγράψει την πραγματικότητα, αλλά και αν ακόμα το κάνει, θα είναι τόσο ανιαρός, που στο τέλος δεν θα τον παρακολουθεί κανένας. Προκειμένου να υπάρξει ως βιομηχανικό προϊόν, χρειάζεται τον μύθο, τον ήρωα, το παραμύθι, για να παρασύρει τον θεατή στην ονειροπόληση, στην θέαση μια ανύπαρκτης πραγματικότητας. Στις ταινίες του Θ. Αγγελόπουλου που λείπουν όλα τα παραπάνω, είναι αδύνατον να τις παρακολουθήσει ο «αμύητος» θεατής, γιατί χρειάζεται την αυταπάτη, την φυγή από τα αδιέξοδά του, το παραμύθι, το όνειρο. Όλα αυτά του τα προσφέρει απλόχερα η κινηματογραφική βιομηχανία και φυσικά η γενίκευσή της, η τηλεόραση. Υπάρχει κανείς που να αμφιβάλλει, ότι η τηλεόραση μετατρέπει τους τηλεθεατές σε ελεγχόμενους ανθρώπους;

Έχει διαπιστωθεί σε έρευνες που έχουν γίνει, ότι η συνεχής έκθεση σε τέτοιες ταινίες έχει σαν αποτέλεσμα την αδυναμία εκπλήρωσης της ερωτικής πράξης με άτομα του ετέρου φύλου. Το εκτιθέμενο άτομο έχει σε τέτοιο βαθμό ταυτιστεί με τις σκηνές των πορνοταινιών, που παρουσιάζει πλέον στυτικές δυσλειτουργίες, όταν έρθει σε επαφή με το άλλο φύλο. Δηλαδή, φτάνουμε στη διαπίστωση πως η ευχαρίστηση που νιώθουν κάποιοι-ες με τον έρωτα που δείχνεται και που υποτίθεται πως οι άλλοι απολαμβάνουν να οδηγεί σ' έναν ιδιότυπο ευνουχισμό. Αν αυτά που γράφουμε φαντάζουν υπερβολικά, θα αναφέρουμε άλλο ένα παράδειγμα από τον χώρο του θεάματος.

Ο εθισμός στην θέαση του ποδοσφαιρικού αγώνα μετατρέπει τους ανθρώπους σε απλούς καταναλωτές και τους αδρανοποιεί τόσο, που τους είναι αδύνατον να κάνουν αυτό που πράττουν τα είδωλά τους. Κοντολογίς, οι θεατές ποδοσφαίρου δεν μπορούν να αισθανθούν την χαρά του παιγνιδιού, γιατί οι ίδιοι στην πλειοψηφία τους αρνούνται ή τους έχει αποκλειστεί χωροταξικά η δυνατότητα να παίξουν ποδόσφαιρο!

Ας προσέξουμε λίγο το σχήμα του πομπού - δέκτη, του παίκτη - θεατή, του παραγωγού - καταναλωτή και ας ερμηνεύσουμε την ουσία του. Ας δούμε κάτω από την επιφάνεια, αυτό που πραγματικά υπάρχει κι όχι αυτό που φαίνεται. Τότε θα διαπιστώσουμε ό,τι ικανοποιούμαστε με το να βλέπουμε τους άλλους να κάνουν έρωτα, τους άλλους να παίζουν ποδόσφαιρο, δηλαδή με την «απόλαυση» των άλλων! Ειρήσθω εν παρόδω, στην τηλεόραση έχει πάρει εκρηκτικές διαστάσεις αυτό το φαινόμενο, δηλαδή άλλοι να προβάλλουν «διασκέδαση» μέσω της οθόνης (ή σε άλλες περιπτώσεις να διασκεδάζουν στην πραγματικότητα) κι άλλοι να ευχαριστιούνται βλέποντάς τους.

Ο Σπύρος Παπαδόπουλος δήλωσε με μια αφοπλιστική ειλικρίνεια: «δεν το είχα φα-

(απελευθερωμένη και απελευθερωτική) δημιουργικότητα, οδηγώντας το άτομο στην πνευματική και σωματική αδράνεια.

Η «μαζική κουλτούρα» και η εμπορευματοποίηση της ανθρώπινης δημιουργίας και της έκφρασής της πήρε ιδιαίτερα έντονα χαρακτηριστικά με την έναρξη της βιομηχανικής εποχής και τεράστιες διαστάσεις τον εικοστό αιώνα. Ο κινηματογράφος μαζί με την τηλεόραση μαζικοποίησαν τόσο πολύ το θέαμα, ώστε έκλεισαν τον σύγχρονο καταναλωτή στο σπίτι του. Έτσι δόθηκε ένα απίστευτης δύναμης ιδεολογικό όπλο στην κυριαρχία, όχι μόνο για την ιδεολογική χειραγώγηση, αλλά και για την παθητικοποίηση των ανθρώπων.

Μην φανταστεί κανείς, ότι μπορούμε να χρησιμοποιήσουμε το ίδιο όπλο προς την κατεύθυνση της κοινωνικής απελευθέρωσης, γιατί αφ' ενός ο αγώνας είναι άνισος και αφ' ετέρου, όπως έχει ήδη αναφερθεί, δεν θα αποφύγουμε την παθητικοποίηση του θεατή. Δεν θα αποφύγουμε και τον πειρασμό της χειραγώγησής του ωθώντας τον προς την κατεύθυνση που θέλουμε εμείς. Η χρησιμοποίηση του ίδιου μέσου με τον αντίπαλο, θα έχει το ίδιο αποτέλεσμα, θα αλλάζει μόνο η έκφραση. Ισχύει περίπου η ίδια αναλογία με την άποψη: ότι χρησιμοποιώντας το σύστημα κυριαρχίας, θα πετύχουμε και την αλλαγή του. Κάτι παρόμοιο δηλαδή με την μαρξιστική άποψη που λέει: ότι αφού ισχυροποιήσουμε το κράτος, ύστερα θα το οδηγήσουμε στο μαρασμό και στην καταστροφή του! Και δυστυχώς υπάρχουν, ακόμη, αφελείς που πιστεύουν στην αυτοκτονία του κράτους!

Η εικόνα είναι μια πραγματικότητα. Δεν θα πρέπει να ταυτίζεται με τον κινηματογράφο ή την τηλεόραση. Γι αυτό και η πλήρης απόρριψή της θα μας οδηγούσε στο να αρνηθούμε την πραγματική καταγραφή.

Το ντοκυμαντέρ (ντοκουμέντο) αντιδιαστέλλεται με την κατασκευασμένη καταγραφή και τον αγνωστικισμό.

Παρ' ότι και εδώ θα μπορούσε εύλογα να αντιταχθεί πως και αυτού του είδους η καταγραφή θα αποσκοπούσε στον επηρεασμό, θα πρέπει να το δεχτούμε σαν ένα τέτοιο ενδεχόμενο μόνο στην περίπτωση που θα ήταν αδύνατη η εξακρίβωση της πιστό-

συμπάν θα μπορούσε να προκύψει με αφορμή μια προβολή.

ΤΟΓΡΑΦΟΣ

βιομηχανία παραγωγής ψευδαισθήσεων

συμπάν θα μπορούσε να προκύψει με α- τέλος δεν θα τον παρακολουθεί κανένας. ντασούν υπερβολικά, θα αναφέρουμε άλλο

Είναι, επίσης, μεγάλη αυταπάτη να πιστεύουμε ότι μπορούμε να θέσουμε τον κινηματογράφο στην υπηρεσία της κοινωνικής απελευθέρωσης. Εκείνο που θα συμβεί είναι να δημιουργήσουμε ένα νέο είδος «σοσιαλιστικού ρεαλισμού» και σε κάθε περίπτωση δεν θα αποφύγουμε την παθητικοποίηση του θεατή. Αλλά ακόμα κι αν πετύχουμε τον ξεσηκωμό του, θεωρούμε πως για να γίνει κάτι τέτοιο η βαθειά κατανόηση των εξουσιαστικών κι εκμεταλλευτικών συνθηκών οι οποίες είναι πραγματικά αδυσώπητες ώστε δεν χρειάζονται την κινηματογραφοποίηση για να τονιστούν.

Υπάρχει βέβαια και αυτό που ονομάζεται κινηματογράφος τέχνης ή κινηματογράφος των δημιουργών. Εδώ όμως, δεν εξετάζουμε ποιες ταινίες είναι ποιοτικά καλύτερες και ποιες όχι, (αν και αμφισβητείται έντονα, το τι είναι ποιοτικό, αφού όλοι γνωρίζουμε ό,τι τα κριτήρια είναι υποκειμενικά) αλλά την επίδραση του κινηματογράφου πάνω στο θεατή.

Ο κινηματογράφος είναι η κατ' εξοχήν τέχνη που αναπαράγει την σχέση (κατασκευαστή) δημιουργού - καταναλωτή, άλλωστε αυτή η κριτική έχει αναπτυχθεί και από τους ίδιους του κινηματογραφιστές. Θα αναφερθούμε σε μια ταινία που καταγγέλλει τον ίδιο τον κινηματογράφο, πρόκειται για το «week end» του Ζαν Λυκ Γκοντάρ. Σε αυτή την ταινία ο σύγχρονος αστός παίρνει το αυτοκίνητό του, για να ξεφύγει από την καθημερινή μιζέρια, για ένα Σαββατοκύριακο στην εξοχή. Δεν θα καταφέρει όμως, να

τέλος δεν θα τον παρακολουθεί κανένας. Προκειμένου να υπάρξει ως βιομηχανικό προϊόν, χρειάζεται τον μύθο, τον ήρωα, το παραμύθι, για να παρασύρει τον θεατή στην ονειροπόληση, στην θέαση μια ανύπαρκτης πραγματικότητας. Στις ταινίες του Θ. Αγγελόπουλου που λείπουν όλα τα παραπάνω, είναι αδύνατον να τις παρακολουθήσει ο «αμύητος» θεατής, γιατί χρειάζεται την αυταπάτη, την φυγή από τα αδιέξοδά του, το παραμύθι, το όνειρο. Όλα αυτά του τα προσφέρει απλόχερα η κινηματογραφική βιομηχανία και φυσικά η γενίκευσή της, η τηλεόραση. Υπάρχει κανείς που να αμφιβάλλει, ότι η τηλεόραση μετατρέπει τους τηλεθεατές σε ελεγχόμενους ανθρώπους; Ακόμα και ο πιο ανυποψίαστος άνθρωπος όταν μιλάει για την τηλεόραση, αναφέρεται στο «χαζοκούτι». Εμείς θα επισημάνουμε ότι, πίσω από το θέαμα υπάρχει ένα κρυφό μήνυμα που λέει: **πειθαρχείτε στην εξουσία!** Επειδή η νάρκωση, η αδράνεια και η παθητικότητα, οδηγούν, χωρίς να το καταλαβαίνουμε, στην πειθάρχηση και υποταγή στην αόρατη αρχή του ανώτερου, του νόμου, του κράτους.

Άλλωστε τι σημαίνουν άραγε οι πολυφορεμένες εκφράσεις: «νομικός μας πολιτισμός», «ευνομούμενη πολιτεία», «συνταγματική τάξη»; Μπορεί να μην γίνεται αυτό άμεσα αντιληπτό, αλλά δυστυχώς είναι μια πραγματικότητα. Μήπως άλλωστε γίνεται αντιληπτό, όταν επιβάλλεται η υποχρεωτική χρήση της ζώνης ασφαλείας στα αυτοκίνητα, το κρυφό μήνυμα που λέει: **πειθαρχείτε για το δικό σας καλό!** Επομένως, ο κύριος στόχος είναι η γενικότερη πειθάρχηση του

ντασούν υπερβολικά, θα αναφέρουμε άλλο ένα παράδειγμα από τον χώρο του θεάματος.

Ο εθισμός στην θέαση του ποδοσφαιρικού αγώνα μετατρέπει τους ανθρώπους σε απλούς καταναλωτές και τους αδρανοποιεί τόσο, που τους είναι αδύνατον να κάνουν αυτό που πράττουν τα είδωλά τους. Κοντολογίς, οι θεατές ποδοσφαίρου δεν μπορούν να αισθανθούν την χαρά του παιγνιδιού, γιατί οι ίδιοι στην πλειοψηφία τους αρνούνται ή τους έχει αποκλειστεί χωροταξικά η δυνατότητα να παίξουν ποδόσφαιρο!

Ας προσέξουμε λίγο το σχήμα του πομπού - δέκτη, του παίκτη - θεατή, του παραγωγού - καταναλωτή και ας ερμηνεύσουμε την ουσία του. Ας δούμε κάτω από την επιφάνεια, αυτό που πραγματικά υπάρχει κι όχι αυτό που φαίνεται. Τότε θα διαπιστώσουμε ό,τι ικανοποιούμαστε με το να βλέπουμε τους άλλους να κάνουν έρωτα, τους άλλους να παίζουν ποδόσφαιρο, δηλαδή με την «απόλαυση» των άλλων! Ειρήσθω εν παρόδω, στην τηλεόραση έχει πάρει εκρηκτικές διαστάσεις αυτό το φαινόμενο, δηλαδή άλλοι να προβάλλουν «διασκέδαση» μέσω της οθόνης (ή σε άλλες περιπτώσεις να διασκεδάζουν στην πραγματικότητα) κι άλλοι να ευχαριστιούνται βλέποντάς τους.

Ο Σπύρος Παπαδόπουλος δήλωσε με μια αφοπλιστική ειλικρίνεια: «δεν το είχα φανταστεί ποτέ στη ζωή μου, ότι θα με πλήρωναν για να διασκεδάζω!». Ο θεατής, λοιπόν, απομονώνεται, κλείνεται στο εαυτό του, αποκτά χαρακτηριστικά αυτιστικού και δημιουργεί ένα προσωπικό σύμπαν στο οποίο είναι μεν πρωταγωνιστής, αλλά βρίσκεται δε μακριά από την πραγματικότητα.

Ο κινηματογράφος και το πνευματικό του τέκνο, η τηλεόραση, απομονώνουν συνεχώς τον άνθρωπο και τον καθιστούν έρμαιο των κατευθύνσεων που δίνει η κρατική εξουσία. Αν επεκταθούμε ακόμα περισσότερο, θα συναντήσουμε τα βιντεοπαιχνίδια, όπου πλέον ο παίκτης ζει μέσα στην απόλυτη απομόνωση. Βρισκόμαστε πολύ κοντά στο γεγονός, όπου θα ικανοποιούμαστε από σεξουαλικούς προσομοιωτές, άλλωστε οι μηχανές δεν έχουν απαιτήσεις όπως οι άνθρωποι!!!

Μόνος με τον υπολογιστή του ο παίκτης - θεατής βιώνει ταυτόχρονα μια απίστευτη

ραγώγηση, αλλά και για την παθητικοποίηση των ανθρώπων.

Μην φανταστεί κανείς, ότι μπορούμε να χρησιμοποιήσουμε το ίδιο όπλο προς την κατεύθυνση της κοινωνικής απελευθέρωσης, γιατί αφ' ενός ο αγώνας είναι άνισος και αφ' ετέρου, όπως έχει ήδη αναφερθεί, δεν θα αποφύγουμε την παθητικοποίηση του θεατή. Δεν θα αποφύγουμε και τον πειρασμό της χειραγώγησής του ωθώντας τον προς την κατεύθυνση που θέλουμε εμείς. Η χρησιμοποίηση του ίδιου μέσου με τον αντίπαλο, θα έχει το ίδιο αποτέλεσμα, θα αλλάζει μόνο η έκφραση. Ισχύει περίπου η ίδια αναλογία με την άποψη: ότι χρησιμοποιώντας το σύστημα κυριαρχίας, θα πετύχουμε και την αλλαγή του. Κάτι παρόμοιο δηλαδή με την μαρξιστική άποψη που λέει: ότι αφού ισχυροποιήσουμε το κράτος, ύστερα θα το οδηγήσουμε στο μαρασμό και στην καταστροφή του! Και δυστυχώς υπάρχουν, ακόμη, αφελείς που πιστεύουν στην αυτοκτονία του κράτους!

Η εικόνα είναι μια πραγματικότητα. Δεν θα πρέπει να ταυτίζεται με τον κινηματογράφο ή την τηλεόραση. Γι αυτό και η πλήρης απόρριψή της θα μας οδηγούσε στο να αρνηθούμε την πραγματική καταγραφή.

Το ντοκυμαντέρ (ντοκουμέντο) αντιδιαστέλλεται με την κατασκευασμένη καταγραφή και τον αγνωστικισμό.

Παρ' ότι και εδώ θα μπορούσε εύλογα να αντιταχθεί πως και αυτού του είδους η καταγραφή θα αποσκοπούσε στον επηρεασμό, θα πρέπει να το δεχτούμε σαν ένα τέτοιο ενδεχόμενο μόνο στην περίπτωση που θα ήταν αδύνατη η εξακρίβωση της πιστότητας της καταγραφής. Αυτό θα μπορούσε να γίνει στα «ντοκουμέντα» που εμφανίζονται όταν όλοι όσοι θα μπορούσαν να βεβαιώσουν ή να διαψεύσουν την ερμηνεία δεν ζουν ή δεν έχουν αφήσει μια καταγεγραμμένη άποψη και εμπειρία. Αυτού του είδους το «ντοκυμαντέρ», όμως, εντάσσεται περισσότερο στον τομέα του κινηματογράφου.

Επειδή δεν αρκεί βέβαια η απλή καταγγελία, γιατί από μόνη της οδηγεί στον ναρκισσισμό, στην αυτοϊκανοποίηση και στον βαυκαλισμό του εαυτού μας, είναι ανάγκη να υπάρχει και πρόταση δράσης. Η πρόταση δεν μπορεί να είναι ένα νέο αντικαλλιτεχνικό κίνημα τύπου Νταντά, αλλά η συνολική καταστροφή του συστήματος παραγωγής του, δηλαδή της κρατικής κυριαρχίας, αλλά και της αλλαγής της λογικής πάνω στην οποία κινείται.

Γι' αυτό η πρόταση είναι η συνεχής αναρ-

Είναι, επίσης, μεγάλη αυταπάτη να πιστεύουμε ότι μπορούμε να θέσουμε τον κινηματογράφο στην υπηρεσία της κοινωνικής απελευθέρωσης. Εκείνο που θα συμβεί είναι να δημιουργήσουμε ένα νέο είδος «σοσιαλιστικού ρεαλισμού» και σε κάθε περίπτωση δεν θα αποφύγουμε την παθητικοποίηση του θεατή. Αλλά ακόμα κι αν πετύχουμε τον ξεσηκωμό του, θεωρούμε πως για να έχει κάτι τέτοιο η βαθειά κατανόηση των εξουσιαστικών κι εκμεταλλευτικών συνθηκών οι οποίες είναι πραγματικά αδυσώπητες ώστε δεν χρειάζονται την κινηματογραφοποίηση για να τονιστούν.

Υπάρχει βέβαια και αυτό που ονομάζεται κινηματογράφος τέχνης ή κινηματογράφος των δημιουργών. Εδώ όμως, δεν εξετάζουμε ποιες ταινίες είναι ποιοτικά καλύτερες και ποιες όχι, (αν και αμφισβητείται έντονα, το τι είναι ποιοτικό, αφού όλοι γνωρίζουμε ό,τι τα κριτήρια είναι υποκειμενικά) αλλά την επίδραση του κινηματογράφου πάνω στο θεατή.

Ο κινηματογράφος είναι η κατ' εξοχήν τέχνη που αναπαράγει την σχέση (κατασκευαστή) δημιουργού - καταναλωτή, άλλωστε αυτή η κριτική έχει αναπτυχθεί και από τους ίδιους τους κινηματογραφιστές. Θα αναφερθούμε σε μια ταινία που καταγγέλλει τον ίδιο τον κινηματογράφο, πρόκειται για το «week end» του Ζαν Λυκ Γκοντάρ. Σε αυτή την ταινία ο σύγχρονος αστός παίρνει το αυτοκίνητό του, για να ξεφύγει από την καθημερινή μιζέρια, για ένα Σαββατοκύριακο στην εξοχή. Δεν θα καταφέρει όμως, να βρει την ευτυχία που αναζητάει, γιατί η κυκλοφοριακή συμφόρηση θα του την έχει καταστρέψει από το ξεκίνημά του. Όταν θα φτάσει στον προορισμό του θα αναζητήσει μάταια τη χαμένη του ευτυχία. Αυτό είναι το θέμα της ταινίας το οποίο φιλοδοξεί να καταγγείλει τον τρόπο ζωής του ανθρώπου των μεγαλουπόλεων. Στην ίδια ταινία όμως, υπάρχει κάτι που ενδιαφέρει το θέμα μας, η καταγγελία της αυταπάτης του κινηματογράφου. Σε όλη την ταινία υπάρχει διακοπή της αφηγηματικής ροής, για να παρουσιαστεί το κινηματογραφικό συνεργείο και να προβληθούν τα καθημερινά του προβλήματα σε εντελώς ρεαλιστικό επίπεδο. Η όλη διαδικασία γίνεται επίτηδες, για να απομυθοποιηθεί ο ίδιος ο κινηματογράφος. Βριπροϊόν, χρειάζεται τον μύθο, τον ήρωα, το παραμύθι, για να παρασύρει τον θεατή στην ονειροπόληση, στην θέαση μια ανύπαρκτης πραγματικότητας. Στις ταινίες του Θ. Αγγελόπουλου που λείπουν όλα τα παραπάνω, είναι αδύνατον να τις παρακολουθήσει ο «αμύητος» θεατής, γιατί χρειάζεται την αυταπάτη, την φυγή από τα αδιέξοδά του, το παραμύθι, το όνειρο. Όλα αυτά του τα προσφέρει απλόχερα η κινηματογραφική βιομηχανία και φυσικά η γενίκευσή της, η τηλεόραση. Υπάρχει κανείς που να αμφιβάλλει, ότι η τηλεόραση μετατρέπει τους τηλεθεατές σε ελεγχόμενους ανθρώπους; Ακόμα και ο πιο ανυποψίαστος άνθρωπος όταν μιλάει για την τηλεόραση, αναφέρεται στο «χαζοκούτι». Εμείς θα επισημάνουμε ότι, πίσω από το θέαμα υπάρχει ένα κρυφό μήνυμα που λέει: **πειθαρχείτε στην εξουσία!** Επειδή η νάρκωση, η αδράνεια και η παθητικότητα, οδηγούν, χωρίς να το καταλαβαίνουμε, στην πειθάρχηση και υποταγή στην αόρατη αρχή του ανώτερου, του νόμου, του κράτους.

Άλλωστε τι σημαίνουν άραγε οι πολυφορεμένες εκφράσεις: «νομικός μας πολιτισμός», «ευνομούμενη πολιτεία», «συνταγματική τάξη»; Μπορεί να μην γίνεται αυτό άμεσα αντιληπτό, αλλά δυστυχώς είναι μια πραγματικότητα. Μήπως άλλωστε γίνεται αντιληπτό, όταν επιβάλλεται η υποχρεωτική χρήση της ζώνης ασφαλείας στα αυτοκίνητα, το κρυφό μήνυμα που λέει: **πειθαρχείτε για το δικό σας καλό!** Επομένως, ο κύριος στόχος είναι η γενικότερη πειθάρχηση του πληθυσμού και σ' αυτόν τον τομέα η συνεισφορά της κινούμενης και σκηνοθετημένης εικόνας είναι αδιαμφισβήτητη.

Το θέαμα υποδουλώνει και υποδουλώνει επικίνδυνα!

Για να γίνει κατανοητό αυτό που λέμε, θα αναφέρουμε για παράδειγμα τις ταινίες πορνό. Σ' αυτές, ο θεατής ταυτίζεται τόσο πολύ με τους πρωταγωνιστές, ώστε είναι συνέχεια να φτάσει στην αυτοϊκανοποίηση. Δεν θα αναφερθούμε στην μοναξιά και στην έλλειψη επικοινωνίας των δύο φύλων που δηλώνει η παρακολούθηση τέτοιων ταινιών, ούτε στην χρησιμοποίηση των ανθρώπων σαν αντικείμενα, αλλά στην αδράνεια που δημιουργεί στον συνεχώς υποτροπιάζοντα θεατή.

την επιφάνεια, αυτό που πραγματικά υπάρχει κι όχι αυτό που φαίνεται. Τότε θα διαπιστώσουμε ό,τι ικανοποιούμαστε με το να βλέπουμε τους άλλους να κάνουν έρωτα, τους άλλους να παίζουν ποδόσφαιρο, δηλαδή με την «απόλαυση» των άλλων! Ειρήσθω εν παρόδω, στην τηλεόραση έχει πάρει εκρηκτικές διαστάσεις αυτό το φαινόμενο, δηλαδή άλλοι να προβάλλουν «διασκέδαση» μέσω της οθόνης (ή σε άλλες περιπτώσεις να διασκεδάζουν στην πραγματικότητα) κι άλλοι να ευχαριστιούνται βλέποντάς τους.

Ο Σπύρος Παπαδόπουλος δήλωσε με μια αφοπλιστική ειλικρίνεια: «δεν το είχα φανταστεί ποτέ στη ζωή μου, ότι θα με πληρώναν για να διασκεδάζω!». Ο θεατής, λοιπόν, απομονώνεται, κλείνεται στο εαυτό του, αποκτά χαρακτηριστικά αυτιστικού και δημιουργεί ένα προσωπικό σύμπαν στο οποίο είναι μεν πρωταγωνιστής, αλλά βρίσκεται δε μακριά από την πραγματικότητα.

Ο κινηματογράφος και το πνευματικό του τέκνο, η τηλεόραση, απομονώνουν συνεχώς τον άνθρωπο και τον καθιστούν έρμαιο των κατευθύνσεων που δίνει η κρατική εξουσία. Αν επεκταθούμε ακόμα περισσότερο, θα συναντήσουμε τα βιντεοπαιχνίδια, όπου πλέον ο παίκτης ζει μέσα στην απόλυτη απομόνωση. Βρισκόμαστε πολύ κοντά στο γεγονός, όπου θα ικανοποιούμαστε από σεξουαλικούς προσομοιωτές, άλλωστε οι μηχανές δεν έχουν απαιτήσεις όπως οι άνθρωποι!!!

Μόνος με τον υπολογιστή του ο παίκτης - θεατής βιώνει ταυτόχρονα μια απίστευτη εξάρτηση από την εικονική πραγματικότητα, βυθίζεται διαρκώς στην μοναξιά του, στο εγώ του, στην απομόνωσή του. Η εικόνα είναι το είδωλο της πραγματικότητας, η οποία δημιουργεί στο νου μια ψευδαίσθηση, μια επικίνδυνη φαντασίωση, κλείνοντας το άτομο συνεχώς στον εαυτό του, στο ανύπαρκτο προσωπικό του σύμπαν. Ποτέ στην ιστορία δεν παρατηρήθηκε τόση μοναξιά και τόση απομόνωση, όσο στο σύγχρονο εξουσιαστικό περιβάλλον, (αλήθεια, τι τρομακτική αντίφαση να αισθάνεσαι μόνος ανάμεσα σε εκατομμύρια ανθρώπους) όπου κυρίαρχο στοιχείο του είναι η εικόνα. Συμπερασματικά, η κινούμενη εικόνα δεν σκοτώνει μόνο την φαντασία, αλλά καταστρέφει και την τάση προς την ανθρώπινη

στην αυτοκτονία του κράτους!

Η εικόνα είναι μια πραγματικότητα. Δεν θα πρέπει να ταυτίζεται με τον κινηματογράφο ή την τηλεόραση. Γι αυτό και η πλήρης απόρριψή της θα μας οδηγούσε στο να αρνηθούμε την πραγματική καταγραφή.

Το ντοκυμαντέρ (ντοκουμέντο) αντιδιαστέλλεται με την κατασκευασμένη καταγραφή και τον αγνωστικισμό.

Παρ' ότι και εδώ θα μπορούσε εύλογα να αντιταχθεί πως και αυτού του είδους η καταγραφή θα αποσκοπούσε στον επηρεασμό, θα πρέπει να το δεχτούμε σαν ένα τέτοιο ενδεχόμενο μόνο στην περίπτωση που θα ήταν αδύνατη η εξακρίβωση της πιστότητας της καταγραφής. Αυτό θα μπορούσε να γίνει στα «ντοκουμέντα» που εμφανίζονται όταν όλοι όσοι θα μπορούσαν να βεβαιώσουν ή να διαψεύσουν την ερμηνεία δεν ζουν ή δεν έχουν αφήσει μια καταγεγραμμένη άποψη και εμπειρία. Αυτού του είδους το «ντοκυμαντέρ», όμως, εντάσσεται περισσότερο στον τομέα του κινηματογράφου.

Επειδή δεν αρκεί βέβαια η απλή καταγγελία, γιατί από μόνη της οδηγεί στον ναρκισσισμό, στην αυτοϊκανοποίηση και στον βαυκαλισμό του εαυτού μας, είναι ανάγκη να υπάρχει και πρόταση δράσης. Η πρόταση δεν μπορεί να είναι ένα νέο αντικαλλιτεχνικό κίνημα τύπου Νταντά, αλλά η συνολική καταστροφή του συστήματος παραγωγής του, δηλαδή της κρατικής κυριαρχίας, αλλά και της αλλαγής της λογικής πάνω στην οποία κινείται.

Γι' αυτό η πρόταση είναι η συνεχής αναρχική αντικρατική δράση και αυτό, επειδή η αναρχία είναι η μόνη που αμφισβητεί συνολικά το σύστημα κυριαρχίας, ως εκ τούτου τον κινηματογράφο και ολόκληρο το εμπόριο τού θεάματος και της τεχνοποιημένης δημιουργικότητας. Επειδή το φαινόμενο της «μαζικής κουλτούρας» δεν μπορούμε να μην δεχτούμε ότι αποτελεί ένα καθεστώς. Γι' αυτό ο πόλεμος στην κυριαρχία σημαίνει και πόλεμο στην βιομηχανία του θεάματος. Η δημιουργία ενός άλλου κόσμου περνάει μέσα από την κατεδάφιση ολόκληρου του εξουσιαστικού οικοδομήματος σε όλες τις εκφράσεις και εκφάνσεις του.

Μ.Χ.

Οι ειδικοί στην υπηρεσία της κυριαρχίας

Ζούμε στην εποχή των «ειδικών», των επιστημόνων και των αναλυτών. Το κάθε τί προβάλλεται μέσα από την επιστημονική τεκμηρίωση και απόδειξη. Για όλα υπάρχει κάποιος ειδικός που αναλύει και καθοδηγεί και έτσι καταρτίζει το πλήθος. Ένα πλήθος που είτε καταναλώνει, είτε αποχαυνώνεται στη τηλεόραση και στο internet (την πιο εξελιγμένη έκδοση αποχαύνωσης σε αρκετές περιπτώσεις).

Έτσι, για το μεν πρώτο, είναι προτιμότερο, για βιομηχάνους και εμπόρους, τα προϊόντα τους να προμοτάρονται μέσω των «ειδικών», έτσι ώστε αυτά να παρουσιάζονται ως εγγυημένα και πιστοποιημένα, κάτι που θα επιφέρει αύξηση των πωλήσεων. Το τηλεοπτικό κοινό, απ' την άλλη, χειραγωγείται αμεσότερα και ευκολότερα από τους πανελίστες ειδικούς. Οι οποίοι αποτελούν έκδοχο εξουσιασμού, αφού μέσω αυτών κατορθώνουν οι θεσμικοί εξουσιαστές –κράτος και κεφάλαιο– να επιβάλλουν συγκεκριμένες αρχές και συνήθειες, οι οποίες διαφορετικά θα ήταν πολύ δύσκολα να επιβληθούν.

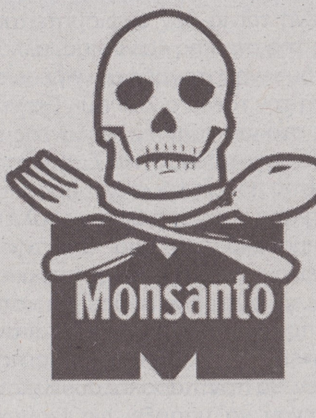
Κατά τη «κοινή γνώμη», οι επιστήμονες είναι αμερόληπτοι και αντικειμενικοί. Και ως «κυνηγοί της αλήθειας» αναζητούν τις αντικειμενικές συνθήκες πραγμάτωσης των καταστάσεων. Αφέλεια και μύθος. Για να μπορέσουμε να κατανοήσουμε τη χειραγώγηση που ασκείται σήμερα στο όνομα της επιστήμης, είναι απαραίτητο να κατανοήσουμε τις ιδιαίτερες συνήθειες και πρακτικές μιας συγκεκριμένης κατηγορίας ειδικών, εκείνων της *βιομηχανίας δημοσίων σχέσεων*. Έχει αποδειχθεί ότι οι αντιλήψεις των ανθρώπων συχνά, βασίζονται σε συναισθηματικούς και όχι σε ορθολογικούς παράγοντες.

Κατά την περίοδο της βασιλείας της Αικατερίνης της Μεγάλης της Ρωσίας, ένας από τους στενότερους συμβούλους της ήταν ο στρατάρχης Γκριγκόρι Ποτέμκιν, ο οποίος χρησιμοποίησε διάφορα τεχνάσματα στο όνομά της.

Όταν η Αικατερίνη περιόδευε στην επαρχία με ξένους αξιωματούχους, ο Ποτέμκιν κανόνιζε να χτίζονται χωριά στο δρόμο, προτού εκείνη φτάσει σε αυτά, ώστε να δημιουργεί μια ψευδή εικόνα ευημερίας. Από μων και υγιεινής, να συνάπτουν συνεργασίες με ανεξάρτητους(!) επιστημονικούς οργανισμούς, καταβάλλοντας τό αντίστοιχο αντίτιμο για δικαιώματα χρήσης ονόματος και λογότυπου του φορέα. Έτσι π.χ. η Bristol-Myers Squibb κατέβαλε 600.000 δολάρια στη Αμερικάνικη Καρδιολογική Εταιρία, η Johnson&Johnson 2,5 εκατ. δολάρια στην Πνευμονολογική, ενώ το σύνολο της διαφημιστικής πίτας άγγιξε τα 630 εκατ. το 1999.

Μια διαδεδομένη πρακτική χειραγώγησης και εξαπάτησης είναι μέσω της *τεχνικής των τρίτων προσώπων*. Δηλαδή μια εταιρεία προωθεί τα συμφέροντά της όχι μέσω άμεσων δικών της αναφορών (καταχωρήσεις, διαφημίσεις κλπ), αλλά μέσω δημοσιογράφων και αναλυτών που παρουσιάζονται ως ουδέτεροι. Η πρακτική αυτή δεν είναι καινούργια. Ήδη, από το 1929, ο «πατέρας των δημοσίων σχέσεων» Edward Bernays ενεργώντας για λογαριασμό της American Tobacco Company παρότρυνε να παρελάσουν στη πασχαλινή παρέλαση της Νέας Υόρκης, **γυναίκες που θα κάπνιζαν διαρκώς και θα διαδήλωναν με αυτό τον τρόπο την αντίθεσή τους στην ανισότητα μεταξύ των δύο φύλων**. Για πολλές εβδομάδες οι εφημερίδες ασχολούνταν με το γεγονός θετικά ή αρνητικά, δεν έχει σημασία, και οι γυναίκες άρχισαν να καπνίζουν! Ο Bernays στο Propaganda, το σημαντικότερο βιβλίο του, υποστηρίζει πως **η επιστημονική χειραγώγηση της κοινής γνώμης είναι απαραίτητη για να υπερνικηθεί το χάος και οι συγκρούσεις μέσα στη κοινωνία.** *«Η συνειδητή και έξυπνη χειραγώγηση των μαζικών συνηθειών και απόψεων είναι ένα σημαντικό στοιχείο κάθε δημοκρατικής κοινωνίας. Όσοι χειραγωγούν αυτόν τον αόρατο μηχανισμό της κοινωνίας αποτελούν την αόρατη κυβέρνηση... Διοικούμαστε, το μυαλό μας μπαίνει σε καλούπια, το γούστο μας διαμορφώνεται, οι ιδέες μας έρχονται από ανθρώπους που, στο μεγαλύτερο ποσοστό τους, δεν*

Βιοτεχνολογική Προπαγάνδα

Στις μέρες μας η βιομηχανία των δημοσίων σχέσεων και ο ρόλος των «τρίτων» έχει εξελιχθεί. Το 1992 συγκροτείται από μεγάλες πολυεθνικές τροφίμων και βιοτεχνολογίας, όπως Monsanto, Kraft, Du Pont, Coca-Cola, Nestle, Procter-Camble, η ομάδα πίεσης IFIC με σκοπό να καμφθεί η αντίληψη των ανθρώπων για τη βιοτεχνολογία και τη γενετική μηχανική. Μέσω μελετών που πραγματοποίησαν, έδωσαν βάση στη χρήση ή μη «λέξεων-κλειδιά». Έτσι προτάθηκε να αποφεύγονται οι όροι βιοτεχνολογία, χημικά, πειράματα, ζιζανιοκτόνα κ.ά. και να αντικατασταθούν με άλλους όρους όπως «γενετική μηχανική», «φυσική γενετική», κ.ά.

Παράλληλα, το 1996, η Monsanto προσλαμβάνει έναν ψυχολόγο για να εξηγήσει τη μη αποδοχή έως τότε από το κοινό της ασπαρτάμης, ενός τεχνητού γλυκαντικού.

να μικρό ποσοστό μεταλλαγμένης σόγιας (7%), ώστε να αποφευχθούν οποιαδήποτε προβλήματα.

Τα πειράματα του Pusztai αφορούσαν τη σίτιση με πατάτες τεσσάρων ομάδων αρουραίων. Στην πρώτη ομάδα δόθηκαν κανονικές μη τροποποιημένες πατάτες, στη δεύτερη και τρίτη στελέχη πατατών που το καθένα ήταν γενετικά τροποποιημένο, στην τέταρτη συμβατικές με λεκτίνη μη τροποποιημένη. Τα αποτελέσματα της πρώτης και τέταρτης ομάδας ήταν αναμενόμενα και χωρίς προβλήματα. Ενώ οι ομάδες που έφαγαν τροποποιημένες πατάτες άρχιζαν να εμφανίζουν μεταβολές στο μέγεθος και το βάρος των οργάνων τους. Συκώτι, καρδιά, εγκέφαλος, ήπαρ, λεμφαδένες, σπλήνα υπέστησαν βλάβες.

Η δημοσίευση των αποτελεσμάτων και μια ραδιοφωνική συνέντευξη του ερευνητή που απάντησε αρνητικά στο ερώτημα, εάν ο ίδιος θα έτρωγε γενετικά τροποποιημένες πατάτες, τον έθεσαν σε διαθεσιμότητα από το ερευνητικό κέντρο που εργαζόταν. Στη συνέχεια ομάδα δημοσιογράφων ανέλαβε το ρόλο της απαξίωσης και διαπόμπευσης του Pusztai αναφέροντας ψευδώς ότι χρησιμοποιήθηκε το τοξικό γονίδιο Con A αναπαράγοντας ουσιαστικά τα λεγόμενα του εκπροσώπου της Monsanto, D. Verakis.

Επί πλέον, το ινστιτούτο απαγόρευσε στον ερευνητή να μιλήσει δημόσια για έξι μήνες, διάστημα που η Monsanto εκμεταλλεύθηκε ώστε να κάνει τη προπαγάνδα της. Τελικά, μια 20μελής διεθνής επιστημονική επιτροπή, ένα χρόνο μετά αποφάνθηκε ότι η έρευνα του Pusztai είναι ορθή.

Οι ειδικοί στην υπηρεσία της κυριαρχίας

λεοπτικό κοινό, απ' την άλλη, χειραγωγείται αμεσότερα και ευκολότερα από τους πανελίστες ειδικούς. Οι οποίοι αποτελούν έκδοχο εξουσιασμού, αφού μέσω αυτών κατορθώνουν οι θεσμικοί εξουσιαστές –κράτος και κεφάλαιο– να επιβάλλουν συγκεκριμένες αρχές και συνήθειες, οι οποίες διαφορετικά θα ήταν πολύ δύσκολα να επιβληθούν.

Κατά τη «κοινή γνώμη», οι επιστήμονες είναι αμερόληπτοι και αντικειμενικοί. Και ως «κυνηγοί της αλήθειας» αναζητούν τις αντικειμενικές συνθήκες πραγμάτωσης των καταστάσεων. Αφέλεια και μύθος. Για να μπορέσουμε να κατανοήσουμε τη χειραγώγηση που ασκείται σήμερα στο όνομα της επιστήμης, είναι απαραίτητο να κατανοήσουμε τις ιδιαίτερες συνήθειες και πρακτικές μιας συγκεκριμένης κατηγορίας ειδικών, εκείνων της *βιομηχανίας δημοσίων σχέσεων*. Έχει αποδειχθεί ότι οι αντιλήψεις των ανθρώπων συχνά, βασίζονται σε συναισθηματικούς και όχι σε ορθολογικούς παράγοντες.

Κατά την περίοδο της βασιλείας της Αικατερίνης της Μεγάλης της Ρωσίας, ένας από τους στενότερους συμβούλους της ήταν ο στρατάρχης Γκριγκόρι Ποτέμκιν, ο οποίος χρησιμοποίησε διάφορα τεχνάσματα στο όνομά της.

Όταν η Αικατερίνη περιόδευε στην επαρχία με ξένους αξιωματούχους, ο Ποτέμκιν κανόνιζε να χτίζονται χωριά στο δρόμο, προτού εκείνη φτάσει σε αυτά, ώστε να δημιουργεί μια ψευδή εικόνα ευημερίας. Από τότε ο όρος «χωριά Ποτέμκιν» χρησιμοποιείται για να υποδηλώσει κάθε τί που μοιάζει λαμπρό, αλλά στη πραγματικότητα είναι ανυπόστατο.

Όταν το 1995, η κυβέρνηση της Νιγηρίας δολοφόνησε εκατοντάδες αντιστεκόμενους κατοίκους της φυλής Ογκόνι που αγωνίζονται ενάντια στη Shell, –μεταξύ αυτών και τον θεατρικό συγγραφέα Ken Saro-Wiwa–, βρέθηκε στο στόχαστρο δριμείας κριτικής. Τότε, η κυβέρνηση της Νιγηρίας αντέδρασε παραγγέλνοντας πολύχρωμες και γυαλιστερές καταχωρήσεις σε έντυπα ιδιοκτησίας έγχρωμων στις ΗΠΑ και ταυτόχρονα προσκάλεσε τους εκδότες αυτών, σε περιοδεία στις περιοχές του κατοικούν οι Ογκόνι. Μετά από αυτό, η κριτική αμβλύνθηκε, ενώ πολλά από τα σημειώματα των εκδοτών επισήμαιναν ότι κάθε αναφορά στη θλιβερή ιστορία των ανθρωπίνων δικαιωμάτων στη Νιγηρία αποτελούσε ξεκάθαρο δείγμα «ρατσισμού»! Μια πρακτική που κατ' εξακολούθηση πράττει η ισραηλινή κυβέρνηση και

γράφων και αναλυτών που παρουσιάζονται ως ουδέτεροι. Η πρακτική αυτή δεν είναι καινούργια. Ήδη, από το 1929, ο «πατέρας των δημοσίων σχέσεων» Edward Bernays ενεργώντας για λογαριασμό της American Tobacco Company παρότρυνε να παρελάσουν στη πασχαλινή παρέλαση της Νέας Υόρκης, **γυναίκες που θα κάπνιζαν διαρκώς και θα διαδήλωναν με αυτό τον τρόπο την αντίθεσή τους στην ανισότητα μεταξύ των δύο φύλων**. Για πολλές εβδομάδες οι εφημερίδες ασχολούνταν με το γεγονός θετικά ή αρνητικά, δεν έχει σημασία, και οι γυναίκες άρχισαν να καπνίζουν! Ο Bernays στο Propaganda, το σημαντικότερο βιβλίο του, υποστηρίζει πως **η επιστημονική χειραγώγηση της κοινής γνώμης είναι απαραίτητη για να υπερνικηθεί το χάος και οι συγκρούσεις μέσα στη κοινωνία.** «*Η συνειδητή και έξυπνη χειραγώγηση των μαζικών συνηθειών και απόψεων είναι ένα σημαντικό στοιχείο κάθε δημοκρατικής κοινωνίας. Όσοι χειραγωγούν αυτόν τον αόρατο μηχανισμό της κοινωνίας αποτελούν την αόρατη κυβέρνηση... Διοικούμαστε, το μυαλό μας μπαίνει σε καλούπια, το γούστο μας διαμορφώνεται, οι ιδέες μας έρχονται από ανθρώπους που, στο μεγαλύτερο ποσοστό τους, δεν τους έχουμε ακούσει ποτέ. Πρόκειται για ένα λογικό αποτέλεσμα του τρόπου με τον οποίο είναι οργανωμένη η δημοκρατική κοινωνία μας*».

Ουσιαστικά ο Bernays ομολογεί ότι το κράτος μπορεί είτε να συνδιαμορφώσει είτε να επιτρέψει και να προωθήσει ιδέες και απόψεις που χαρακτηρίζονται φιλελεύθερες αλλά με σκοπό κάποιο παράπλευρο όφελός του. Για παράδειγμα, η ανάδειξη του φεμινισμού μέσω των αιτημάτων ισότητας και όχι μέσω μιας αντικρατικής - αντιεξουσιαστικής - αντιπατριαρχικής λογικής, προωθήθηκε ως φιλελεύθερο και ριζοσπαστικό κίνημα που εξυπηρετούσε και τα συμφέροντα των βιομηχάνων. Η κάλυψη χιλιάδων θέσεων εργασίας από τις γυναίκες αρχικά, όταν η βιομηχανία χρειαζόταν περισσότερα χέρια για να αναπτυχθεί και η μεταγενέστερη κατασκευή του καταναλωτικού προτύπου-υποκειμένου, μάς οδηγεί στο συμπέρασμα ότι κράτος και κεφάλαιο α-

Στις μέρες μας η βιομηχανία των δημοσίων σχέσεων και ο ρόλος των «τρίτων» έχει εξελιχθεί. Το 1992 συγκροτείται από μεγάλες πολυεθνικές τροφίμων και βιοτεχνολογίας, όπως Monsanto, Kraft, Du Pont, Coca-Cola, Nestle, Procter-Camble, η ομάδα πίεσης IFIC με σκοπό να καμφθεί η αντίληψη των ανθρώπων για τη βιοτεχνολογία και τη γενετική μηχανική. Μέσω μελετών που πραγματοποίησαν, έδωσαν βάση στη χρήση ή μη «λέξεων-κλειδιά». Έτσι προτάθηκε να αποφεύγονται οι όροι βιοτεχνολογία, χημικά, πειράματα, ζιζανιοκτόνα κ.ά. και να αντικατασταθούν με άλλους όρους όπως «γενετική μηχανική», «φυσική γενετική», κ.ά.

Παράλληλα, το 1996, η Monsanto προσλαμβάνει έναν ψυχολόγο για να εξηγήσει τη μη αποδοχή έως τότε από το κοινό της ασπαρτάμης, ενός τεχνητού γλυκαντικού. Όπως αντιλήφθηκε, η λέξη «τεχνητό» παραπέμπει σε καρκίνο, πονοκέφαλο, αλλεργίες κ.λπ. όπως και ο όρος «υποκατάστατο ζάχαρης» δημιουργεί αρνητική αίσθηση. Έτσι αντί για προσδιορισμό της ουσίας ασπαρτάμη πρότεινε τη χρήση όρων που χρησιμοποιούνται γενικά στα καταναλωτικά προϊόντα, όπως: «νέα γεύση», «ποικιλία», «ανακάλυψη» κλπ.

Την ίδια χρονιά, ένας επιστήμονας της Monsanto, ο B.G. Hammond, δημοσιεύει μια μελέτη στη Journal of Nutrition. Αφού έδωσε γενετικά τροποποιημένη σόγια της Monsanto σε ποντίκια, γατόψαρα, κοτόπουλα και αγελάδες κατέληξε στο συμπέρασμα ότι η τροποποιημένη σόγια είχε την ίδια θρεπτική αξία με τη συμβατική σόγια.

Ένας άλλος ερευνητής όμως, ο A. Pusztai, θεώρησε πως η μελέτη του Hammond παρουσίαζε μεθοδολογικές αδυναμίες. Το κύριο πρόβλημα ήταν πως χρησιμοποιήθηκαν ενήλικα ζώα που δεν διαμορφώνουν πλέον μυϊκούς ιστούς και όργανα. Ένα νεα-

πέστησαν βλάβες.

Η δημοσίευση των αποτελεσμάτων και μια ραδιοφωνική συνέντευξη του ερευνητή που απάντησε αρνητικά στο ερώτημα, εάν ο ίδιος θα έτρωγε γενετικά τροποποιημένες πατάτες, τον έθεσαν σε διαθεσιμότητα από το ερευνητικό κέντρο που εργαζόταν. Στη συνέχεια ομάδα δημοσιογράφων ανέλαβε το ρόλο της απαξίωσης και διαπόμπευσης του Pusztai αναφέροντας ψευδώς ότι χρησιμοποιήθηκε το τοξικό γονίδιο Con A αναπαράγοντας ουσιαστικά τα λεγόμενα του εκπροσώπου της Monsanto, D. Verakis.

Επί πλέον, το ινστιτούτο απαγόρευσε στον ερευνητή να μιλήσει δημόσια για έξι μήνες, διάστημα που η Monsanto εκμεταλλεύθηκε ώστε να κάνει τη προπαγάνδα της. Τελικά, μια 20μελής διεθνής επιστημονική επιτροπή, ένα χρόνο μετά αποφάνθηκε ότι η έρευνα του Pusztai είναι ορθή.

Μόλυβδος, Χημικά και Μεταλλευτικά ψεύδη

«Το ήξερα πως θα σκότωνα αυτούς τους νέγρους αλλά δεν ήξερα ότι θα το έκανα τόσο νωρίς». Εργολάβος της σήραγγας στο Χοκς Νεστ που τη δεκαετία του '30 περίπου 2000 άνθρωποι πέθαναν από πυριτίαση. Οι πέντε χιλιάδες εργάτες άρχιζαν να εργάζονται στην κατασκευή σήραγγας μήκους περίπου 5 χιλιομέτρων για την εκτροπή υδάτων προς ένα υδροηλεκτρικό εργοστάσιο. Δεν ήταν σε θέση να γνωρίζουν ότι ο γεμάτος σκόνη αέρας από πυρίτιο θα έστελνε τους μισούς στο θάνατο. Εν τω μεταξύ, ομάδα βιομηχάνων δημιούργησε το Ίδρυμα Αναπνευστικής Υγιεινής με σκοπό τη διαφημιστική εκστρατεία απενοχοποίησης του πυριτίου. Πλήθος επιστημόνων καλέστηκε να συμμετάσχει σε αυτό το σκοπό, φυσικά με το αζημίωτο. Έντυπα αναπαρήγαγαν τα λεγόμενα των «ειδικών» και η προπαγάνδα ή-

ποδειχθεί ότι οι αντιλήψεις των ανθρώπων συχνά, βασίζονται σε συναισθηματικούς και όχι σε ορθολογικούς παράγοντες.

Κατά την περίοδο της βασιλείας της Αικατερίνης της Μεγάλης της Ρωσίας, ένας από τους στενότερους συμβούλους της ήταν ο στρατάρχης Γκριγκόρι Ποτέμκιν, ο οποίος χρησιμοποίησε διάφορα τεχνάσματα στο όνομά της.

Όταν η Αικατερίνη περιόδευε στην επαρχία με ξένους αξιωματούχους, ο Ποτέμκιν κανόνιζε να χτίζονται χωριά στο δρόμο, προτού εκείνη φτάσει σε αυτά, ώστε να δημιουργεί μια ψευδή εικόνα ευημερίας. Από τότε ο όρος «χωριά Ποτέμκιν» χρησιμοποιείται για να υποδηλώσει κάθε τί που μοιάζει λαμπρό, αλλά στη πραγματικότητα είναι ανυπόστατο.

Όταν το 1995, η κυβέρνηση της Νιγηρίας δολοφόνησε εκατοντάδες αντιστεκόμενους κατοίκους της φυλής Ογκόνι που αγωνίζονται ενάντια στη Shell, –μεταξύ αυτών και τον θεατρικό συγγραφέα Ken Saro-Wiwa–, βρέθηκε στο στόχαστρο δριμείας κριτικής. Τότε, η κυβέρνηση της Νιγηρίας αντέδρασε παραγγέλνοντας πολύχρωμες και γυαλιστερές καταχωρήσεις σε έντυπα ιδιοκτησίας έγχρωμων στις ΗΠΑ και ταυτόχρονα προσκάλεσε τους εκδότες αυτών, σε περιοδεία στις περιοχές του κατοικούν οι Ογκόνι. Μετά από αυτό, η κριτική αμβλύνθηκε, ενώ πολλά από τα σημειώματα των εκδοτών επισήμαιναν ότι κάθε αναφορά στη θλιβερή ιστορία των ανθρωπίνων δικαιωμάτων στη Νιγηρία αποτελούσε ξεκάθαρο δείγμα «ρατσισμού»! Μια πρακτική που κατ' εξακολούθηση πράττει η ισραηλινή κυβέρνηση και ως προς τις δημοσιεύσεις και ως προς τη κατηγορία για «ρατσισμό».

Είναι συνήθης πρακτική, εταιρείες τροφί-

da, το σημαντικότερο βιβλίο του, υποστηρίζει πως **η επιστημονική χειραγώγηση της κοινής γνώμης είναι απαραίτητη για να υπερνικηθεί το χάος και οι συγκρούσεις μέσα στη κοινωνία.** *«Η συνειδητή και έξυπνη χειραγώγηση των μαζικών συνηθειών και απόψεων είναι ένα σημαντικό στοιχείο κάθε δημοκρατικής κοινωνίας. Όσοι χειραγωγούν αυτόν τον αόρατο μηχανισμό της κοινωνίας αποτελούν την αόρατη κυβέρνηση... Διοικούμαστε, το μυαλό μας μπαίνει σε καλούπια, το γούστο μας διαμορφώνεται, οι ιδέες μας έρχονται από ανθρώπους που, στο μεγαλύτερο ποσοστό τους, δεν τους έχουμε ακούσει ποτέ. Πρόκειται για ένα λογικό αποτέλεσμα του τρόπου με τον οποίο είναι οργανωμένη η δημοκρατική κοινωνία μας».*

Ουσιαστικά ο Bernays ομολογεί ότι το κράτος μπορεί είτε να συνδιαμορφώσει είτε να επιτρέψει και να προωθήσει ιδέες και απόψεις που χαρακτηρίζονται φιλελεύθερες αλλά με σκοπό κάποιο παράπλευρο όφελός του. Για παράδειγμα, η ανάδειξη του φεμινισμού μέσω των αιτημάτων ισότητας και όχι μέσω μιας αντικρατικής - αντιεξουσιαστικής - αντιπατριαρχικής λογικής, προωθήθηκε ως φιλελεύθερο και ριζοσπαστικό κίνημα που εξυπηρετούσε και τα συμφέροντα των βιομηχάνων. Η κάλυψη χιλιάδων θέσεων εργασίας από τις γυναίκες αρχικά, όταν η βιομηχανία χρειαζόταν περισσότερα χέρια για να αναπτυχθεί και η μεταγενέστερη κατασκευή του καταναλωτικού προτύπου-υποκειμένου, μάς οδηγεί στο συμπέρασμα ότι κράτος και κεφάλαιο αξιοποίησαν τόσο πολιτικά, όσο και οικονομικά, το συγκεκριμένο -ισμό όπως και τόσους άλλους.

σης IFIC με σκοπό να καμφθεί η αντίληψη των ανθρώπων για τη βιοτεχνολογία και τη γενετική μηχανική. Μέσω μελετών που πραγματοποίησαν, έδωσαν βάση στη χρήση ή μη «λέξεων-κλειδιά». Έτσι προτάθηκε να αποφεύγονται οι όροι βιοτεχνολογία, χημικά, πειράματα, ζιζανιοκτόνα κ.ά. και να αντικατασταθούν με άλλους όρους όπως «γενετική μηχανική», «φυσική γενετική», κ.ά.

Παράλληλα, το 1996, η Monsanto προσλαμβάνει έναν ψυχολόγο για να εξηγήσει τη μη αποδοχή έως τότε από το κοινό της ασπαρτάμης, ενός τεχνητού γλυκαντικού. Όπως αντιλήφθηκε, η λέξη «τεχνητό» παραπέμπει σε καρκίνο, πονοκέφαλο, αλλεργίες κ.λπ. όπως και ο όρος «υποκατάστατο ζάχαρης» δημιουργεί αρνητική αίσθηση. Έτσι αντί για προσδιορισμό της ουσίας ασπαρτάμη πρότεινε τη χρήση όρων που χρησιμοποιούνται γενικά στα καταναλωτικά προϊόντα, όπως: «νέα γεύση», «ποικιλία», «ανακάλυψη» κλπ.

Την ίδια χρονιά, ένας επιστήμονας της Monsanto, ο B.G. Hammond, δημοσιεύει μια μελέτη στη Journal of Nutrition. Αφού έδωσε γενετικά τροποποιημένη σόγια της Monsanto σε ποντίκια, γατόψαρα, κοτόπουλα και αγελάδες κατέληξε στο συμπέρασμα ότι η τροποποιημένη σόγια είχε την ίδια θρεπτική αξία με τη συμβατική σόγια.

Ένας άλλος ερευνητής όμως, ο A. Pusztai, θεώρησε πως η μελέτη του Hammond παρουσίαζε μεθοδολογικές αδυναμίες. Το κύριο πρόβλημα ήταν πως χρησιμοποιήθηκαν ενήλικα ζώα που δεν διαμορφώνουν πλέον μυϊκούς ιστούς και όργανα. Ένα νεαρό ζώο απαιτεί πολύ περισσότερη πρωτεΐνη για τη δημιουργία μυών, ιστών και οργάνων. Επί πλέον, η διατροφή περιλάμβανε έ-

το ερευνητικό κέντρο που εργαζόταν. Στη συνέχεια ομάδα δημοσιογράφων ανέλαβε το ρόλο της απαξίωσης και διαπόμπευσης του Pusztai αναφέροντας ψευδώς ότι χρησιμοποιήθηκε το τοξικό γονίδιο Con A αναπαράγοντας ουσιαστικά τα λεγόμενα του εκπροσώπου της Monsanto, D. Verakis.

Επί πλέον, το ινστιτούτο απαγόρευσε στον ερευνητή να μιλήσει δημόσια για έξι μήνες, διάστημα που η Monsanto εκμεταλλεύθηκε ώστε να κάνει τη προπαγάνδα της. Τελικά, μια 20μελής διεθνής επιστημονική επιτροπή, ένα χρόνο μετά αποφάνθηκε ότι η έρευνα του Pusztai είναι ορθή.

Μόλυβδος, Χημικά και Μεταλλευτικά ψεύδη

«Το ήξερα πως θα σκότωνα αυτούς τους νέγρους αλλά δεν ήξερα ότι θα το έκανα τόσο νωρίς». Εργολάβος της σήραγγας στο Χοκς Νεστ που τη δεκαετία του '30 περίπου 2000 άνθρωποι πέθαναν από πυριτίαση. Οι πέντε χιλιάδες εργάτες άρχιζαν να εργάζονται στη κατασκευή σήραγγας μήκους περίπου 5 χιλιομέτρων για την εκτροπή υδάτων προς ένα υδροηλεκτρικό εργοστάσιο. Δεν ήταν σε θέση να γνωρίζουν ότι ο γεμάτος σκόνη αέρας από πυρίτιο θα έστελνε τους μισούς στο θάνατο. Εν τω μεταξύ, ομάδα βιομηχάνων δημιούργησε το Ίδρυμα Αναπνευστικής Υγιεινής με σκοπό τη διαφημιστική εκστρατεία απενοχοποίησης του πυριτίου. Πλήθος επιστημόνων καλέστηκε να συμμετάσχει σε αυτό το σκοπό, φυσικά με το αζημίωτο. Έντυπα αναπαρήγαγαν τα λεγόμενα των «ειδικών» και η προπαγάνδα ήταν πετυχημένη. Μερικές μεταρρυθμίσεις και καθησυχαστική ρητορική από ένα Ινστιτούτο που εμφανιζόταν ως ανεξάρτητο, έ-

φεραν το επιθυμητό για τους βιομηχάνους αποτέλεσμα.

Μια άλλη περίπτωση μακράς ιστορίας ασθένειας εργατών –και όχι μόνο– είναι η περίπτωση του μολύβδου. Γνωστό δηλητήριο από την αρχαιότητα, όταν οι εργάτες ορυχείων έδεναν το στόμα τους με κύστες ζώων για να μην εισπνέουν το μόλυβδο.

Την σύγχρονη όμως εποχή τα πράγματα εξελίχθηκαν διαφορετικά. Το 1922 η General Motors ανακάλυψε πως η προσθήκη τετρααιθυλιούχου μολύβδου στη βενζίνη αυξάνει τη πίεση και την ισχύ της εσωτερικής καύσης. Το συγκεκριμένο υγρό απορροφάται εύκολα από το δέρμα και εισπνέετε εύκολα όταν εξατμιστεί. Όμως ο συμβολισμός του αυτοκίνητου ως οικονομικής επιτυχίας, status και τεχνολογικής καινοτομίας, καθιστούσαν το τίμημα της δηλητηρίασης, ως αναγκαίο κακό της προόδου. Ταυτόχρονα, η «ανεξάρτητη» Αμερικάνικη Υπηρεσία Μεταλλείων πιστοποιούσε για το αβλαβές της καύσης.

Όμως, μια σειρά άλλων μελετών φανέρωνε μια διαφορετική πραγματικότητα επιβαρυντική για το μόλυβδο και συχνά η βιομηχανία του μολύβδου προσπαθούσε να απολύσει ερευνητές από τα Ινστιτούτα που εργάζονταν. Επί πλέον προωθούσαν την επιχειρηματολογία της θέσπισης ακίνδυνων κυβερνητικών μέτρων και επέπληττάν όσους δραματοποιούσαν συμβάντα, που κατά αυτούς δεν είχαν στοιχειοθετηθεί.

Οι κίνδυνοι από την έκθεση στο μόλυβδο έγιναν για πρώτη φορά γνωστοί από τον H. Needleman, από τη δεκαετία του 1950. Το 1979 μετά από πολυετή μελέτη δημοσιεύει στο New England Journal of Medicine την διαταραχή στη διανοητική ανάπτυξη των παιδιών ακόμη και σε επίπεδα έκθεσης που παλαιότερα θεωρούνταν ασφαλή. Επίσης, συμπτώματα όπως υπερκινητικότητα ή δυσκολία συγκέντρωσης ενοχοποιούν τη βιομηχανία μολύβδου.

Μετά από αυτή τη δημοσιευση μια σειρά από επιστήμονες ανέλαβαν το βρώμικο ρόλο της κατασυκοφάντησης της μελέτης. Κυριότερη εκφραστής ήταν η C. Enhart που δεχόμενη σημαντικές επιχορηγήσεις από τον Διεθνή Οργανισμό για την Έρευνα του Μολύβδου και του Ψευδάργυρου, κατηγόρησε επίσημα τον Needleman πως η έρευνά του είχε σφάλματα.

Τελικά, και πάλι μετά από μερικά χρόνια, διεθνής επιστημονική επιτροπή αποφάνθηκε ότι η εργασία του Needleman ήταν τεκμηριωμένη. Όμως, για επτά και πλέον δεκαετίες η χρήση μολύβδου, σε βενζίνη, μπογιές και αλλού ήταν ευρύτατα διαδεδομένη. Αλλά μετά εισχωρήσαμε στην αμόλυβδη και τα οκτάνια ως εικόνα τεχνολογικής προόδου, που καλλωπίζει τις θανατηφόρες «αστοχίες» της.

Τα παραδείγματα που μπορούν να αναφερθούν είναι πάρα πολλά και όχι μόνο στο τομέα τροφίμων και χημικής βιομηχανίας, αλλά και στο τομέα της Υγείας και Ιατρικής, όπου φαρμακοβιομηχανίες και γιατροί συνεργούν και συναινούν. Αλλά με αυτό το ζήτημα θα ασχοληθούμε αναλυτικά κάποια άλλη φορά.

Πηγές:
1. Η μεγάλη απάτη, Οξύ, 2009
2. Η απάτη του αιώνα, Περίπλους, 2008

Αναρχικός Πυρήνας Χαλκίδας

Κεφαλοκυνηγοί και επικηρύξεις «σκληρών αναρχικών τρομοκρατών»

Με κοινή απόφαση των υπουργών Οικονομικών Γ. Παπακωνσταντίνου και Προστασίας του Πολίτη Μιχ. Χρυσοχοΐδης, προκηρύσσεται χρηματική αμοιβή 600.000 ευρώ σ' οποιονδήποτε θα παράσχει στοιχεία και πληροφορίες σε αρμόδια αρχή που θα οδηγήσουν στον εντοπισμό και σύλληψη των Μάριου και Συμεών Σεϊσίδη και του Γρηγόρη Τσιρώνη.

Εναντίον τους εκκρεμούν εντάλματα σύλληψης, καθώς οι διωκτικές αρχές τους θεωρούν συμμέτοχους σε ένοπλη ληστεία τραπέζης και συμπλοκή με αστυνομικούς στις αρχές του 2006. Κατά την ανταλλαγή των πυροβολισμών είχε τραυματιστεί ο Γιάννης Δημητράκης, ο οποίος συνελήφθη και έκτοτε κρατείται στις φυλακές.

Θα υπενθυμίσουμε ότι σύμφωνα με κατευθυνόμενα από τις διωκτικές αρχές δημοσιεύματα ο Σίμος Σεϊσίδης χρεώνεται ακόμη με συμμετοχή στην αρπαγή του αυτόματου όπλου του φρουρού («ανακαλύφθηκε» DNA του σε κουκούλα που βρέθηκε σε ρεματιά…) της οικίας του πρώην προέδρου του Αρείου Πάγου Ρωμύλου Κεδίκογλου και ως μέλος του Επαναστατικού Αγώνα που φέρεται ότι είχε επιτεθεί με το συγκεκριμένο όπλο στο Α.Τ. Ν. Ιωνίας.

Ο Σίμος Σεϊσίδης σε νεαρή ηλικία είχε διωχθεί για απόπειρα εμπρησμού. Αργότερα, το 1995, βρισκόταν ανάμεσα στους 500 εξεγερμένους που συνελήφθησαν ύστερα από επέμβαση και εισβολή των κατασταλτικών δυνάμεων στο χώρο του Πολυτεχνείου, ενώ αργότερα κατηγορήθηκε για συμμετοχή σε ένοπλη ληστεία τραπέζης στην Ν. Χαλκηδόνα, αλλά και σε επεισόδια ύστερα από συναυλία των Rage Against the Machine.

Και ενώ τα περισσότερα ΜΜΕ περίμεναν(;) την «καθυστερημένη» έγκριση του εισαγγελέα για να προχωρήσουν στην δημοσίευση φωτογραφιών των επικηρυγμένων πλέον καταζητούμενων, μπλοκ όπως το News.adiakritos.gr δημοσιεύουν ήδη εκ νέου φωτογραφίες του Σίμου Σεϊσίδη, που έχει χαρακτηριστεί κατ' επανάληψη από τα περχόμενος υπουργός δημόσιας τάξης κατά την παράδοση του υπουργείου ταύτισε «τρομοκρατία» και αναρχικό χώρο).

Οι τρεις καταζητούμενοι εμφανίζονται ως «ηγετικά στελέχη του αναρχικού χώρου» από τα ΜΜΕ, που σχετίζουν την επικήρυξη τους με την επέτειο των Δεκεμβριανών, αλλά και την βούληση του νέου υπουργού να επιδείξει έντονη κινητικότητα και επαγρύπνηση σε σχέση με τους προκατόχους του.

Σημειωτέον, ότι ήδη από το 2006 φωτογραφίες τους έχουν αναρτηθεί τόσο σε ταμπλό ανακοινώσεων σε αστυνομικά τμήματα όσο και σε αντίστοιχους χώρους ανακοινώσεων σε δικαστικά κτίρια.

Κατ' αρχήν οφείλουμε να πούμε ότι η συγκεκριμένη κίνηση δεν είναι απλά ένα επικοινωνιακό τρικ, που απλά κατοχυρώνει τις προθέσεις της νέας κυβέρνησης στα μάτια των ψηφοφόρων που αγωνιούν για τάξη και ασφάλεια. Η επικήρυξη αποτελεί μέρος μιας ευρύτερης κατασταλτικής διαδικασίας, η οποία αναμφίβολα εξελίσσεται πλέον με γοργούς ρυθμούς.

Θα πρέπει κανείς να λάβει υπ' όψιν του ότι καταζητούνται ακόμη έξι άτομα που κατηγορούνται για συμμετοχή στην «Συνωμοσία Πυρήνων της Φωτιάς» (για κάποιους από τους οποίους επίσης διαρρέουν «ασφαλείς πληροφορίες» ότι κρύβονται σε κατειλημμένα κτίρια. Ήδη προωθείται η ανάθεση σε εφέτη ανακριτή η υπόθεση που αφορά στην οργάνωση «Συνομωσία Πυρήνων της Φωτιάς – Φράξια Μηδενιστών». Που σημαίνει, έστω και από τυπικής άποψης, αναβάθμιση της διαδικασίας σε ό,τι αφορά την εν λόγω υπόθεση.

Αναφερόμενοι στο ευρύτερο πλέγμα κρατικής καταστολής θα πρέπει να επισημάνουμε πως η καταστολή δεν αφορά μόνο την ευρύτερη περιοχή των Εξαρχείων, αλλά εκτεταμένες περιοχές της Αθήνας. Αυτές οι περιοχές βρίσκονται σε διαρκές καθεστώς «επιχειρήσεων αρετής», ώστε να καθαριστούν από τα «μιάσματα», δηλαδή τους τοξικοεξαρτημένους, τις εκδιδό-

General Motors ανακάλυψε πως η προσθήκη τετρααιθυλιούχου μολύβδου στη βενζίνη αυξάνει τη πίεση και την ισχύ της εσωτερικής καύσης. Το συγκεκριμένο υγρό απορροφάται εύκολα από το δέρμα και εισπνέετε εύκολα όταν εξατμιστεί. Όμως ο συμβολισμός του αυτοκίνητου ως οικονομικής επιτυχίας, status και τεχνολογικής καινοτομίας, καθιστούσαν το τίμημα της δηλητηρίασης, ως αναγκαίο κακό της προόδου. Ταυτόχρονα, η «ανεξάρτητη» Αμερικάνικη Υπηρεσία Μεταλλείων πιστοποιούσε για το αβλαβές της καύσης.

Όμως, μια σειρά άλλων μελετών φανέρωνε μια διαφορετική πραγματικότητα επιβαρυντική για το μόλυβδο και συχνά η βιομηχανία του μολύβδου προσπαθούσε να απολύσει ερευνητές από τα Ινστιτούτα που εργάζονταν. Επί πλέον προωθούσαν την επιχειρηματολογία της θέσπισης ακίνδυνων κυβερνητικών μέτρων και επέπληttαν όσους δραματοποιούσαν συμβάντα, που κατά αυτούς δεν είχαν στοιχειοθετηθεί.

Οι κίνδυνοι από την έκθεση στο μόλυβδο έγιναν για πρώτη φορά γνωστοί από τον H. Needleman, από τη δεκαετία του 1950. Το 1979 μετά από πολυετή μελέτη δημοσιεύει στο New England Journal of Medicine την διαταραχή στη διανοητική ανάπτυξη των παιδιών ακόμη και σε επίπεδα έκθεσης που παλαιότερα θεωρούνταν ασφαλή. Επίσης, συμπτώματα όπως υπερκινητικότητα ή δυσκολία συγκέντρωσης ενοχοποιούν τη βιομηχανία μολύβδου.

Μετά από αυτή τη δημοσίευση μια σειρά από επιστήμονες ανέλαβαν το βρώμικο ρόλο της κατασυκοφάντησης της μελέτης. Κυριότερη εκφραστής ήταν η C. Enhart που δεχόμενη σημαντικές επιχορηγήσεις από τον Διεθνή Οργανισμό για την Έρευνα του Μολύβδου και του Ψευδάργυρου, κατηγόρησε επίσημα τον Needleman πως η έρευνά του είχε σφάλματα.

Τελικά, και πάλι μετά από μερικά χρόνια, διεθνής επιστημονική επιτροπή αποφάνθηκε ότι η εργασία του Needleman ήταν τεκμηριωμένη. Όμως, για επτά και πλέον δεκαετίες η χρήση μολύβδου, σε βενζίνη, μπογιές και αλλού ήταν ευρύτατα διαδεδομένη. Αλλά μετά εισχωρήσαμε στην αμόλυβδη και τα οκτάνια ως εικόνα τεχνολογικής προόδου, που καλλωπίζει τις θανατηφόρες «αστοχίες» της.

Τα παραδείγματα που μπορούν να αναφερθούν είναι πάρα πολλά και όχι μόνο στο τομέα τροφίμων και χημικής βιομηχανίας, αλλά και στο τομέα της Υγείας και Ιατρικής, όπου φαρμακοβιομηχανίες και γιατροί συνεργούν και συναινούν. Αλλά με αυτό το ζήτημα θα ασχοληθούμε αναλυτικά κάποια άλλη φορά.

Πηγές:
1. Η μεγάλη απάτη, Οξύ, 2009
2. Η απάτη του αιώνα, Περίπλους, 2008

Αναρχικός Πυρήνας Χαλκίδας

Η ΛΑΡΚΟ προσπαθεί να κρύψει τα περιβαλλοντικά της εγκλήματα στην Εύβοια

Μετά την δημοσιότητα που πήρε το θέμα της μόλυνσης του υδροφόρου ορίζοντα της Μεσσαπίας, στην Εύβοια, με εξασθενές χρώμιο και βαρέα μέταλλα από τις εξορυκτι-

σύλληψης, καθώς οι διωκτικές αρχές τους θεωρούν συμμέτοχους σε ένοπλη ληστεία τραπέζης και συμπλοκή με αστυνομικούς στις αρχές του 2006. Κατά την ανταλλαγή των πυροβολισμών είχε τραυματιστεί ο Γιάννης Δημητράκης, ο οποίος συνελήφθη και έκτοτε κρατείται στις φυλακές.

Θα υπενθυμίσουμε ότι σύμφωνα με κατευθυνόμενα από τις διωκτικές αρχές δημοσιεύματα ο Σίμος Σεϊσίδης χρεώνεται ακόμη με συμμετοχή στην αρπαγή του αυτόματου όπλου του φρουρού («ανακαλύφθηκε» DNA του σε κουκούλα που βρέθηκε σε ρεματιά...) της οικίας του πρώην προέδρου του Αρείου Πάγου Ρωμύλου Κεδίκογλου και ως μέλος του Επαναστατικού Αγώνα που φέρεται ότι είχε επιτεθεί με το συγκεκριμένο όπλο στο Α.Τ. Ν. Ιωνίας.

Ο Σίμος Σεϊσίδης σε νεαρή ηλικία είχε διωχθεί για απόπειρα εμπρησμού. Αργότερα, το 1995, βρισκόταν ανάμεσα στους 500 εξεγερμένους που συνελήφθησαν ύστερα από επέμβαση και εισβολή των κατασταλτικών δυνάμεων στο χώρο του Πολυτεχνείου, ενώ αργότερα κατηγορήθηκε για συμμετοχή σε ένοπλη ληστεία τραπέζης στην Ν. Χαλκηδόνα, αλλά και σε επεισόδια ύστερα από συναυλία των Rage Against the Machine.

Και ενώ τα περισσότερα ΜΜΕ περίμεναν(;) την «καθυστερημένη» έγκριση του εισαγγελέα για να προχωρήσουν στην δημοσίευση φωτογραφιών των επικηρυγμένων πλέον καταζητούμενων, μπλοκ όπως το News.adiakritos.gr δημοσιεύουν ήδη εκ νέου φωτογραφίες του Σίμου Σεϊσίδη, που έχει χαρακτηριστεί κατ' επανάληψη από τα γνωστά άθλια παπαγαλάκια των διωκτικών αρχών ως «σκληρός» με ό,τι αυτό συνεπάγεται για έναν διωκόμενο και καταζητούμενο.

Μήπως, όμως, μ' άλλα λόγια περιγράφεται ως ένας αδίστακτος καταζητούμενος για την τύχη του οποίου πρέπει να προετοιμάζεται να συναινέσει η περιβόητη «κοινή γνώμη»; Μήπως ήδη σχεδιάζονται ή υπολογίζονται διάφορα τέτοια σενάρια (και ποια είναι αυτά) ή εξασφαλίζονται οι όποιες ευνοϊκές προϋποθέσεις για την «τελική κάθαρση» και αποκατάσταση του γοήτρου των διωκτικών αρχών στον αγώνα κατά της αναρχικής «τρομοκρατίας»; (ο ε-

Σημειωτέον, ότι ήδη από το 2006 φωτογραφίες τους έχουν αναρτηθεί τόσο σε ταμπλό ανακοινώσεων σε αστυνομικά τμήματα όσο και σε αντίστοιχους χώρους ανακοινώσεων σε δικαστικά κτίρια.

Κατ' αρχήν οφείλουμε να πούμε ότι η συγκεκριμένη κίνηση δεν είναι απλά ένα επικοινωνιακό τρικ, που απλά κατοχυρώνει τις προθέσεις της νέας κυβέρνησης στα μάτια των ψηφοφόρων που αγωνιούν για τάξη και ασφάλεια. Η επικήρυξη αποτελεί μέρος μιας ευρύτερης κατασταλτικής διαδικασίας, η οποία αναμφίβολα εξελίσσεται πλέον με γοργούς ρυθμούς.

Θα πρέπει κανείς να λάβει υπ' όψιν του ότι καταζητούνται ακόμη έξι άτομα που κατηγορούνται για συμμετοχή στην «Συνωμοσία Πυρήνων της Φωτιάς» (για κάποιους από τους οποίους επίσης διαρρέουν «ασφαλείς πληροφορίες» ότι κρύβονται σε κατειλημμένα κτίρια. Ήδη προωθείται η ανάθεση σε εφέτη ανακριτή η υπόθεση που αφορά στην οργάνωση «Συνομωσία Πυρήνων της Φωτιάς – Φράξια Μηδενιστών». Που σημαίνει, έστω και από τυπικής άποψης, αναβάθμιση της διαδικασίας σε ό,τι αφορά την εν λόγω υπόθεση.

Αναφερόμενοι στο ευρύτερο πλέγμα κρατικής καταστολής θα πρέπει να επισημάνουμε πως η καταστολή δεν αφορά μόνο την ευρύτερη περιοχή των Εξαρχείων, αλλά εκτεταμένες περιοχές της Αθήνας. Αυτές οι περιοχές βρίσκονται σε διαρκές καθεστώς «επιχειρήσεων αρετής», ώστε να καθαριστούν από τα «μιάσματα», δηλαδή τους τοξικοεξαρτημένους, τις εκδιδόμενες γυναίκες, τους άστεγους και τους παρείσακτους μετανάστες ασιατικής και όχι μόνο καταγωγής, ενώ ταυτόχρονα προαναγγέλλονται για μιαν ακόμα φορά εκκενώσεις καταλήψεων.

Κλείνοντας θα παρατηρήσουμε ότι το κράτος έχει κάθε λόγο να γυαλίζει και τις δύο όψεις ενός κοινού νομίσματος την «παρανομία» και την «νομιμότητα», απομονώνοντας στάσεις και συμπεριφοράς κοινωνικής ανυποταξίας, εκμεταλλευόμενο κάθε τάση ή ένδειξη αυτοπεριορισμού και περιχαράκωσης αλλά και κάθε ιδεολογικοποιημένη απαξίωση των απεριόριστων δυνατοτήτων κοινωνικών συνθέσεων.

www. anarchypress.gr

δυνών κυβερνητικών μέτρων και επιπλη-
ταν όσους δραματοποιούσαν συμβάντα, που κατά αυτούς δεν είχαν στοιχειοθετηθεί.

Οι κίνδυνοι από την έκθεση στο μόλυβδο έγιναν για πρώτη φορά γνωστοί από τον Η. Needleman, από τη δεκαετία του 1950. Το 1979 μετά από πολυετή μελέτη δημοσιεύει στο New England Journal of Medicine την διαταραχή στη διανοητική ανάπτυξη των παιδιών ακόμη και σε επίπεδα έκθεσης που παλαιότερα θεωρούνταν ασφαλή. Επίσης, συμπτώματα όπως υπερκινητικότητα ή δυσκολία συγκέντρωσης ενοχοποιούν τη βιομηχανία μολύβδου.

νατηφόρες «αστοχίες» της.

Τα παραδείγματα που μπορούν να αναφερθούν είναι πάρα πολλά και όχι μόνο στο τομέα τροφίμων και χημικής βιομηχανίας, αλλά και στο τομέα της Υγείας και Ιατρικής, όπου φαρμακοβιομηχανίες και γιατροί συνεργούν και συναινούν. Αλλά με αυτό το ζήτημα θα ασχοληθούμε αναλυτικά κάποια άλλη φορά.

Πηγές:

1. Η μεγάλη απάτη, Οξύ, 2009
2. Η απάτη του αιώνα, Περίπλους, 2008

Αναρχικός Πυρήνας Χαλκίδας

Η ΛΑΡΚΟ προσπαθεί να κρύψει τα περιβαλλοντικά της εγκλήματα στην Εύβοια

Μετά την δημοσιότητα που πήρε το θέμα της μόλυνσης του υδροφόρου ορίζοντα της Μεσσαπίας, στην Εύβοια, με εξασθενές χρώμιο και βαρέα μέταλλα από τις εξορυκτικές δραστηριότητες της ΛΑΡΚΟ, η εταιρία προσπαθεί με επιχωματώσεις και προσχώσεις να καλύψει τις τοξικές λίμνες που έχουν δημιουργηθεί στα μεταλλεία της. Οι φωτογραφίες φανερώνουν το πως ήταν η περιοχή Κοτρώνι πριν και μετά τη δημοσιοποίηση του θέματος.

από επέμβαση και εισβολή των κατασταλτικών δυνάμεων στο χώρο του Πολυτεχνείου, ενώ αργότερα κατηγορήθηκε για συμμετοχή σε ένοπλη ληστεία τραπέζης στην Ν. Χαλκηδόνα, αλλά και σε επεισόδια ύστερα από συναυλία των Rage Against the Machine.

Και ενώ τα περισσότερα ΜΜΕ περίμεναν(;) την «καθυστερημένη» έγκριση του εισαγγελέα για να προχωρήσουν στην δημοσίευση φωτογραφιών των επικηρυγμένων πλέον καταζητούμενων, μπλοκ όπως το News.adiakritos.gr δημοσιεύουν ήδη εκ νέου φωτογραφίες του Σίμου Σεϊσίδη, που έχει χαρακτηριστεί κατ' επανάληψη από τα γνωστά άθλια παπαγαλάκια των διωκτικών αρχών ως «σκληρός» με ό,τι αυτό συνεπάγεται για έναν διωκόμενο και καταζητούμενο.

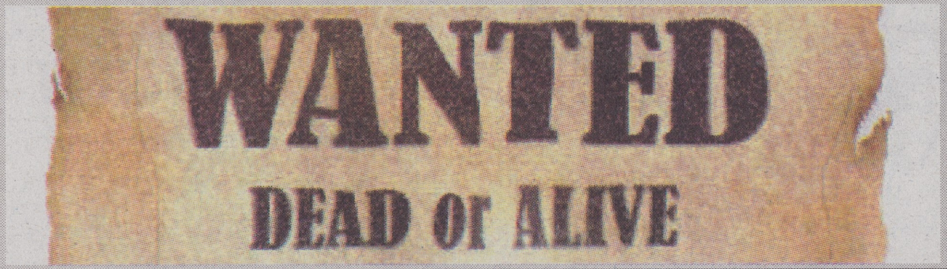
Μήπως, όμως, μ' άλλα λόγια περιγράφεται ως ένας αδίστακτος καταζητούμενος για την τύχη του οποίου πρέπει να προετοιμάζεται να συναινέσει η περιβόητη «κοινή γνώμη»; Μήπως ήδη σχεδιάζονται ή υπολογίζονται διάφορα τέτοια σενάρια (και ποια είναι αυτά) ή εξασφαλίζονται οι όποιες ευνοϊκές προϋποθέσεις για την «τελική κάθαρση» και αποκατάσταση του γοήτρου των διωκτικών αρχών στον αγώνα κατά της αναρχικής «τρομοκρατίας»; (ο ε-

αφορά στην οργάνωση «Συνομωσία Πυρήνων της Φωτιάς – Φράξια Μηδενιστών». Που σημαίνει, έστω και από τυπικής άποψης, αναβάθμιση της διαδικασίας σε ό,τι αφορά την εν λόγω υπόθεση.

Αναφερόμενοι στο ευρύτερο πλέγμα κρατικής καταστολής θα πρέπει να επισημάνουμε πως η καταστολή δεν αφορά μόνο την ευρύτερη περιοχή των Εξαρχείων, αλλά εκτεταμένες περιοχές της Αθήνας. Αυτές οι περιοχές βρίσκονται σε διαρκές καθεστώς «επιχειρήσεων αρετής», ώστε να καθαριστούν από τα «μιάσματα», δηλαδή τους τοξικοεξαρτημένους, τις εκδιδόμενες γυναίκες, τους άστεγους και τους παρείσακτους μετανάστες ασιατικής και όχι μόνο καταγωγής, ενώ ταυτόχρονα προαναγγέλλονται για μιαν ακόμα φορά εκκενώσεις καταλήψεων.

Κλείνοντας θα παρατηρήσουμε ότι το κράτος έχει κάθε λόγο να γυαλίζει και τις δύο όψεις ενός κοινού νομίσματος την «παρανομία» και την «νομιμότητα», απομονώνοντας στάσεις και συμπεριφοράς κοινωνικής ανυποταξίας, εκμεταλλευόμενο κάθε τάση ή ένδειξη αυτοπεριορισμού και περιχαράκωσης αλλά και κάθε ιδεολογικοποιημένη απαξίωση των απεριόριστων δυνατοτήτων κοινωνικών συνθέσεων.

www. anarchypress.gr

ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ • ΕΙΔΗΣΕΙΣ • ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ • ΕΙΔΗΣΕΙΣ • ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ • ΕΙΔΗΣΕΙΣ • ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ

Συντρόφισσες και σύντροφοι,

Η καταγραφή ειδήσεων και γεγονότων αποτελεί σημαντικό μέσο για την ανάπτυξη του κοινωνικού αντικρατικού αγώνα και μια ουσιαστική παρακαταθήκη εμπειριών και μνήμης για τους ανθρώπους.
Η σοβαρότητα αυτού του ζητήματος μας κάνει να είμαστε ιδιαίτερα επίμονοι και προσεκτικοί. Παρ' όλα αυτά, είναι ενδεχόμενο να μας διαφύγει, είτε λόγω πίεσης χρόνου είτε για άλλους λόγους, ανεξάρτητους των θελήσεών μας, κάποιο γεγονός. Γι' αυτό, η συμβολή σας στην «αποκατάσταση» τέτοιων παραλείψεων είναι επιθυμητή και λειτουργική.
Η «ύλη» της εφημερίδας συνήθως «κλείνει» γύρω στις τελευταίες μέρες του κάθε μήνα για να προλάβουμε να την σελιδοποιήσουμε και να την πάμε τυπογραφείο.
Έτσι, σύντροφοι/σες και φίλοι/ες, κάποιες φορές θα «λείπουν» τρέχουσες ειδήσεις τις οποίες θα βλέπετε να παρουσιάζονται τον... επόμενο μήνα. Γι' αυτό και σ' αυτο το φύλλο της ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ αρχίζουμε τις ειδήσεις – σχόλια – εκδηλώσεις από τήν

Τετάρτη 30 Σεπτεμβρίου
ΜΕΞΙΚΟ: Η ομάδα «Ανατρεπτική Συμμαχία για την Απελευθέρωση της Γης, των Ανθρώπων και των Ζώων» **αναλαμβάνει την ευθύνη** για την έκρηξη βόμβας στην τράπεζα Banamex στην νοτιοδυτική συνοικία Μίλπα Άλτα της πρωτεύουσας. Στην προκήρυξη που έστειλαν αναφέρονται στην κατασκευή νέων φυλακών στο Tlahuac, στην επέκταση του μετρό και ζητούν την απελευθέρωση όλων των φυλακισμένων. Στις 26/9 άλλη ομάδα είχε βάλει φωτιά σε επτά πολυτελή οχήματα σε αντιπροσωπεία στην πόλη Γκουαναλαχάρα, ενώ στις 17 Σεπτεμβρίου είχαν πυρποληθεί δύο ΑΤΜ τραπεζών επίσης στην πόλη του Μεξικό. Την ευθύνη ανέλαβε ομάδα οικολόγων-αναρχικών.

ΜΥΤΙΛΗΝΗ: Πραγματοποιείται **αντι-εκλογική** παρέμβαση στην οδό Ερμού. Παρόμοια παρέμβαση γίνεται και στις 2/10.

Πέμπτη 1 Οκτωβρίου
ΗΡΑΚΛΕΙΟ ΚΡΗΤΗΣ: Πυρπολείται προεκλογικό περίπτερο της ΝΔ και προξενούνται φθορές σε γραφείο υποψήφιας του ΛΑΟΣ. Την ευθύνη αναλαμβάνει στο διαδίκτυο η «Αντιεκλογική εκστρατεία».

ΤΡΙΚΑΛΑ: Προφυλακίζονται οι αναρχικοί Αλφρέντο Μαρία Μπονάνο και Χρήστος Στρατηγόπουλος, κατηγορούμενοι για ληστεία τράπεζας.

ΜΥΤΙΛΗΝΗ: Συλλαμβάνονται εννέα μετανάστες.

Τρίτη 6 Οκτωβρίου
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: Επίθεση με πέτρες δέχονται γραφεία της ΝΔ στην οδό Κομποθέκλας στην ανατολική Θεσσαλονίκη.

ΤΟΥΡΚΙΑ: Συγκρούσεις πραγματοποιούνται κατά τη διάρκεια των κινητοποιήσεων **ενάντια στη Σύνοδο του ΔΝΤ και της Παγκόσμιας Τράπεζας.** Διαδηλωτές επιτίθενται με μολότοφ στους μπάτσους και προξενούν φθορές σε τράπεζες και πολυτελή καταστήματα. Πάνω από 100 είναι οι συλλήψεις.

Πέμπτη 8 Οκτωβρίου
ΓΑΛΛΙΑ: Συλλαμβάνονται δύο αλγερινοί στην πόλη Βιεν, θεωρούμενοι ως ύποπτοι για σχέσεις με την **Αλ Κάιντα**.

ΙΝΔΙΑ: Σκοτώνονται 17 μπάτσοι μετά από επίθεση περίπου 150 μαοϊκών ανταρτών στη δυτική πολιτεία Μαχαράστρα.

Για όλο το επόμενο διάστημα η περιοχή παραμένει υπό την επιτήρηση των κατασταλτικών δυνάμεων.
Για άλλη μια φορά αποδεικνύεται η ενότητα των κρατικών σχεδιασμών. Αυτά που άρχισε η ΝΔ θα συνεχιστούν από το ΠΑΣΟΚ. Μέρες του '81 με την εισβολή και το κλείσιμο των τότε καταλήψεων, του 1985- 1986 με τις επιχειρήσεις του στρατηγού Δροσογιάννη. «Επιχειρήσεις αρετής» και τρομοκράτησης. Αποτελούσαν ανέκαθεν την προσφιλή μέθοδο των σοσιαληστών. Και από την άλλη η συνήθης ουδετερότητα απέναντι στα δύο «άκρα».
Το σύστημα της φωτογράφησης όσων ελέγχονται, αλλά και όχι μόνο αυτών, καταρρίπτει τους μύθους περί ασφάλειας και απυρόβλητου ή κάποιας ψευδεπίγραφης ανωνυμίας που μπορεί να καλύπτεται πίσω από το πλήθος.
Το κράτος καταστέλλει με πολλούς τρόπους. Με προφάσεις ή και χωρίς αυτές έρχεται να αποδείξει ποιος κάνει κουμάντο στην πραγματικότητα.
Η καταστολή έχει πολλά πρόσωπα, όπως και ο τρόμος.
Αλλά και η αναρχική κοινωνική άποψη και δράση δεν σταματά μπροστά στα εμπόδια. Όποια κι αν είναι απ' όπου κι αν στήνονται.

ΣΕΡΡΕΣ: Πραγματοποιούνται **εκδηλώσεις** για τα 3 χρόνια του «Αυτοδιαχειριζόμενου Στεκιού στο ΤΕΙ» που περιλαμβάνουν προβολή, έκθεση ζωγραφικής/φωτογραφίας και συναυλία.

Σάββατο 10 Οκτωβρίου
ΓΑΛΛΙΑ: Πορεία εκατοντάδων ατόμων γίνεται στην πόλη Πουατιέ **ενάντια στις νέες φυλακές.** Διαδηλωτές πραγματοποιούν επιθέσεις σε πολυτελή καταστήματα. Γίνονται 18 συλλήψεις.

ΠΑΚΙΣΤΑΝ: Έξι στρατιωτικοί και πέντε αντάρτες νεκροί είναι ο απολογισμός της **επίθεσης σε αρχηγείο του στρατού** στην πόλη Ραβαλπίντι. Κάποιοι απ' τους αντάρτες που διαφεύγουν οχυρώνονται σε ένα κτίριο και κρατούν ομήρους 15 στρατιωτικούς. Την ευ-

Ο συγκεκριμένος νόμος τριπλασιάζει τις ποινές για τους εμπρησμούς και τις καταλήψεις γης κι έχει χρησιμοποιηθεί 16 φορές την τελευταία δεκαετία, τις περισσότερες κατά ιθαγενών Μαπούτσε που υποστηρίζουν ότι έχουν κληρονομικά δικαιώματα σε περιοχές στην Αραουκάνια, στο νότιο τμήμα της χώρας.
Ο υφυπουργός Εσωτερικών Πατρίσιο Ροσέντο δήλωσε ότι ο νόμος θα τεθεί σε ισχύ για να αντιμετωπιστούν οι πρόσφατες ταραχές στην Αραουκάνια, περιλαμβανομένης μιας επίθεσης το Σαββατοκύριακο στην διάρκεια της οποίας πυρπολήθηκαν οχήματα.
Οι Μαπούτσε είναι η μεγαλύτερη φυλή των ιθαγενών της Χιλής και χιλιάδες από αυτούς είχαν φυλακιστεί και δολοφονηθεί, κατά τη διάρκεια της χούντας του Πινοτσέτ.

Σάββατο 17 Οκτωβρίου
Πραγματοποιείται πορεία στη Νίκαια για το θάνατο του Πακιστανού μετανάστη Μοχάμεντ Καμράν Ατίφ.
Ο Ατίφ συλλαμβάνεται μετά από μήνυση. Η σύλληψη γίνεται στις 26 Σεπτεμβρίου μετά από εισβολή των μπάτσων στο σπίτι όπου διέμενε. Ξυλοκοπείται και στη συνέχεια οδηγείται στο ΑΤ Νίκαιας, όπου συνεχίζουν να τον βασανίζουν. Ο μηνυτής δεν τον αναγνωρίζει και τελικά οι μπάτσοι τον αφήνουν ελεύθερο.
Στις 9 Οκτώβρη, ο Μοχάμεντ Καμράν Ατίφ πεθαίνει και η ιατροδικαστική «διάγνωση» είναι «παθολογικά αίτια». Οι συγγενείς του καταγγέλλουν πως πέθανε λόγω της αστυνομικής «περιποίησης» που είχε δεχτεί λίγες μέρες πριν.
Η πορεία ξεκινά στις 1:30 από την Πλ. Δαβάκη (Περιβολάκι) της Νίκαιας και ο κόσμος κατευθύνεται προς το στο (περιβόητο) ΑΤ της περιοχής. Τα ΜΑΤ ακολουθούν ενώ στην γύρω περιοχή και παράλληλα με τη διαδήλωση κινούνται ομάδες Δέλτα και Ζήτα. Έξω από το σπίτι του Ατίφ σταματά για λίγο η πορεία και φωνάζονται συνθήματα. Στο στενό που οδηγεί στο αστ. τμήμα υπάρχουν διμοιρίες που το φρουρούν. Η πορεία εισχωρεί στο δρομάκι και ακολουθεί επίθεση με πέ-

για να προλάβουμε να την σελιδοποιήσουμε και να την πάμε τυπογραφείο.
Έτσι, σύντροφοι/σες και φίλοι/ες, κάποιες φορές θα «λείπουν» τρέχουσες ειδήσεις τις οποίες θα βλέπετε να παρουσιάζονται τον... επόμενο μήνα. Γι' αυτό και σ' αυτό το φύλλο της ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ αρχίζουμε τις ειδήσεις - σχόλια - εκδηλώσεις από την

Τετάρτη 30 Σεπτεμβρίου
ΜΕΞΙΚΟ: Η ομάδα «Ανατρεπτική Συμμαχία για την Απελευθέρωση της Γης, των Ανθρώπων και των Ζώων» **αναλαμβάνει την ευθύνη** για την έκρηξη βόμβας στην τράπεζα Banamex στην νοτιοδυτική συνοικία Μίλπα Άλτα της πρωτεύουσας. Στην προκήρυξη που έστειλαν αναφέρονται στην κατασκευή νέων φυλακών στο Tlahuac, στην επέκταση του μετρό και ζητούν την απελευθέρωση όλων των φυλακισμένων. Στις 26/9 άλλη ομάδα είχε βάλει φωτιά σε επτά πολυτελή οχήματα σε αντιπροσωπεία στην πόλη Γκουανταλαχάρα, ενώ στις 17 Σεπτεμβρίου είχαν πυρποληθεί δύο ΑΤΜ τραπεζών επίσης στην πόλη του Μεξικό. Την ευθύνη ανέλαβε ομάδα οικολόγων-αναρχικών.

ΜΥΤΙΛΗΝΗ: Πραγματοποιείται **αντι-εκλογική** παρέμβαση στην οδό Ερμού. Παρόμοια παρέμβαση γίνεται και στις 2/10.

Πέμπτη 1 Οκτωβρίου
ΗΡΑΚΛΕΙΟ ΚΡΗΤΗΣ: Πυρπολείται προεκλογικό περίπτερο της ΝΔ και προξενούνται φθορές σε γραφείο υποψήφιας του ΛΑΟΣ. Την ευθύνη αναλαμβάνει στο διαδίκτυο η «Αντιεκλογική εκστρατεία».

ΡΩΣΙΑ: Ανώτατος αξιωματούχος του Νταγκεστάν σκοτώνεται από ενόπλους στη νοτιοδυτική Μόσχα. Εναντίον του έχουν γίνει άλλες τρεις απόπειρες από ισλαμιστές αντάρτες.

Δευτέρα 5 Οκτωβρίου
ΠΑΚΙΣΤΑΝ: Επίθεση αυτοκτονίας σημειώνεται σε εγκαταστάσεις του ΟΗΕ στο Ισλαμαμπάντ, με αποτέλεσμα να σκοτωθούν ένας ιρακινός και τέσσερις πακιστανοί που εργάζονταν για το World Food Program.

ΤΡΙΚΑΛΑ: Προφυλακίζονται οι αναρχικοί Αλφρέντο Μαρία Μπονάνο και Χρήστος Στρατηγόπουλος, κατηγορούμενοι για ληστεία τράπεζας.

ΜΥΤΙΛΗΝΗ: Συλλαμβάνονται εννέα μετανάστες.

Τρίτη 6 Οκτωβρίου
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: Επίθεση με πέτρες δέχονται γραφεία της ΝΔ στην οδό Κομποθέκλας στην ανατολική Θεσσαλονίκη.

ΤΟΥΡΚΙΑ: Συγκρούσεις πραγματοποιούνται κατά τη διάρκεια των κινητοποιήσεων **ενάντια στη Σύνοδο του ΔΝΤ και της Παγκόσμιας Τράπεζας.** Διαδηλωτές επιτίθενται με μολότοφ στους μπάτσους και προξενούν φθορές σε τράπεζες και πολυτελή καταστήματα. Πάνω από 100 είναι οι συλλήψεις.

Πέμπτη 8 Οκτωβρίου
ΓΑΛΛΙΑ: Συλλαμβάνονται δύο αλγερινοί στην πόλη Βιεν, θεωρούμενοι ως ύποπτοι για σχέσεις με την **Αλ Κάιντα**.

ΙΝΔΙΑ: Σκοτώνονται 17 μπάτσοι μετά από επίθεση περίπου 150 μαοϊκών ανταρτών στη δυτική πολιτεία Μαχαράστρα.

Παρασκευή 9 Οκτωβρίου
ΑΘΗΝΑ: Συνεχείς επιχειρήσεις των μηχανισμών της κρατικής βίας στα Εξάρχεια
Άλλες δύο επιδρομές πραγματοποιήθηκαν στη περιοχή των Εξαρχείων μετά την πρώτη που κράτησε περίπου δυόμιση ώρες και ξεκίνησε μισή ώρα μετά τα μεσάνυχτα της Πέμπτης προς Παρασκευή 9 Οκτωβρίου. Οι επόμενες δύο έγιναν στις 11 το πρωί, η πρώτη, και μετά τις 5 το απόγευμα της ίδιας μέρας, η δεύτερη. Η διαδικασία παραμένει ίδια: Περικύκλωση, Έρευνες, προσαγωγές. συνθήκης ουδετερότητα απέναντι στα δύο «άκρα».
Το σύστημα της φωτογράφησης όσων ελέγχονται, αλλά και όχι μόνο αυτών, καταρρίπτει τους μύθους περί ασφάλειας και απυρόβλητου ή κάποιας ψευδεπίγραφης ανωνυμίας που μπορεί να καλύπτεται πίσω από το πλήθος.
Το κράτος καταστέλλει με πολλούς τρόπους. Με προφάσεις ή και χωρίς αυτές έρχεται να αποδείξει ποιος κάνει κουμάντο στην πραγματικότητα.
Η καταστολή έχει πολλά πρόσωπα, όπως και ο τρόμος.
Αλλά και η αναρχική κοινωνική άποψη και δράση δεν σταματά μπροστά στα εμπόδια. Όποια κι αν είναι απ' όπου κι αν στήνονται.

ΣΕΡΡΕΣ: Πραγματοποιούνται **εκδηλώσεις** για τα 3 χρόνια του «Αυτοδιαχειριζόμενου Στεκιού στο ΤΕΙ» που περιλαμβάνουν προβολή, έκθεση ζωγραφικής/φωτογραφίας και συναυλία.

Σάββατο 10 Οκτωβρίου
ΓΑΛΛΙΑ: Πορεία εκατοντάδων ατόμων γίνεται στην πόλη Πουατιέ **ενάντια στις νέες φυλακές.** Διαδηλωτές πραγματοποιούν επιθέσεις σε πολυτελή καταστήματα. Γίνονται 18 συλλήψεις.

ΠΑΚΙΣΤΑΝ: Έξι στρατιωτικοί και πέντε αντάρτες νεκροί είναι ο απολογισμός της **επίθεσης σε αρχηγείο του στρατού** στην πόλη Ραβαλπίντι. Κάποιοι απ' τους αντάρτες που διαφεύγουν οχυρώνονται σε ένα κτίριο και κρατούν ομήρους 15 στρατιωτικούς.Την ευθύνη αναλαμβάνει η οργάνωση «Ομάδα Amjad Farooqi» που πιστεύεται ότι ανήκει στο Κίνημα Τεχρίκ-ι-Ταλιμπάν.

Δευτέρα 12 Οκτωβρίου
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: Πυρπολούνται τέσσερα πολυτελή τζιπ Πόρσε στην Πυλαία και άλλο ένα στις 40 Εκκλησιές.
Εμπρηστικός μηχανισμός με γκαζάκια βρίσκεται έξω από υποκατάστημα της Εθνικής τράπεζας στην οδό Χάλκης στην Τούμπα.

Τετάρτη 14 Οκτωβρίου
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: Πυρπολείται φυλάκιο σχολείου στην Πυλαία.

ΡΩΣΙΑ: Earth Liberation front, πυρπόληση εκσκαπτικών στο Butovo
Το ELF (Earth Liberation Front), ανέλαβε την ευθύνη για την πυρπόληση δύο οχημάτων, ενός τρακτέρ και ενός εκσκαπτικού, το βράδυ της 3ης Οκτωβρίου στο Butovo, νότια

μιας επίθεσης το Σαββατοκύριακο στην διάρκεια της οποίας πυρποληθήκαν οχήματα.
Οι Μαπούτσε είναι η μεγαλύτερη φυλή των ιθαγενών της Χιλής και χιλιάδες από αυτούς είχαν φυλακιστεί και δολοφονηθεί, κατά τη διάρκεια της χούντας του Πινοτσέτ.

Σάββατο 17 Οκτωβρίου
Πραγματοποιείται πορεία στη Νίκαια για το θάνατο του Πακιστανού μετανάστη Μοχάμεντ Καμράν Ατίφ.
Ο Ατίφ συλλαμβάνεται μετά από μήνυση. Η σύλληψη γίνεται στις 26 Σεπτεμβρίου μετά από εισβολή των μπάτσων στο σπίτι όπου διέμενε. Ξυλοκοπείται και στη συνέχεια οδηγείται στο ΑΤ Νίκαιας, όπου συνεχίζουν να τον βασανίζουν. Ο μηνυτής δεν τον αναγνωρίζει και τελικά οι μπάτσοι τον αφήνουν ελεύθερο.
Στις 9 Οκτώβρη, ο Μοχάμεντ Καμράν Ατίφ πεθαίνει και η ιατροδικαστική «διάγνωση» είναι «παθολογικά αίτια». Οι συγγενείς του καταγγέλλουν πως πέθανε λόγω της αστυνομικής «περιποίησης» που είχε δεχτεί λίγες μέρες πριν.
Η πορεία ξεκινά στις 1:30 από την Πλ. Δαβάκη (Περιβολάκι) της Νίκαιας και ο κόσμος κατευθύνεται προς το στο (περιβόητο) ΑΤ της περιοχής. Τα ΜΑΤ ακολουθούν ενώ στην γύρω περιοχή και παράλληλα με τη διαδήλωση κινούνται ομάδες Δέλτα και Ζήτα. Έξω από το σπίτι του Ατίφ σταματά για λίγο η πορεία και φωνάζονται συνθήματα. Στο στενό που οδηγεί στο αστ. τμήμα υπάρχουν διμοιρίες που το φρουρούν. Η πορεία εισχωρεί στο δρομάκι και ακολουθεί επίθεση με πέτρες προς τα ΜΑΤ που απαντούν με ισχυρή ρίψη δακρυγόνων. Εκεί υπάρχουν και οι πρώτοι συλληφθέντες σύντροφοι.
Η πορεία επιστρέφει στο Περιβολάκι όπου αποφασίζεται και στη συνέχεια, μετά τις 3μμ, πραγματοποιείται κατάληψη του δημαρχείου Νίκαιας. Από τους προσαχθέντες απαγγέλλονται κατηγορίες σε οκτώ άτομα.

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: Μεγάλες **φθορές** ανακαλύπτονται σε κτίριο του **σχολικού συγκροτήματος** «Ευκλείδη», μετά τη λήξη της κατάληψης.

ΑΓΡΙΝΙΟ: Καλείται **πορεία** από τη «Συνέλευση Αναρχικών, Αντιεξουσιαστών και Αλληλέγγυων» για την **απελευθέρωση 16 μεταναστών** που κρατούνται στα κρατητήρια του α.τ. Αγρινίου.

Κυριακή 18 Οκτωβρίου

στην πόλη του Μεξικό. Την ευθύνη ανέλαβε ομάδα οικολόγων-αναρχικών.

ΜΥΤΙΛΗΝΗ: Πραγματοποιείται **αντι-εκλογική** παρέμβαση στην οδό Ερμού. Παρόμοια παρέμβαση γίνεται και στις 2/10.

Πέμπτη 1 Οκτωβρίου
ΗΡΑΚΛΕΙΟ ΚΡΗΤΗΣ: Πυρπολείται προεκλογικό περίπτερο της ΝΔ και προξενούνται φθορές σε γραφείο υποψήφιας του ΛΑΟΣ. Την ευθύνη αναλαμβάνει στο διαδίκτυο η «Αντιεκλογική εκστρατεία».

ΡΩΣΙΑ: Ανώτατος αξιωματούχος του Νταγκεστάν σκοτώνεται από ενόπλους στη νοτιοδυτική Μόσχα. Εναντίον του έχουν γίνει άλλες τρεις απόπειρες από ισλαμιστές αντάρτες.

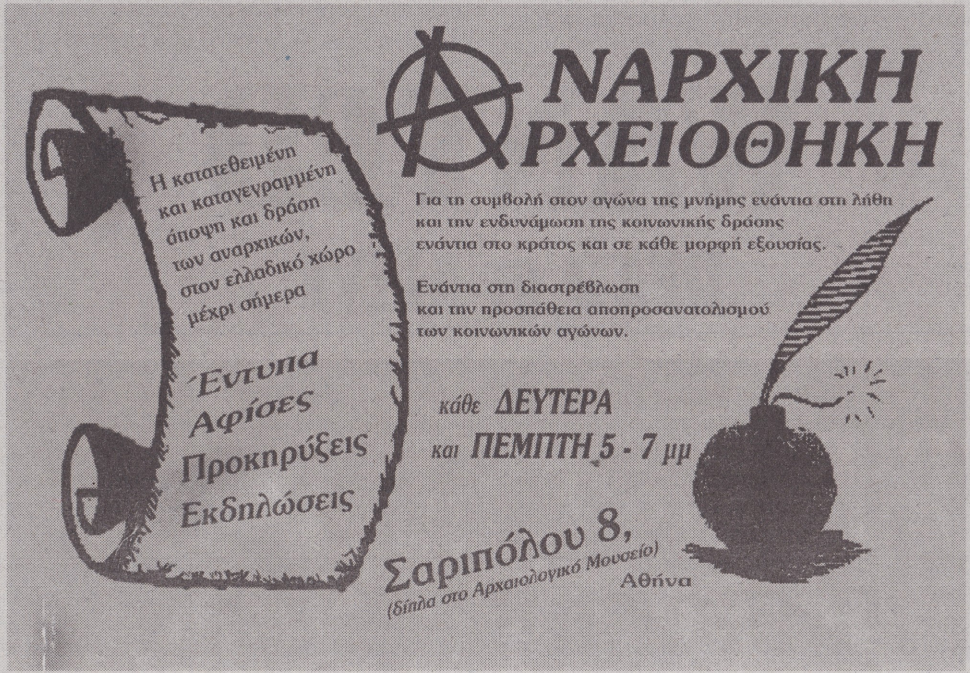
Δευτέρα 5 Οκτωβρίου
ΠΑΚΙΣΤΑΝ: Επίθεση αυτοκτονίας σημειώνεται σε εγκαταστάσεις του ΟΗΕ στο Ισλαμαμπάντ, με αποτέλεσμα να σκοτωθούν ένας ιρακινός και τέσσερις πακιστανοί που εργάζονταν για το World Food Program.

ντια στη Σύνοδο του ΔΝΤ και της Παγκόσμιας Τράπεζας. Διαδηλωτές επιτίθενται με μολότοφ στους μπάτσους και προξενούν φθορές σε τράπεζες και πολυτελή καταστήματα. Πάνω από 100 είναι οι συλλήψεις.

Πέμπτη 8 Οκτωβρίου
ΓΑΛΛΙΑ: Συλλαμβάνονται δύο αλγερινοί στην πόλη Βιεν, θεωρούμενοι ως ύποπτοι για σχέσεις με την **Αλ Κάιντα**.

ΙΝΔΙΑ: Σκοτώνονται 17 μπάτσοι μετά από επίθεση περίπου 150 μαοϊκών ανταρτών στη δυτική πολιτεία Μαχαράστρα.

Παρασκευή 9 Οκτωβρίου
ΑΘΗΝΑ: Συνεχείς επιχειρήσεις των μηχανισμών της κρατικής βίας στα Εξάρχεια
Άλλες δύο επιδρομές πραγματοποιήθηκαν στη περιοχή των Εξαρχείων μετά την πρώτη που κράτησε περίπου δυόμιση ώρες και ξεκίνησε μισή ώρα μετά τα μεσάνυχτα της Πέμπτη προς Παρασκευή 9 Οκτωβρίου. Οι επόμενες δύο έγιναν στις 11 το πρωί, η πρώτη, και μετά τις 5 το απόγευμα της ίδιας μέρας, η δεύτερη. Η διαδικασία παραμένει ίδια: Περικύκλωση, Έρευνες, προσαγωγές.

και συναυλία.

Σάββατο 10 Οκτωβρίου
ΓΑΛΛΙΑ: Πορεία εκατοντάδων ατόμων γίνεται στην πόλη Πουατιέ **ενάντια στις νέες φυλακές.** Διαδηλωτές πραγματοποιούν επιθέσεις σε πολυτελή καταστήματα. Γίνονται 18 συλλήψεις.

ΠΑΚΙΣΤΑΝ: Έξι στρατιωτικοί και πέντε αντάρτες νεκροί είναι ο απολογισμός της **επίθεσης σε αρχηγείο του στρατού** στην πόλη Ραβαλπίντι. Κάποιοι απ' τους αντάρτες που διαφεύγουν οχυρώνονται σε ένα κτίριο και κρατούν ομήρους 15 στρατιωτικούς.Την ευθύνη αναλαμβάνει η οργάνωση «Ομάδα Amjad Farooqi» που πιστεύεται ότι ανήκει στο Κίνημα Τεχρίκ-ι-Ταλιμπάν.

Δευτέρα 12 Οκτωβρίου
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: Πυρπολούνται τέσσερα πολυτελή τζιπ Πόρσε στην Πυλαία και άλλο ένα στις 40 Εκκλησιές.
Εμπρηστικός μηχανισμός με γκαζάκια βρίσκεται έξω από υποκατάστημα της Εθνικής τράπεζας στην οδό Χάλκης στην Τούμπα.

Τετάρτη 14 Οκτωβρίου
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: Πυρπολείται φυλάκιο σχολείου στην Πυλαία.

ΡΩΣΙΑ: Earth Liberation front, πυρπόληση εκσκαπτικών στο Butovo
Το ELF (Earth Liberation Front), ανέλαβε την ευθύνη για την πυρπόληση δύο οχημάτων, ενός τρακτέρ και ενός εκσκαπτικού, το βράδυ της 3ης Οκτωβρίου στο Butovo, νότια της Μόσχας.
Το κράτος σχεδιάζει και υλοποιεί εκεί δρόμο κόβοντας και καταστρέφοντας το δάσος και για τις υποδομές του φυσικού αερίου για τα κτίρια των γραφείων της «Υπηρεσίας Εσωτερικών Υποθέσεων».

ΧΙΛΗ: Προσπαθούν να καταστείλουν τους ιθαγενείς Μαπούτσε με αντιτρομοκρατικό από εποχής Πινοτσέτ
Οι αρχές της Χιλής επαναφέρουν σε ισχύ ειδικό αντιτρομοκρατικό νόμο που είχε καταρτιστεί την εποχή της δικτατορίας Πινοτσέτ για να καταστείλουν την έξαρση των πρόσφατων επιθέσεων από τους ιθαγενείς Μαπούτσε.

είναι «παθολογικά αίτια». Οι συγγενείς του καταγγέλλουν πως πέθανε λόγω της αστυνομικής «περιποίησης» που είχε δεχτεί λίγες μέρες πριν.
Η πορεία ξεκινά στις 1:30 από την Πλ. Δαβάκη (Περιβολάκι) της Νίκαιας και ο κόσμος κατευθύνεται προς το στο (περιβόητο) ΑΤ της περιοχής. Τα ΜΑΤ ακολουθούν ενώ στην γύρω περιοχή και παράλληλα με τη διαδήλωση κινούνται ομάδες Δέλτα και Ζήτα. Έξω από το κτίριο του Ατίφ σταματά για λίγο η πορεία και φωνάζονται συνθήματα. Στο στενό που οδηγεί στο αστ. τμήμα υπάρχουν διμοιρίες που το φρουρούν. Η πορεία εισχωρεί στο δρομάκι και ακολουθεί επίθεση με πέτρες προς τα ΜΑΤ που απαντούν με ισχυρή ρίψη δακρυγόνων. Εκεί υπάρχουν και οι πρώτοι συλληφθέντες σύντροφοι.
Η πορεία επιστρέφει στο Περιβολάκι όπου αποφασίζεται και στη συνέχεια, μετά τις 3μμ, πραγματοποιείται κατάληψη του δημαρχείου Νίκαιας. Από τους προσαχθέντες απαγγέλλονται κατηγορίες σε οκτώ άτομα.

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: Μεγάλες **φθορές** ανακαλύπτονται σε κτίριο του **σχολικού συγκροτήματος** «Ευκλείδη», μετά τη λήξη της κατάληψης.

ΑΓΡΙΝΙΟ: Καλείται **πορεία** από τη «Συνέλευση Αναρχικών, Αντιεξουσιαστών και Αλληλέγγυων» για την **απελευθέρωση 16 μεταναστών** που κρατούνται στα κρατητήρια του α.τ. Αγρινίου.

Κυριακή 18 Οκτωβρίου
Προσάγονται στα δικαστήρια Πειραιά οι συλληφθέντες της πορείας της 17ης Οκτωβρίου. Ο ένας αφήνεται ελεύθερος. Αργά το βράδυ λήγει η κατάληψη του Δημαρχείου της Νίκαιας.

Δευτέρα 19 Οκτωβρίου
ΚΑΥΚΑΣΟΣ: Σκοτώνεται μπάτσος των ΟΜΟΝ (ειδικές δυνάμεις) και **τραυματίζεται** άλλος ένας σε επίθεση στο Τζοκάρ, από **επίθεση τσετσένων ανταρτών.**

ΑΘΗΝΑ: Το μεσημέρι **καταλαμβάνεται η πρυτανεία του Πανεπιστημίου** της Αθήνας για αλληλεγγύη στους συλληφθέντες της πορείας της 17ης Οκτωβρίου στη Νίκαια.

ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ · ΕΙΔΗΣΕΙΣ · ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ · ΕΙΔΗΣΕΙΣ · ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ · ΕΙΔΗΣΕΙΣ · ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ

Τρίτη 20 Οκτωβρίου
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: Συγκέντρωση αλληλεγγύης στους συλληφθέντες της πορείας της Νίκαιας πραγματοποιείται από αναρχικούς κι αντιεξουσιαστές στην Καμάρα.

ΠΕΙΡΑΙΑΣ: Αργά το βράδυ **αφήνονται ελεύθερα** ακόμη τέσσερα άτομα, από τους συλληφθέντες της πορείας της 17ης Οκτωβρίου. Σε τρεις επιβάλλονται περιοριστικοί όροι.

ΙΝΔΟΝΗΣΙΑ: Συγκρούσεις στις παραγκουπόλεις της Τζακάρτα
Εκατοντάδες άνθρωποι στη βόρεια Τζακάρτα, την προηγούμενη εβδομάδα έκλεισαν τον δρόμο που συνδέει τις πόλεις Cakung και Cilincing για να εμποδίσουν την κατεδάφιση απο το κράτος της παραγκούπολης που διέμεναν.
Έκαψαν λάστιχα και επιτέθηκαν με μολότοφ στους επικεφαλής των δυνάμεων καταστολής που επέβλεπαν τις κατεδαφίσεις.
Οι κατεδαφίσεις των παραγκουπόλεων αφορούν τη βιομηχανική περιοχή ΚΒΝ. Η κυβέρνηση από το 2007 έχει σχεδιάσει και υλοποιεί τις εκκενώσεις των περιοχών, όπου βρίσκονται οι παραγκουπόλεις.

Τετάρτη 21 Οκτωβρίου
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: Εμπρησμός γίνεται στην είσοδο του Ελληνο-ιταλικού **Επιμελητηρίου**.

ΧΑΝΙΑ: Συγκέντρωση αλληλεγγύης στα δικαστήρια καλείται από αναρχικούς, για αλληλεγγύη στους διωκόμενους για την επίθεση στο α.τ. Ηρακλείου στις 6/12/2003, μετά τη **δολοφονία του Ηρακλή Μαραγκάκη** επειδή δεν σταμάτησε σε μπλόκο των μπάτσων.

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: Φθορές προξενούνται σε πολυτελή καταστήματα στην οδό Πρ. Κορομηλά.

ΚΑΥΚΑΣΟΣ: Επίθεση δέχονται δύο θωρακισμένα **ρωσικά** οχήματα με ρουκέτες και αυτόματα στο χωριό Κχατούνι από αντάρτες στην Τσετσενία.

Πέμπτη 22 Οκτωβρίου

Χάρη Καστανίδη και της **βουλευτού του ΠΑΣΟΚ** Χρύσας Αράπογλου. Την ευθύνη αναλαμβάνει στο διαδίκτυο το «Συμβούλιο Αποδόμησης της Τάξης». Στην προκήρυξη που αναρτήθηκε στο διαδίκτυο αναλαμβάνει, επίσης, την ευθύνη για τον εμπρησμό στο Ελληνο-ιταλικό επιμελητήριο και στο σπίτι του μητροπολίτη Θεσσαλονίκης Άνθιμου στις 21/10.

ΠΟΛΩΝΙΑ: Συγκρουσιακή παρέμβαση αναρχικών σε εργατική διαδήλωση
Τη Παρασκευή 23 Οκτωβρίου περίπου 4000 εργαζόμενοι, διαδήλωσαν στη πόλη Poznan στη Πολωνία. Περίπου 500 άνθρωποι πρόκειται να απολυθούν από το εργοστάσιο Cegielski. Στη διαδήλωση συμμετείχαν αναρχικοί και αναρχοσυνδικαλιστές.
Οι διαδηλωτές κατευθύνθηκαν πρώτα στα γραφεία της εταιρίας και μετά στα κρατικά κτίρια της διοίκησης της επαρχίας. Έγραψαν συνθήματα και έκαψαν διάφορα αντικείμενα. Αναρχικοί και άλλοι αγωνιστές διέκοψαν, επίσης, τη συνέντευξη που έδινε σε τηλεοπτικό κανάλι ο επικεφαλής της συνδικαλιστικής ένωσης Solidarnosc και κατήγγειλαν την οργάνωση. Υπήρξαν συγκρούσεις μεταξύ αναρχικών ενάντια στους εργατοπατέρες και τους μπάτσους, που προσπάθησαν να τους εμποδίσουν, τρεις μπάτσοι και ένας εργατοπατέρας τραυματίστηκαν και μεταφέρθηκαν στο νοσοκομείο.
Μετά το τέλος της διαδήλωσης μια ομάδα αναρχικών περικυκλώθηκε απο έφιππους μπάτσους και τους ζητήθηκαν τα στοιχεία τους, δεν υπήρξε σύλληψη.

Κυριακή 25 Οκτωβρίου
ΚΑΥΚΑΣΟΣ: Ένοπλοι **αντάρτες επιτίθενται** στην αυτοκινητοπομπή του αρχηγού της αντιπολίτευσης της Ινγκουσετίας και τοπικού επιχειρηματία Μακσαρίπ Αούσεφ και τον σκοτώνουν κοντά στην πόλη Ναλτσίκ.

ΠΑΚΙΣΤΑΝ: Ένας μπάτσος σκοτώνεται σε επίθεση αυτοκτονίας στην πόλη Λιλάχ.

Δευτέρα 26 Οκτωβρίου
Δημοσιογράφος κρατικού καναλιού, αναφε-

Ο ΑΓΩΝΑΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΕ ΚΑΘΕ ΕΙΔΟΥΣ ΝΑΡΚΩΣΗ, ΕΞΑΡΤΗΣΗ και ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ...

Επειδή εξάρτηση και Ελευθερία είναι ΑΣΥΜΒΙΒΑΣΤΕΣ και ΑΝΤΑΓΩΝΙΣΤΙΚΕΣ καταστάσεις

Επειδή το παραμύθι περί «ελεύθερης επιλογής» στο ντοπάρισμα δεν μπορεί να ΚΑΛΥΨΕΙ την ΑΠΟΜΟΝΩΣΗ, το ΦΟΒΟ, την ΑΝΑΣΦΑΛΕΙΑ, την ΑΛΛΟΤΡΙΩΣΗ, την ΠΑΡΑΙΤΗΣΗ, την ΠΛΗΞΗ που έχουν επιβληθεί...

...γι αυτό δεν μπορεί να χτιστεί μια ανθρώπινη και ελεύθερη κοινωνία με μέσα που καταστρέφουν ανθρώπινες υπάρξεις και συμπορεύονται με τα σχέδια των κρατιστών

...ΕΙΝΑΙ ΚΑΙ ΑΓΩΝΑΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΚΑΙ ΚΑΘΕ ΕΞΟΥΣΙΑ

Συσπείρωση Αναρχικών και συντρόφισσες/οι,
Αναρχική Ομάδα ΞΑΝΑ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ,
Αναρχικός πυρήνας Χαλκίδας

φείων της ΝΔ γίνεται στην οδό Πάρνηθος στην Τούμπα.

ΛΕΣΒΟΣ: 8 νεκροί πρόσφυγες…και πάλι θα μιλάνε για τούρκους δουλέμπορους.
Εξήντα μέτρα από ακτή, ανοιχτά από το ακρωτήριο Κόρακα στο βορειοανατολικό τμήμα της Λέσβου, βυθίστηκε βάρκα που προσέκρουσε σε ξέρα με αποτέλεσμα να πνιγούν πέντε παιδιά και τρεις γυναίκες. Ε-

έγινε σήμερα το συμβ[illegible]) αποσπούσαν(ή αλλιώς έκλεβαν;) τις μηχανές των σκαφών που έρχονταν με πρόσφυγες από την Τουρκία και τους άφηναν μεσοπέλαγα χωρίς μηχανές. Φυσικά όταν ορισμένοι θέλησαν να προβάλλουν τα επίμαχα βίντεο στη Συκαμιά προπηλακίστηκαν από τους ντόπιους.

Σύντροφοι/σσες

πόλεις της Τζακάρτα

Εκατοντάδες άνθρωποι στη βόρεια Τζακάρτα, την προηγούμενη εβδομάδα έκλεισαν τον δρόμο που συνδέει τις πόλεις Cakung και Cilincing για να εμποδίσουν την κατεδάφιση απο το κράτος της παραγκούπολης που διέμεναν.
Έκαψαν λάστιχα και επιτέθηκαν με μολότοφ στους επικεφαλής των δυνάμεων καταστολής που επέβλεπαν τις κατεδαφίσεις.
Οι κατεδαφίσεις των παραγκουπόλεων αφορούν τη βιομηχανική περιοχή KBN. Η κυβέρνηση από το 2007 έχει σχεδιάσει και υλοποιεί τις εκκενώσεις των περιοχών, όπου βρίσκονται οι παραγκουπόλεις.

Τετάρτη 21 Οκτωβρίου
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: Εμπρησμός γίνεται στην είσοδο του Ελληνο-ιταλικού **Επιμελητηρίου.**

ΧΑΝΙΑ: Συγκέντρωση αλληλεγγύης στα δικαστήρια καλείται από αναρχικούς, για αλληλεγγύη στους διωκόμενους για την επίθεση στο α.τ. Ηρακλείου στις 6/12/2003, μετά τη **δολοφονία του Ηρακλή Μαραγκάκη** επειδή δεν σταμάτησε σε μπλόκο των μπάτσων.

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: Φθορές προξενούνται σε πολυτελή καταστήματα στην οδό Πρ. Κορομηλά.

ΚΑΥΚΑΣΟΣ: Επίθεση δέχονται δύο θωρακισμένα **ρωσικά** οχήματα με ρουκέτες και αυτόματα στο χωριό Κχατούνι από αντάρτες στην Τσετσενία.

Πέμπτη 22 Οκτωβρίου
ΗΠΑ: Ημέρα κατά της αστυνομικής βίας στην Αμερική. Τρία περιπολικά πυρπολήθηκαν στο Σιάτλ.
Τρία περιπολικά και ένα άλλο όχημα με εξοπλισμό πυρπολήθηκαν τα ξημερώματα της Πέμπτης σε ένα πάρκινγκ στην οδό Τσαρλς 714, όπου βρίσκονται αστυνομικά και άλλα κρατικά οχήματα που πρόκειται να πάνε για σέρβις.
Ένας ύποπτος αναζητείται, καθώς φέρεται να εισήλθε στο πάρκινγκ με ένα σάκο. Τον προηγούμενο Νοέμβριο μπάτσοι του Σιάτλ είχαν κατηγορηθεί για τον ξυλοδαρμό μιας ανήλικης κοπέλας, ενώ το Μάιο ένα άλλο άτομο δέχτηκε βάρβαρο ξυλοδαρμό από μπάτσους.
Την Πέμπτη ήταν και η 14η ετήσια Μέρα Διαμαρτυρίας Ενάντια στην Αστυνομική Βιαιότητα και διοργανώθηκαν πικετοφορίες και άλλες εκδηλώσεις.

εργαζόμενοι, διαδήλωσαν στη πόλη Poznan στη Πολωνία. Περίπου 500 άνθρωποι πρόκειται να απολυθούν από το εργοστάσιο Cegielski. Στη διαδήλωση συμμετείχαν αναρχικοί και αναρχοσυνδικαλιστές.
Οι διαδηλωτές κατευθύνθηκαν πρώτα στα γραφεία της εταιρίας και μετά στα κρατικά κτίρια της διοίκησης της επαρχίας. Έγραψαν συνθήματα και έκαψαν διάφορα αντικείμενα. Αναρχικοί και άλλοι αγωνιστές διέκοψαν, επίσης, τη συνέντευξη που έδινε σε τηλεοπτικό κανάλι ο επικεφαλής της συνδικαλιστικής ένωσης Solidarnosc και κατηγγειλαν την οργάνωση. Υπήρξαν συγκρούσεις μεταξύ αναρχικών ενάντια στους εργατοπατέρες και τους μπάτσους, που προσπαθησαν να τους εμποδίσουν, τρεις μπάτσοι και ένας εργατοπατέρας τραυματίστηκαν και μεταφέρθηκαν στο νοσοκομείο.
Μετά το τέλος της διαδήλωσης μια ομάδα αναρχικών περικυκλώθηκε απο έφιππους μπάτσους και τους ζητήθηκαν τα στοιχεία τους, δεν υπήρξε σύλληψη.

Κυριακή 25 Οκτωβρίου
ΚΑΥΚΑΣΟΣ: Ένοπλοι **αντάρτες επιτίθενται** στην αυτοκινητοπομπή του αρχηγού της αντιπολίτευσης της Ινγκουσετίας και τοπικού επιχειρηματία Μακσαρίπ Αούσεφ και τον σκοτώνουν κοντά στην πόλη Ναλτσίκ.

ΠΑΚΙΣΤΑΝ: Ένας μπάτσος σκοτώνεται σε επίθεση αυτοκτονίας στην πόλη Λιλάχ.

Δευτέρα 26 Οκτωβρίου
Δημοσιογράφος κρατικού καναλιού, αναφερόμενη στην καταγγελία για ξυλοδαρμό ανήλικου μετανάστη στα κολαστήρια της Παγανής, δηλώνει χωρίς ντροπή:
«Σημασία έχει ότι ανακάλεσε την καταγγελία»!

ΣΚΩΤΙΑ: Σαμποτάζ μηχανημάτων εξόρυξης άνθρακα
Το πρωί της 20ης Οκτωβρίου σαμποταρίστηκαν βαριά μηχανήματα διάτρησης που χρησιμοποιούνται στην ανέρευση κοιτασμάτων άνθρακα. Τα διατρητικά είχαν χρησιμοποιηθεί στη περιοχή Mainshill Wood στη Σκωτία. Σαμποταρίστηκαν το σύστημα κυκλοφορίας καυσίμων, τα καλώδια και τα ντεπόζιτα, βάφτηκαν τα παράθυρα και τα σώματα των διατρητικών.
Τα μηχανήματα δούλευαν στη περιοχή Mainshill Wood για την εξαγωγή άνθρακα, αν επιτευχθεί η ολοκλήρωση της εξόρυξης στη περιοχή, σύμφωνα με τις προθέσεις της κυβέρνησης και του ιδιοκτήτη γης λόρδου Χου(Home) η εξόρυξη άνθρακα θα επεκτα-

φείων της ΝΔ γίνεται στην οδό Πάρνηθος στην Τούμπα.

ΛΕΣΒΟΣ: 8 νεκροί πρόσφυγες…και πάλι θα μιλάνε για τούρκους δουλέμπορους.
Εξήντα μέτρα από ακτή, ανοιχτά από το ακρωτήριο Κόρακα στο βορειοανατολικό τμήμα της Λέσβου, βυθίστηκε βάρκα που προσέκρουσε σε ξέρα με αποτέλεσμα να πνιγούν πέντε παιδιά και τρεις γυναίκες. Επίσης αγνοείται ακόμη ένα παιδί και ένας ενήλικας ενώ 9 άτομα που επενέβαιναν και αυτά στη βάρκα είναι σώα. Ήδη τα ΜΜΕ μιλούν για ακόμη μια φορά για τούρκους δουλεμπόρους και διακινητές αποσιωπώντας την ύπαρξη κυκλωμάτων με την συμμετοχή ελλήνων.
Να θυμίσουμε, επίσης, ότι πριν από λίγους μήνες είχε δημοσιοποιηθεί βίντεο που έδειχνε ότι έλληνες και συγκεκριμένα κάτοικοι χωριού της Λέσβου(κοντά στο σημείο που έγινε σήμερα το συμβ[illegible]) αποσπούσαν(ή αλλιώς έκλεβαν;) τις μηχανές των σκαφών που έρχονταν με πρόσφυγες από την Τουρκία και τους άφηναν μεσοπέλαγα χωρίς μηχανές. Φυσικά όταν ορισμένοι θέλησαν να προβάλλουν τα επίμαχα βίντεο στη Συκαμιά προπηλακίστηκαν από τους ντόπιους.

Σύντροφοι/σσες
και φίλοι/ες,

Να είστε όλοι και όλες
καλά!

Κύκλος Σύνταξης

ληλεγγύη στους διωκόμενους για την επίθεση στο α.τ. Ηρακλείου στις 6/12/2003, μετά τη **δολοφονία του Ηρακλή Μαραγκάκη** επειδή δεν σταμάτησε σε μπλόκο των μπάτσων.

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: Φθορές προξενούνται σε πολυτελή καταστήματα στην οδό Πρ. Κορομηλά.

ΚΑΥΚΑΣΟΣ: Επίθεση δέχονται δύο θωρακισμένα **ρωσικά** οχήματα με ρουκέτες και αυτόματα στο χωριό Κχατούνι από αντάρτες στην Τσετσενία.

Πέμπτη 22 Οκτωβρίου
ΗΠΑ: Ημέρα κατά της αστυνομικής βίας στην Αμερική. Τρία περιπολικά πυρπολήθηκαν στο Σιάτλ.
Τρία περιπολικά και ένα άλλο όχημα με εξοπλισμό πυρπολήθηκαν τα ξημερώματα της Πέμπτης σε ένα πάρκινγκ στην οδό Τσαρλς 714, όπου βρίσκονται αστυνομικά και άλλα κρατικά οχήματα που πρόκειται να πάνε για σέρβις.
Ένας ύποπτος αναζητείται, καθώς φέρεται να εισήλθε στο πάρκινγκ με ένα σάκο. Τον προηγούμενο Νοέμβριο μπάτσοι του Σιάτλ είχαν κατηγορηθεί για τον ξυλοδαρμό μιας ανήλικης κοπέλας, ενώ το Μάιο ένα άλλο άτομο δέχτηκε βάρβαρο ξυλοδαρμό από μπάτσους.
Την Πέμπτη ήταν και η 14η ετήσια Μέρα Διαμαρτυρίας Ενάντια στην Αστυνομική Βιαιότητα και διοργανώθηκαν πικετοφορίες και άλλες εκδηλώσεις.

ΠΕΙΡΑΙΑΣ: Ελεύθεροι αφήνονται και οι τρεις τελευταίοι από τους συλληφθέντες της πορείας στη Νίκαια, που είχαν πάρει αναβολή για να απολογηθούν σήμερα. Στον έναν επιβάλλεται ο περιοριστικός όρος της απαγόρευσης εξόδου απο τη χώρα.

Παρασκευή 23 Οκτωβρίου
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: Εμπρηστική επίθεση με γκαζάκια γίνεται σε επαγγελματικό γραφείο του **υφυπουργού «Προστασίας του Πολίτη»** Σπ. Βούγια στην οδό Ερμού στη Θεσσαλονίκη. Εμπρηστικές απόπειρες γίνονται και στα γραφεία του **υπουργού «δικαιοσύνης, διαφάνειας και ανθρωπίνων δικαιωμάτων»** τους, δεν υπήρξε σύλληψη.

Κυριακή 25 Οκτωβρίου
ΚΑΥΚΑΣΟΣ: Ένοπλοι **αντάρτες επιτίθενται** στην αυτοκινητοπομπή του αρχηγού της αντιπολίτευσης της Ινγκουσετίας και τοπικού επιχειρηματία Μακσαρίπ Αούσεφ και τον σκοτώνουν κοντά στην πόλη Ναλτσίκ.

ΠΑΚΙΣΤΑΝ: Ένας μπάτσος σκοτώνεται σε επίθεση αυτοκτονίας στην πόλη Λιλάχ.

Δευτέρα 26 Οκτωβρίου
Δημοσιογράφος κρατικού καναλιού, αναφερόμενη στην καταγγελία για ξυλοδαρμό ανήλικου μετανάστη στα κολαστήρια της Παγανής, δηλώνει χωρίς ντροπή:
«Σημασία έχει ότι ανακάλεσε την καταγγελία»!

ΣΚΩΤΙΑ: Σαμποτάζ μηχανημάτων εξόρυξης άνθρακα
Το πρωί της 20ης Οκτωβρίου σαμποταρίστηκαν βαριά μηχανήματα διάτρησης που χρησιμοποιούνται στην ανέρευση κοιτασμάτων άνθρακα. Τα διατρητικά είχαν χρησιμοποιηθεί στη περιοχή Mainshill Wood στη Σκωτία. Σαμποταρίστηκαν το σύστημα κυκλοφορίας καυσίμων, τα καλώδια και τα ντεπόζιτα, βάφτηκαν τα παράθυρα και τα σώματα των διατρητικών.
Τα μηχανήματα δούλευαν στη περιοχή Mainshill Wood για την εξαγωγή άνθρακα, αν επιτευχθεί η ολοκλήρωση της εξόρυξης στη περιοχή, σύμφωνα με τις προθέσεις της κυβέρνησης και του ιδιοκτήτη γης λόρδου Χομ(Home) η εξόρυξη άνθρακα θα επεκταθεί και στη κοιλάδα Ντάγκλας, που ήδη έχει επιβαρυνθεί από την εξόρυξη άνθρακα. Το σαμποτάρισμα έγινε από ομάδα ανθρώπων που αντιτάσσονται στην εξόρυξη του άνθρακα στο Mainshill Wood.
Τον Ιούνιο του 2009 είχε γίνει κατάληψη στο Mainshill Wood ενάντια στα ορυχεία.
Από το Mainshill Wood πρόκειται να εξορυχθούν 1,7 χιλιάδες τόνοι άνθρακα, ενώ ήδη λειτουργούν άλλα τέσσερα ορυχεία στη περιοχή. Οι κάτοικοι εναντιώνονται σε αυτή την μεθόδευση.

Τρίτη 27 Οκτωβρίου
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: Απόπειρα εμπρησμού γραφείων της ΝΔ γίνεται στην οδό Πάρνηθος στην Τούμπα.

ΛΕΣΒΟΣ: 8 νεκροί πρόσφυγες…και πάλι θα μιλάνε για τούρκους δουλέμπορους.
Εξήντα μέτρα από ακτή, ανοιχτά από το ακρωτήριο Κόρακα στο βορειοανατολικό τμήμα της Λέσβου, βυθίστηκε βάρκα που προσέκρουσε σε ξέρα με αποτέλεσμα να πνιγούν πέντε παιδιά και τρεις γυναίκες. Επίσης αγνοείται ακόμη ένα παιδί και ένας ενήλικας ενώ 9 άτομα που επενέβαιναν και αυτά στη βάρκα είναι σώα. Ήδη τα ΜΜΕ μιλούν για ακόμη μια φορά για τούρκους δουλέμπορους και διακινητές αποσιωπώντας την ύπαρξη κυκλωμάτων με την συμμετοχή ελλήνων.
Να θυμίσουμε, επίσης, ότι πριν από λίγους μήνες είχε δημοσιοποιηθεί βίντεο που έδειχνε ότι έλληνες και συγκεκριμένα κάτοικοι χωριού της Λέσβου(κοντά στο σημείο που έγινε σήμερα το συμβ\ \/) αποσπούσαν(ή αλλιώς έκλεβαν;) τις μηχανές των σκαφών που έρχονταν με πρόσφυγες από την Τουρκία και τους άφηναν μεσοπέλαγα χωρίς μηχανές. Φυσικά όταν ορισμένοι θέλησαν να προβάλλουν τα επίμαχα βίντεο στη Συκαμιά προπηλακίστηκαν από τους ντόπιους.

Σύντροφοι/σσες και φίλοι/ες,

Να είστε όλοι και όλες καλά!

Κύκλος Σύνταξης

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΑΠΟ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗ ΚΑΙ ΑΦΓΑΝΙΣΤΑΝ

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΑΠΟ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗ ΚΑΙ ΑΦΓΑΝΙΣΤΑΝ

27/9: Δύο δίδυμα αδερφάκια τραυματίζονται από ισραηλινά βλήματα που πέφτουν στη Γάζα. Οι Ταξιαρχίες Εθνικής Αντίστασης, ένοπλη πτέρυγα του DFLP (Δημοκρατικό Μέτωπο για την Απελευθέρωση της Παλαιστίνης), ανακοινώνουν ότι μαχητές τους άνοιξαν πυρ εναντίον κατοχικών στη Λωρίδα της Γάζας.
28/9: Κατοχικοί πυροβολούν εναντίον φοιτητών που διαδηλώνουν ενάντια στη βεβήλωση του Τεμένους του Ακσά στην Ιερουσαλήμ. Παράλληλα καταγγέλλουν και την Π.Α. (Παλαιστινιακή Αρχή) στη Δ. Όχθη που έχει απαγορέψει τις διαδηλώσεις για το θέμα αυτό.
29/9: Τρεις ρουκέτες εκτοξεύονται από τις Ταξιαρχίες Quds στην πόλη Μαϊντάλ. Αργότερα, ισραηλινά αεροσκάφη βάλλουν εναντίον ομάδας ανταρτών στη Μπεϊτ Λάχια και τραυματίζουν ένα άτομο. Η ΠΑ, στη Δ. Όχθη, συλλαμβάνει τον Αμπντελμπασίτ Αλ Χατζ, λίγες μέρες μετά την αποφυλάκισή του από ισραηλινές φυλακές, όπου κρατήθηκε για 9 χρόνια.
30/9: Ένα F-16 ανατινάζει τούνελ στα σύνορα με τη Ράφα. Ένας παλαιστίνιος σκοτώνεται. Στη Δ. Όχθη συλλαμβάνονται 14 άτομα. Ισραηλινοί εισέρχονται με τζιπ στο χωριό Γιαμπάντ της περιφέρειας Τζενίν, ρίχνουν δακρυγόνα στο σχολείο και διαμελίζουν έναν 18χρονο, περνώντας από πάνω του. Οι Ταξιαρχίες Κασάμ ανακοινώνουν ότι χάρη σε αιγυπτιακές και γερμανικές διαμεσολαβήσεις, το Ισραήλ συμ-

φώνησε να απελευθερώσει 20 παλαιστίνιες φυλακισμένες με αντάλλαγμα μία βιντεοταινία που θα αποδεικνύει πως βρίσκεται στη ζωή ο κρατούμενος ισραηλινός στρατιωτικός Γκιλάντ Σαλίτ.
5/10: Ένας αιγύπτιος φρουρός πέφτει νεκρός από πυροβολισμούς ενόπλων, 20 χλμ. νότια της Ράφα.
11/10: Κατοχικοί μεταμφιεσμένοι σε γιατρούς και νοσηλευτές συλλαμβάνουν παλαιστίνιους αγωνιστές. Πρόκειται για οργανωμένη ομάδα μεταμφιεσμένων κατοχικών που προβαίνει τον τελευταίο σε ομαδικές απαγωγές.
12/10: Το Παλαιστινιακό Κόμμα Απελευθέρωσης (Χιζμπουταχρίρ) καταγγέλλει ότι μπάτσοι της ΠΑ συνέλαβαν κατοίκους του χωριού Χουσάν, σε συνεννόηση με τους ισραηλινούς.
13/10: Συλλαμβάνονται 16 παλαιστίνιοι σε διάφορες περιοχές της Δ. Όχθης. Στο Αλ Καλίλ τραυματίζονται διαδηλωτές από πλαστικές σφαίρες. Ρουκέτα εκτοξεύεται εναντίον του νότιου Ισραήλ. Αργότερα βομβαρδίζονται δύο τούνελ κοντά στην Αίγυπτο και τραυματίζονται τρία άτομα. Οι μπάτσοι της ΠΑ, στη Δ. Όχθη, συλλαμβάνουν τρεις οπαδούς της Χαμάς, μόλις αποφυλακίζονται από ισραηλινές φυλακές!
16/10: Τραυματίζονται παλαιστίνιοι διαδηλωτές από κατοχικούς στη Βηθλεέμ, το Μπιλ'ιν και τη Ραμάλα.
18/10: Απαγάγεται ο δημοσιογράφος Ιάντ Σορούρ στο Αλ Καλίλ, ένα μήνα αφ' ότου αφέθηκε από τις φυλακές της ΠΑ, στη Δ. Όχθη. Άλλα 9 άτομα απαγάγονται.
19/10: Ο Παλαιστίνιος αγωνιστής για τα ανθρώπινα δικαιώματα Νασάατ Αλ Γουαχίντι αποκαλύπτει ότι οι κατοχικές δυνάμεις του Ισραήλ έθαψαν ζωντανούς παλαιστίνιους κατά τις βάρβαρες επιθέσεις που διεξήγαγαν το Δεκέμβριο του 2008.
Πολλοί άνδρες και γυναίκες, μετά τις επιδρομές του Ισραήλ σε περιοχές της Λωρίδας της Γάζας εξοντώθηκαν μ' αυτό τον τρόπο. Πιο συγκεκριμένα, τραυματίες στη συνοικία Αλ Ζαϊτούν της Γάζας σκοτώθηκαν μ' αυτό τον τρόπο. Ενδεικτικά αναφέρονται τα ονόματα των Ιχάμπ Μάλακα και Γουαλίντ Αζάμ μεταξύ αυτών που θάφτηκαν ζωντανοί δυτικά του κτιριακού συγκροτήματος Ντάουλα. Δεκάδες, επίσης, παραμένουν αγνοούμενοι από το Δεκέμβριο άλλοι απ' αυτούς είναι νεκροί και άλλοι βρίσκονται φυλακισμένοι σε μυστικές φυλακές του Ισραήλ.
22/10: Κατοχικοί εγκαθιστούν φυλάκια ελέγχου σε περιοχές της Τζενίν και του Τουμπάς.
25/10: Εκατό συλληφθέντες και δεκάδες τραυματίες είναι ο απολογισμός των συγκρούσεων στην Ιερουσαλήμ μεταξύ παλαιστινίων και ισραηλινών μπάτσων και ακροδεξιών.

ΑΦΓΑΝΙ...

...ρήσεις των ανταρτών, σκοτώνονται 63 Αφγανοί στρατιώτες, 10 ΝΑΤΟικοί και 11 μπάτσοι.

Επαρχία Ghor
3-10: Καταλαμβάνεται αστυνομικό τμήμα στην περιφέρεια Σεράκ.

Επαρχία Helmand
Από τις **27-9 έως τις 24-10**,

...περιπολεί στην περιφέρεια Κχακ ε Γιαμπάρ.

Επαρχία Kandahar
Από τις **27-9 ως τις 27-10** σκοτώνονται 12 αμερικανοί και δύο αντάρτες, οι επιβαίνοντες τριών καναδικών και άλλων έξι ΝΑΤΟικών οχημάτων, 20 μπάτσοι και 21 Αφγανοί στρατιώτες σε 14 επιχειρήσεις των ανταρτών. **3-10:** Ο μαχητής Αμντουλ Σατάρ ανατινάζεται με στόχο βρετανούς που

ενώ πλήττεται με ρουκέτες αμερικανική βάση.

Επαρχία Kunar
Από τις **28-9 έως τις 27-10**, σε επτά επιχειρήσεις των ανταρτών, πέντε σεκιουριτάδες, ένας μπάτσος και 21 αμερικανοί. Στις **11-10** αμερικανικοί βομβαρδισμοί προκαλούν το θάνατο 14 αμάχων.

Επαρχία Kunduz

νται από ισραηλινά βλήματα που πέφτουν στη Γάζα. • Οι Ταξιαρχίες Εθνικής Αντίστασης, ένοπλη πτέρυγα του DFLP (Δημοκρατικό Μέτωπο για την Απελευθέρωση της Παλαιστίνης), ανακοινώνουν ότι μαχητές τους άνοιξαν πυρ εναντίον κατοχικών στη Λωρίδα της Γάζας.

28/9: Κατοχικοί πυροβολούν εναντίον φοιτητών που διαδηλώνουν ενάντια στη βεβήλωση του Τεμένους του Ακσά στην Ιερουσαλήμ. Παράλληλα καταγγέλλουν και την Π.Α. (Παλαιστινιακή Αρχή) στη Δ. Όχθη που έχει απαγορέψει τις διαδηλώσεις για το θέμα αυτό.

29/9: Τρεις ρουκέτες εκτοξεύονται από τις Ταξιαρχίες Quds στην πόλη Μαϊντάλ. Αργότερα, ισραηλινά αεροσκάφη βάλλουν εναντίον ομάδας ανταρτών στη Μπεϊτ Λάχια και τραυματίζουν ένα άτομο. • Η ΠΑ, στη Δ. Όχθη, συλλαμβάνει τον Αμπντελμπασίτ

φώνησε να απελευθερώσει 20 παλαιστίνιες φυλακισμένες με αντάλλαγμα μία βιντεοταινία που θα αποδεικνύει πως βρίσκεται στη ζωή ο κρατούμενος ισραηλινός στρατιωτικός Γκιλάντ Σαλίτ.

13/10: Συλλαμβάνονται 16 παλαιστίνιοι σε διάφορες περιοχές της Δ. Όχθης. • Στο Αλ Καλίλ τραυματίζονται διαδηλωτές από πλαστικές σφαίρες. • Ρουκέτα εκτοξεύεται εναντίον του νότιου Ισραήλ. Αργότερα βομβαρδίζονται δύο τούνελ κοντά στην Αίγυπτο και τραυματίζονται τρία άτομα. • Οι μπάτσοι της ΠΑ, στη Δ. Όχθη, συλλαμβάνουν τρεις οπαδούς της Χαμάς, μόλις αποφυλακίζονται από ισραηλινές φυλακές!

16/10: Τραυματίζονται παλαιστίνιοι διαδηλωτές από κατοχικούς στη Βηθλεέμ, το Μπιλ'ιν και τη Ραμάλα.

18/10: Απαγάγεται ο δημοσιογράφος Ιάντ Σορούρ στο Αλ Καλίλ, ένα μήνα αφ' ότου αφέθηκε από τις φυλακές της ΠΑ, στη Δ. Όχθη. • Άλλα 9 άτομα απαγάγονται.

19/10: Ο Παλαιστίνιος αγωνιστής για τα ανθρώπινα δικαιώματα Νασάατ Αλ Γουαϊχίντι

παραμένουν αγνοούμενοι από το Δεκέμβριο άλλοι απ' αυτούς είναι νεκροί και άλλοι βρίσκονται φυλακισμένοι σε μυστικές φυλακές του Ισραήλ.

22/10: Κατοχικοί εγκαθιστούν φυλάκια ελέγχου σε περιοχές της Τζενίν και του Τουμπάς.

25/10: Εκατό συλληφθέντες και δεκάδες τραυματίες είναι ο απολογισμός των συγκρούσεων στην Ιερουσαλήμ μεταξύ παλαιστινίων και ισραηλινών μπάτσων και ακροδεξιών.

ΑΦΓΑΝΙΣΤΑΝ

Επαρχία Badakhshan

26-9: Σκοτώνονται τρεις μπάτσοι σε επίθεση εναντίον φυλακίου στην περιοχή Φαρά.

Επαρχία Badghis

11-10: Ανατινάζονται δύο ΝΑΤΟικά θωρακισμένα οχήματα. **16-10:** Επίθεση γίνεται στο αρχηγείο της περιφέρειας Μουκούρ. 25-10: Καταρρίπτεται αμερικανικό ελικόπτερο και σκοτώνονται οι 21 επιβαίνοντες. Αργότερα οι κατοχικές δυνάμεις πραγματοποιούν βομβαρδισμούς σκοτώνοντας 18 άμαχους και καταστρέφοντας μια ολόκληρη αγορά με μαγαζιά.

Επαρχία Balkh

ρήσεις των ανταρτών, σκοτώνονται 63 Αφγανοί στρατιώτες, 10 ΝΑΤΟικοί και 11 μπάτσοι.

Επαρχία Ghor

3-10: Καταλαμβάνεται αστυνομικό τμήμα στην περιφέρεια Σεράκ.

Επαρχία Helmand

Από τις **27-9 έως τις 24-10**, σε 365 επιχειρήσεις των ανταρτών, σκοτώνονται 20 αμερικανοί, 18 άλλοι κατοχικοί, 51 βρετανοί, 14 μπάτσοι, 46 Αφγανοί στρατιώτες, ένας τοπικός άρχοντας και όλοι οι επιβαίνοντες οκτώ βρετανικών αρμάτων μάχης και έξι στρατιωτικών οχημάτων. **30-9:** Έντεκα άμαχοι σκοτώνονται μετά από επίθεση αμερικανών. Στις **8-10** οι αντάρτες ανατινάζουν τούνελ που έχουν σκάψει κάτω από στρατόπεδο των αμερικανών και το έχουν γεμίσει με εκρηκτικά

Επαρχία Herat

27-9: Ανατινάζεται όχημα του υπουργείου Ενέργειας.

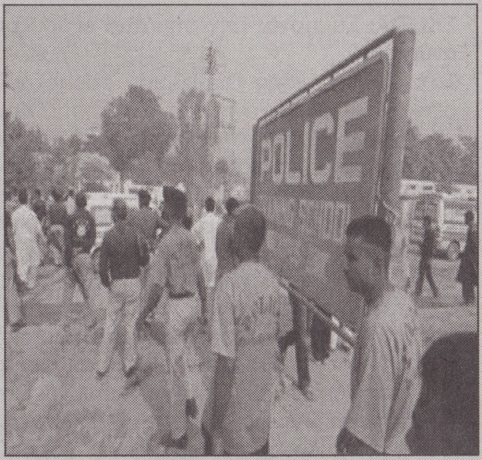
Επαρχία Jaozjan

12-10: Σκοτώνεται ο διοικητής της περιφέρειας Αουτσά. **13-10:** Σκοτώνονται τρεις ΝΑΤΟικοί και τέσσερις Αφγανοί στρατιώτες σε ενέδρα που έχουν στήσει οι αντάρ-

περιπολεί στην περιφέρεια Κχακ ε Γιαμπάρ.

Επαρχία Kandahar

Από τις **27-9 ως τις 27-10** σκοτώνονται 12 αμερικανοί και δύο αντάρτες, οι επιβαίνοντες τριών καναδικών και άλλων έξι ΝΑΤΟικών οχημάτων, 20 μπάτσοι και 21 Αφγανοί στρατιώτες σε 14 επιχειρήσεις των ανταρτών. **3-10:** Ο μαχητής Αμντούλ Σατάρ ανατινάζεται με στόχο βρετανούς που πραγματοποιούν έρευνα και σκοτώνει 13 απ' αυτούς. Σε άλλη αιφνιδιαστική επίθεση εναντίον πρακτόρων των υπηρεσιών ασφαλείας εξοντώνονται δύο απ' αυτούς. **13-10:**

Καταρρίπτεται ελικόπτερο και «χάνονται» οι επιβαίνοντες.

ενώ πλήττεται με ρουκέτες αμερικανική βάση.

Επαρχία Kunar

Από τις **28-9 έως τις 27-10**, σε επτά επιχειρήσεις των ανταρτών, πέντε σεκιουριτάδες, ένας μπάτσος και 21 αμερικανοί. Στις **11-10** αμερικανικοί βομβαρδισμοί προκαλούν το θάνατο 14 άμαχων.

Επαρχία Kunduz

Από τις **3-10 ως τις 21-10**, σε έξι επιχειρήσεις των ανταρτών, σκοτώνονται 13 ΝΑΤΟικοί, τέσσερις γερμανοί, 14 Αφγανοί στρατιώτες, ένας στρατιωτικός διοικητής και οι τρεις συνοδοί του.

Επαρχία Laghman

19-10: Γίνεται επίθεση στο αρχηγείο της περιφέρειας Καργκάι και σε αστυνομικό φυλάκιο.

Επαρχία Logar

Από τις **26-9 έως τις 27-10** ανατινάζονται πέντε ΝΑΤΟικά άρματα μάχης, ρίχνονται ρουκέτες στα αρχηγεία της περιοχής Μπαντ Καουάμπ και Μις Ανάκ και σε δύο αμερικανικές βάσεις και σκοτώνονται 51 ΝΑΤΟικοί και τέσσερις μπάτσοι, σε 13 επιχειρήσεις των ανταρτών.

Επαρχία Nangarhar

1-10: Γίνεται επίθεση με ρουκέτες στην αεροπορική βάση του Τζαλαλαμπάντ και

ΑΦΓΑΝΙΣΤΑΝ

Επαρχία Badakhshan
26-9: Σκοτώνονται τρεις μπάτσοι σε επίθεση εναντίον φυλακίου στην περιοχή Φαρά.

Επαρχία Badghis
11-10: Ανατινάζονται δύο ΝΑΤΟικά θωρακισμένα οχήματα. **16-10:** Επίθεση γίνεται στο αρχηγείο της περιφέρειας Μουκούρ. 25-10: Καταρρίπτεται αμερικανικό ελικόπτερο και σκοτώνονται οι 21 επιβαίνοντες. Αργότερα οι κατοχικές δυνάμεις πραγματοποιούν βομβαρδισμούς σκοτώνοντας 18 άμαχους και καταστρέφοντας μια ολόκληρη αγορά με μαγαζιά.

Επαρχία Balkh
Από τις **26-9 ως τις 13-10** σκοτώνονται τρεις μπάτσοι και 41 ΝΑΤΟικοί, σε έξη επιχειρήσεις των ανταρτών.

Επαρχία Farah
Από τις **29-9 έως τις 24-10** σκοτώνονται 39 Αφγανοί στρατιώτες και αιχμαλωτίζονται άλλοι δύο, σε επτά επιχειρήσεις των ανταρτών. Επίσης, ανατινάζονται δύο ΝΑΤΟικά άρματα μάχης και σκοτώνονται όλοι οι επιβαίνοντες.

Επαρχία Ghazni
Από τις **27-9 έως τις 16-10**, σε 10 επιχειρήσεις των ανταρτών, σκοτώνονται 63 Αφγανοί στρατιώτες, 10 ΝΑΤΟικοί και 11 μπάτσοι.

Επαρχία Ghor
3-10: Καταλαμβάνεται αστυνομικό τμήμα στην περιφέρεια Σεράκ.

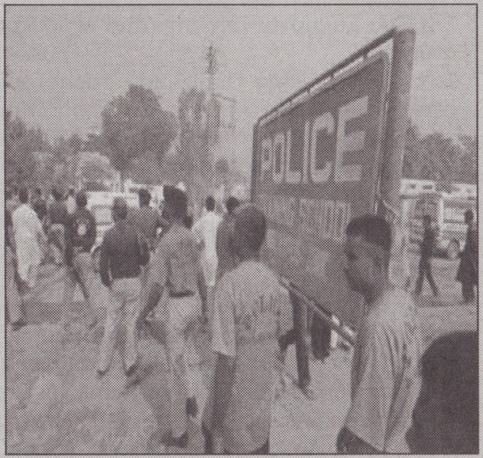
Επαρχία Helmand
Από τις **27-9 έως τις 24-10**, σε 365 επιχειρήσεις των ανταρτών, σκοτώνονται 20 αμερικανοί, 18 άλλοι κατοχικοί, 51 βρετανοί, 14 μπάτσοι, 46 Αφγανοί στρατιώτες, ένας τοπικός άρχοντας και όλοι οι επιβαίνοντες οκτώ βρετανικών αρμάτων μάχης και έξη στρατιωτικών οχημάτων. **30-9:** Έντεκα άμαχοι σκοτώνονται μετά από επίθεση αμερικανών. Στις **8-10** οι αντάρτες ανατινάζουν τούνελ που έχουν σκάψει κάτω από στρατόπεδο των αμερικανών και το έχουν γεμίσει με εκρηκτικά

Επαρχία Herat
27-9: Ανατινάζεται όχημα του υπουργείου Ενέργειας.

Επαρχία Jaozjan
12-10: Σκοτώνεται ο διοικητής της περιφέρειας Αουτσά. **13-10:** Σκοτώνονται τρεις ΝΑΤΟικοί και τέσσερις Αφγανοί στρατιώτες σε ενέδρα που έχουν στήσει οι αντάρτες.

Επαρχία Kabul
10-10: Σκοτώνονται 10 Αφγανοί στρατιώτες στην περιοχή Χένι Γκόντι. **12-10:** Τουλάχιστον 22 γάλλοι κατοχικοί σκοτώνονται σε επίθεση εναντίον γαλλικής βάσης. **15-10:** Ρουκέτες πέφτουν στο προεδρικό παλάτι. **21-10:** Ανατινάζεται όχημα μπάτσων στην πρωτεύουσα και πέφτουν ρουκέτες σε στρατιωτική βάση στην περιφέρεια Χαρ Αασιάμπ. **24-10:** Ρουκέτες πέφτουν στο αρχηγείο της περιφέρειας Σαρόμπι. Επίσης, ανατινάζεται όχημα των μπάτσων που περιπολεί στην περιφέρεια Κχακ ε Γιαμπάρ.

Επαρχία Kandahar
Από τις **27-9 ως τις 27-10** σκοτώνονται 12 αμερικανοί και δύο αντάρτες, οι επιβαίνοντες τριών καναδικών και άλλων έξι ΝΑΤΟικών οχημάτων, 20 μπάτσοι και 21 Αφγανοί στρατιώτες σε 14 επιχειρήσεις των ανταρτών. **3-10:** Ο μαχητής Αμντούλ Σατάρ ανατινάζεται με στόχο βρετανούς που πραγματοποιούν έρευνα και σκοτώνει 13 απ' αυτούς. Σε άλλη αιφνιδιαστική επίθεση εναντίον πρακτόρων των υπηρεσιών ασφαλείας εξοντώνονται δύο απ' αυτούς. **13-10:**

Καταρρίπτεται ελικόπτερο και «χάνονται» οι επιβαίνοντες.

Επαρχία Khost
30-9: Ο μαχητής Χαφίζ Σαλαχουντίν ανατινάζεται με παγιδευμένο όχημα και σκοτώνει 10 αμερικανούς. **2-10:** Ο μαχητής Αμντουλά ανατινάζεται δίπλα σε αμερικανικό κομβόι σκοτώνοντας οκτώ αμερικανούς. Όταν επιχειρούν να πάρουν τα πτώματα συνάδελφοί τους, δέχονται νέα επίθεση. Από τις **4-10 έως τις 26-10**, σε οκτώ επιχειρήσεις των ανταρτών, σκοτώνονται τρεις κατοχικοί, οι επιβαίνοντες πέντε αμερικανικών αρμάτων μάχης, οκτώ Αφγανοί στρατιώτες και πράκτορας των υπηρεσιών ασφαλείας, ενώ πλήττεται με ρουκέτες αμερικανική βάση.

Επαρχία Kunar
Από τις **28-9 έως τις 27-10**, σε επτά επιχειρήσεις των ανταρτών, πέντε σεκιουριτάδες, ένας μπάτσος και 21 αμερικανοί. Στις **11-10** αμερικανικοί βομβαρδισμοί προκαλούν το θάνατο 14 άμαχων.

Επαρχία Kunduz
Από τις **3-10 ως τις 21-10**, σε έξη επιχειρήσεις των ανταρτών, σκοτώνονται 13 ΝΑΤΟικοί, τέσσερις γερμανοί, 14 Αφγανοί στρατιώτες, ένας στρατιωτικός διοικητής και οι τρεις συνοδοί του.

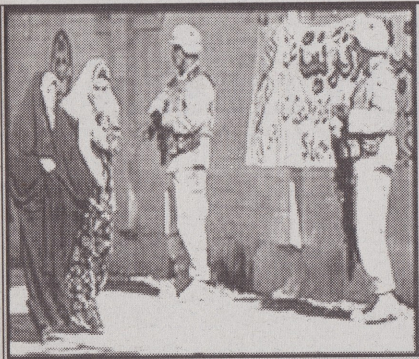
Επαρχία Laghman
19-10: Γίνεται επίθεση στο αρχηγείο της περιφέρειας Καργκάι και σε αστυνομικό φυλάκιο.

Επαρχία Logar
Από τις **26-9 έως τις 27-10** ανατινάζονται πέντε ΝΑΤΟικά άρματα μάχης, ρίχνονται ρουκέτες στα αρχηγεία της περιοχής Μπαντ Καουάμπ και Μις Ανάκ και σε δύο αμερικανικές βάσεις και σκοτώνονται 51 ΝΑΤΟικοί και τέσσερις μπάτσοι, σε 13 επιχειρήσεις των ανταρτών.

Επαρχία Nangarhar
1-10: Γίνεται επίθεση με ρουκέτες στην αεροπορική βάση του Τζαλαλαμπάντ και στο αρχηγείο της περιφέρειας Παχίρ Αγκάμ. **8-10:** Σκοτώνονται 6 κατοχικοί. **26-10:** Δύο μαχητές, ο Ουσμάν και ο Αμπντούλ πραγματοποιούν επιθέσεις αυτοκτονίας. Ο πρώτος, οπλισμένος μ' ένα αυτόματο, μπαίνει στο σπίτι του κυβερνήτη της πόλης Τζαλαλαμπάντ και σκοτώνει πέντε άτομα πριν πέσει νεκρός. Ο δεύτερος μπαίνει σε ξενοδοχείο της ίδιας πόλης και σκοτώνει 10 κατοχικούς.

Επαρχία Nemroz
27-9: Ο μαχητής Μαουλβί Χουσεΐν Αχμέντ ανατινάζεται δίπλα σε Αφγανούς στρα-

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΑΠΟ ΙΡΑΚ ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΑΠΟ ΙΡΑΚ ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΑΠΟ ΙΡΑΚ ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΑΠΟ ΙΡΑΚ

ΙΡΑΚ

28-9 - Επαρχία αλ-Ανμπάρ. Αντάρτες εκτοξεύουν βλήματα όλμου εναντίον της αμερικανικής βάσης στην πόλη Ραγάτ. Το απόγευμα, δύο πυραύλους κατιούσα δέχεται άλλη αμερικανική βάση, αυτή τη φορά βόρεια της πόλης Αμμάρ.

30-9 - Επαρχία Ντιγιάλα. Βόρεια Μικνταντίγια. Βόμβα σκάει στο πέρασμα αμερικανικής περιπόλου από την κεντρική οδό Ντελί Αμπάς. Δεν γίνονται γνωστές οι απώλειες των κατοχικών.

- Δύο αμερικανικές βάσεις, στην **αλ Μπάκαρα** και στη **Βαγδάτη**, πλήττονται από πυραύλους, σε αντίστοιχες επιχειρήσεις ανταρτών.

1-10 - Επαρχία αλ-Ανμπάρ. Ραμάντι. Αντάρτης ελεύθερος σκοπευτής πυροβολεί και σκοτώνει επιτόπου αμερικανό στρατιώτη, μέλος περιπολίας που περιδιαβαίνει το κέντρο της πόλης. Οι επιζήσαντες πυροβολούν υστερικά τους γλάρους...

- Βαγδάτη. Οι αμερικανικές κατοχικές δυνάμεις ανακοινώνουν το θάνατο ενός μισθοφόρου τους (του πρώτου για τον «καλό μήνα») από πυρά ανταρτών εναντίον της βάσης Λίμπερτυ, κοντά στο διεθνές αεροδρόμιο της πρωτεύουσας.

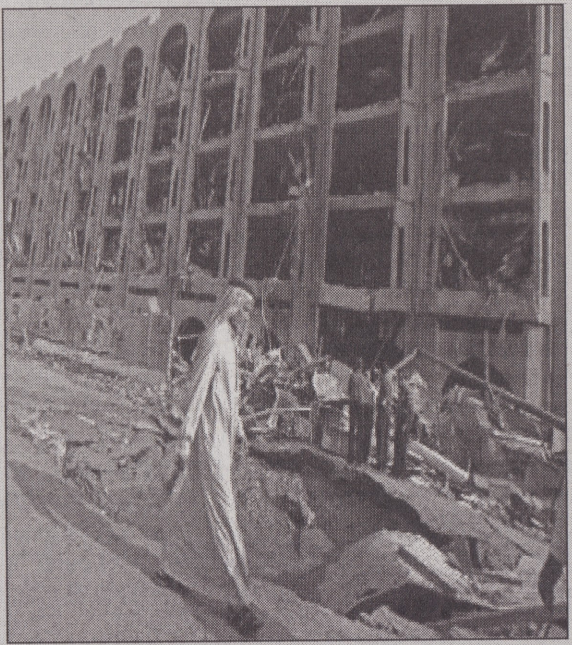
7-10 - Επαρχία Νατζάφ. Αυτο-

12-10 - Βαγδάτη. Αυτοσχέδια βόμβα σκάει στο πέρασμα αμερικανικής περιπόλου. Καταστρέφεται ένα όχημα χάμβι, ενώ συλλαμβάνονται τέσσερα άτομα.

- Καΐμ. Αυτοσχέδιος εκρηκτικός μηχανισμός ενεργοποιείται στο πέρασμα αμερικανικού οχήματος μεταφοράς στρατιωτών από την περιοχή Ταϊβάν. Αυτόπτες μάρτυρες μιλούν για δυνατή έκρηξη με πολλούς νεκρούς και τραυματίες. Στην περιοχή έχουν προηγηθεί επιθέσεις ανταρτών σε αμερικανικό βυτιοφόρο, σε όχημα χάμμερ στην πόλη αλ Ουμπαϊντί, καθώς και σε ένα ακόμη χάμμερ στην πόλη Χιτ.

14-10 - Επαρχία Τι-Καρ. Περιοχή αλ-Ριφάι. Δύο βόμβες εκρήγνυνται στο πέρασμα αμερικανικής περιπόλου και προκαλούν μικρές υλικές ζημιές. Μια Τρίτη βόμβα απενεργοποιείται από τους κατοχικούς.

15-10 - Κιρκούκ. Τέσσερεις ιρακινοί μπάτσοι τραυματίζονται από έκρηξη αυτοσχέδιου μηχανισμού τη στιγμή που περνούν ματίζοντας τρεις από αυτούς και άλλο ένα άτομο.

- Επαρχία Νίνγια. Μοσούλη. Αντάρτες εκτελούν τον ταξίαρχο Ζανούν Μπαλού, διευθυντή του γραφείου Φυλετικών Υποθέσεων, πρώην αξιωματικό του ιρακινού στρατού, μπροστά στο σπίτι του στη βόρεια συνοικία αλ-Χάντμπα.

20-10 - Επαρχία Νίνγια. Δύο αμερικανοί στρατιώτες σκοτώνονται και άλλοι τέσσερεις τραυματίζονται σε δύο διαφορετικά περιστατικά τις δύο τελευταίες ημέρες.

- Επαρχία Μπαμπέλ. Βορειοδυτική Χίλλα. Έκρηξη βόμβας τη στιγμή που περνά περίπολος ιρακινών μπάτσων από την περιοχή αλ-Χαμίγια του προαστίου αλ-Μουσαγιάμπ, σκοτώνει έναν αξιωματικό και τραυματίζει τρεις μπάτσους.

αλ-Κάιντα και είναι η τρίτη ενάντια σε σάχουα μέσα σε δέκα ημέρες.

23-10 - Επαρχία Γουαζίτ. Κουτ. Δύο πύραυλοι κατιούσα προσγειώνονται στην αμερικανική βάση που βρίσκεται στα δυτικά της πόλης.

- Επαρχία αλ-Ανμπάρ. Βόμβα σκάει στο πέρασμα του αυτοκινήτου του Αχμέντ αλ-Καρζάζι, μέλους του δημοτικού συμβουλίου του Αμπού Γκράιμπ και σκοτώνει τον ίδιο, καθώς και ένα μέλος της οικογένειάς του, ενώ τραυματίζονται και άλλα τρία άτομα.

- Επαρχία Νίνγια. Μοσούλη. Περίπολος του ιρακινού στρατού πέφτει σε βόμβα στη δυτική πόλη. Σκοτώνεται ένας στρατιώτης και τραυματίζονται άλλοι δύο. Το όχημά τους καταστρέφεται.

24-10 - Επαρχία Νίνγια. Μοσούλη. Αντάρτης ελεύθερος σκοπευτής πυροβολεί και σκοτώνει επιτόπου ιρακινό αξιωματικό, μέλος περιπόλου. Σε άλλο σημείο της πόλης ιρακινός στρατιώτης πέφτει νεκρός από πυρά ανταρτών.

- Βαγδάτη. Αντάρτες στήνουν ενέδρα σε περίπολο του ιρακινού στρατού στη δυτική συνοικία αλ-Τζαμέα και τραυματίζουν δύο από αυτούς.

25-10 - Επαρχία Γουαζίτ. Νότιο Κουτ. Βόμβα τοποθετημένη στην άκρη δρόμου καταστρέφει αμερικανικό όχημα περιπόλου.

- Βαγδάτη. Αυτοκίνητο-βόμβα ενεργοποιείται κοντά στην ιρανική πρεσβεία και το υπουργείο δικαιοσύνης. Οι νεκροί ανέρχονται στους 25 και οι τραυματίες στους 40, ανάμεσά τους πολλοί υπάλληλοι κυβερνητικών κτιρίων.

ΑΚ

28-9 - Επαρχία αλ-Ανμπάρ. Αντάρτες εκτοξεύουν βλήματα όλμου εναντίον της αμερικανικής βάσης στην πόλη Ραγάτ. Το απόγευμα, δύο πυραύλους κατιούσα δέχεται άλλη αμερικανική βάση, αυτή τη φορά βόρεια της πόλης Αμμάρ.

30-9 - Επαρχία Ντιγιάλα. Βόρεια Μικνταντίγια. Βόμβα σκάει στο πέρασμα αμερικανικής περιπόλου από την κεντρική οδό Ντελί Αμπάς. Δεν γίνονται γνωστές οι απώλειες των κατοχικών.
- Δύο αμερικανικές βάσεις, στην **αλ Μπάκαρα** και στη **Βαγδάτη**, πλήττονται από πυραύλους, σε αντίστοιχες επιχειρήσεις ανταρτών.

1-10 - Επαρχία αλ-Ανμπάρ. Ραμάντι. Αντάρτης ελεύθερος σκοπευτής πυροβολεί και σκοτώνει επιτόπου αμερικανό στρατιώτη, μέλος περιπολίας που περιδιαβαίνει το κέντρο της πόλης. Οι επιζήσαντες πυροβολούν υστερικά τους γλάρους...
- **Βαγδάτη.** Οι αμερικανικές κατοχικές δυνάμεις ανακοινώνουν το θάνατο ενός μισθοφόρου τους (του πρώτου για τον «καλό μήνα») από πυρά ανταρτών εναντίον της βάσης Λίμπερτυ, κοντά στο διεθνές αεροδρόμιο της πρωτεύουσας.

7-10 - Επαρχία Νατζάφ. Αυτοσχέδιος εκρηκτικός μηχανισμός έχει στόχο αμερικανική περίπολο στην περιφέρεια Αμπασίγια. Η περιοχή αποκλείεται αμέσως από τους κατοχικούς για να μη διαφύγουν οι απώλειές τους.

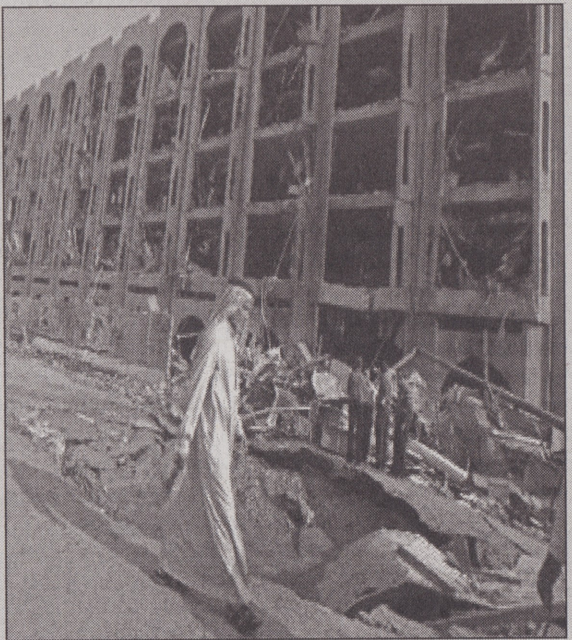
9-10 - Επαρχία αλ-Ανμπάρ. Χίτ. Με το που έφεξε, βόμβα τοποθετημένη στην άκρη δρόμου ενεργοποιείται στο πέρασμα αμερικανικής περιπόλου, καταστρέφοντας ένα όχημα χάμμερ τόσο, που μάλλον κανείς δεν επέζησε από το πλήρωμά του.

11-10 - Φαλλούτζα. Σακλαβίγια. Κομβόι αμερικανικών στρατιωτικών οχημάτων δέ-

σμός ενεργοποιείται στο πέρασμα αμερικανικού οχήματος μεταφοράς στρατιωτών από την περιοχή Ταϊβάν. Αυτόπτες μάρτυρες μιλούν για δυνατή έκρηξη με πολλούς νεκρούς και τραυματίες. Στην περιοχή έχουν προηγηθεί επιθέσεις ανταρτών σε αμερικανικό βυτιοφόρο, σε όχημα χάμμερ στην πόλη αλ Ουμπαϊντί, καθώς και σε ένα ακόμη χάμμερ στην πόλη Χίτ.

14-10 - Επαρχία Τι-Καρ. Περιοχή αλ-Ριφάι. Δύο βόμβες εκρήγνυνται στο πέρασμα αμερικανικής περιπόλου και προκαλούν μικρές υλικές ζημιές. Μια Τρίτη βόμβα απενεργοποιείται από τους κατοχικούς.

15-10 - Κιρκούκ. Τέσσερεις ιρακινοί μπάτσοι τραυματίζονται από έκρηξη αυτοσχέδιου μηχανισμού τη στιγμή που περνούν

με όχημα περιπόλου.

17-10 - Επαρχία αλ-Ανμπάρ. Φαλλούτζα. Αντάρτες τοποθετούν εκρηκτικά TNT γύρω από το σπίτι μπάτσου στη νότια περιοχή Αμερίγια. Η έκρηξη καταστρέφει το σπίτι και τραυματίζει το μπάτσο λοχαγό Ανουάρ αλ-Ισάουι. Σε άλλο σημείο της πόλης, στην νοτιοανατολική περιοχή αλ-Νενίγια, τρεις ιρακινοί μπάτσοι σκοτώνονται και άλλοι οκτώ τραυματίζονται από έκρηξη αυτοσχέδιας βόμβας.

19-10 - Επαρχία αλ-Ανμπάρ. Φαλλούτζα. Αντάρτης καμικάζι ενεργοποιεί τα ε-

θέσεων, πρώην αξιωματικό του ιρακινού στρατού, μπροστά στο σπίτι του στη βόρεια συνοικία αλ-Χάντμπα.

20-10 - Επαρχία Νίνγια. Δύο αμερικανοί στρατιώτες σκοτώνονται και άλλοι τέσσερεις τραυματίζονται σε δύο διαφορετικά περιστατικά τις δύο τελευταίες ημέρες.
- **Επαρχία Μπαμπέλ. Βορειοδυτική Χίλλα.** Έκρηξη βόμβας τη στιγμή που περνά περίπολος ιρακινών μπάτσων από την περιοχή αλ-Χαμίγια του προαστίου αλ-Μουσαγιάμπ, σκοτώνει έναν αξιωματικό και τραυματίζει τρεις μπάτσους.

21-10 - Επαρχία Τι-Καρ. Πέντε ρουκέτες πλήττουν την αμερικανική βάση που βρίσκεται στα νοτιοδυτικά της επαρχίας.

22-10 - Επαρχία Νίνγια. Μοσούλη. Αυτοσχέδιος εκρηκτικός μηχανισμός σκάει στο πέρασμα περιπόλου ιρακινών μπάτσων από τη Νέα Μοσούλη. Σκοτώνεται ένας μπάτσος και τραυματίζονται τρία άτομα.
- **Επαρχία Ντιγιάλα. Μπακούμπα.** Μαγνητική βόμβα τοποθετημένη στο αυτοκίνητο του Σεΐκ Χουσάμ Ουλουάν αλ-Μαζμάι, τοπικού αρχηγού Σάχουα (πρώην αντάρτες που μετανόησαν και προσχώρησαν

μερικανική βάση που βρίσκεται στα δυτικά της πόλης.
- **Επαρχία αλ-Ανμπάρ.** Βόμβα σκάει στο πέρασμα του αυτοκινήτου του Αχμέντ αλ-Καρζάζι, μέλους του δημοτικού συμβουλίου του Αμπού Γκράιμπ και σκοτώνει τον ίδιο, καθώς και ένα μέλος της οικογένειάς του, ενώ τραυματίζονται και άλλα τρία άτομα.
- **Επαρχία Νίνγια. Μοσούλη.** Περίπολος του ιρακινού στρατού πέφτει σε βόμβα στη δυτική πόλη. Σκοτώνεται ένας στρατιώτης και τραυματίζονται άλλοι δύο. Το όχημά τους καταστρέφεται.

24-10 - Επαρχία Νίνγια. Μοσούλη. Αντάρτης ελεύθερος σκοπευτής πυροβολεί και σκοτώνει επιτόπου ιρακινό αξιωματικό, μέλος περιπόλου. Σε άλλο σημείο της πόλης ιρακινός στρατιώτης πέφτει νεκρός από πυρά ανταρτών.
- **Βαγδάτη.** Αντάρτες στήνουν ενέδρα σε περίπολο του ιρακινού στρατού στη δυτική συνοικία αλ-Τζαμέα και τραυματίζουν δύο από αυτούς.

25-10 - Επαρχία Γουαζίτ. Νότιο Κουτ. Βόμβα τοποθετημένη στην άκρη δρόμου καταστρέφει αμερικανικό όχημα περιπόλου.
- **Βαγδάτη.** Αυτοκίνητο-βόμβα ενεργοποιείται κοντά στην ιρανική πρεσβεία και το υπουργείο δικαιοσύνης. Οι νεκροί ανέρχονται στους 25 και οι τραυματίες στους 40, ανάμεσά τους πολλοί υπάλληλοι κυβερνητικών κτιρίων.

λος περιπολίας που περιδιαβαίνει το κέντρο της πόλης. Οι επιζήσαντες πυροβολούν υστερικά τους γλάρους...

- **Βαγδάτη.** Οι αμερικανικές κατοχικές δυνάμεις ανακοινώνουν το θάνατο ενός μισθοφόρου τους (του πρώτου για τον «καλό μήνα») από πυρά ανταρτών εναντίον της βάσης Λίμπερτυ, κοντά στο διεθνές αεροδρόμιο της πρωτεύουσας.

7-10 - Επαρχία Νατζάφ. Αυτοσχέδιος εκρηκτικός μηχανισμός έχει στόχο αμερικανική περίπολο στην περιφέρεια Αμπασίγια. Η περιοχή αποκλείεται αμέσως από τους κατοχικούς για να μη διαφύγουν οι απώλειές τους.

9-10 - Επαρχία αλ-Ανμπάρ. Χίτ. Με το που έφεξε, βόμβα τοποθετημένη στην άκρη δρόμου ενεργοποιείται στο πέρασμα αμερικανικής περιπόλου, καταστρέφοντας ένα όχημα χάμμερ τόσο, που μάλλον κανείς δεν επέζησε από το πλήρωμά του.

11-10 - Φαλλούτζα. Σακλαβίγια. Κομβόι αμερικανικών στρατιωτικών οχημάτων δέχεται επίθεση με βόμβα. Η περιοχή αποκλείεται αμέσως.

με όχημα περιπόλου.

17-10 - Επαρχία αλ-Ανμπάρ. Φαλλούτζα. Αντάρτες τοποθετούν εκρηκτικά ΤΝΤ γύρω από το σπίτι μπάτσου στη νότια περιοχή Αμερίγια. Η έκρηξη καταστρέφει το σπίτι και τραυματίζει το μπάτσο λοχαγό Ανουάρ αλ-Ισάουι. Σε άλλο σημείο της πόλης, στην νοτιοανατολική περιοχή αλ-Νενίγια, τρεις ιρακινοί μπάτσοι σκοτώνονται και άλλοι οκτώ τραυματίζονται από έκρηξη αυτοσχέδιας βόμβας.

19-10 - Επαρχία αλ-Ανμπάρ. Φαλλούτζα. Αντάρτης καμικάζι ενεργοποιεί τα εκρηκτικά που έχει φορτώσει στο αυτοκίνητο που οδηγεί κοντά σε περίπολο μπάτσων στο ανατολικό προάστιο αλ-Κάρμα, τραυ-

20-10 - Επαρχία Νίνγια. Δύο αμερικανοί στρατιώτες σκοτώνονται και άλλοι τέσσερεις τραυματίζονται σε δύο διαφορετικά περιστατικά τις δύο τελευταίες ημέρες.

- **Επαρχία Μπαμπέλ. Βορειοδυτική Χίλλα.** Έκρηξη βόμβας τη στιγμή που περνά περίπολος ιρακινών μπάτσων από την περιοχή αλ-Χαμίγια του προαστίου αλ-Μουσαγιάμπ, σκοτώνει έναν αξιωματικό και τραυματίζει τρεις μπάτσους.

21-10 - Επαρχία Τι-Καρ. Πέντε ρουκέτες πλήττουν την αμερικανική βάση που βρίσκεται στα νοτιοδυτικά της επαρχίας.

22-10 - Επαρχία Νίνγια. Μοσούλη. Αυτοσχέδιος εκρηκτικός μηχανισμός σκάει στο πέρασμα περιπόλου ιρακινών μπάτσων από τη Νέα Μοσούλη. Σκοτώνεται ένας μπάτσος και τραυματίζονται τρία άτομα.

- **Επαρχία Ντιγιάλα. Μπακούμπα.** Μαγνητική βόμβα τοποθετημένη στο αυτοκίνητο του Σεΐκ Χουσάμ Ουλουάν αλ-Μαζμάι, τοπικού αρχηγού Σάχουα (πρώην αντάρτες που μετανόησαν και προσχώρησαν στις κατοχικές δυνάμεις) τραυματίζει σοβαρά τον ίδιο και έναν από τους σωματοφύλακές του. Η ενέργεια αποδίδεται στην

αυτούς.

25-10 - Επαρχία Γουαζίτ. Νότιο Κουτ. Βόμβα τοποθετημένη στην άκρη δρόμου καταστρέφει αμερικανικό όχημα περιπόλου.

- **Βαγδάτη.** Αυτοκίνητο-βόμβα ενεργοποιείται κοντά στην ιρανική πρεσβεία και το υπουργείο δικαιοσύνης. Οι νεκροί ανέρχονται στους 25 και οι τραυματίες στους 40, ανάμεσά τους πολλοί υπάλληλοι κυβερνητικών κτιρίων.

τιώτες έξω από το αρχηγείο του στρατού της πόλης Ζαράνι και σκοτώνει 21 άτομα. **7-10:** Σκοτώνονται τρεις μπάτσοι μετά από επίθεση σε φυλάκιο της περιοχής Γκιζόκ. **8-10:** Καταρρίπτεται ελικόπτερο με ρουκέτα.

Επαρχία Noristan

Στις αρχές Οκτωβρίου καταλαμβάνεται μέρος της επαρχίας από τους αντάρτες. **15-10:** Σκοτώνονται οκτώ Αφγανοί στρατιώτες.

Επαρχία Paktia

27-9: Σκοτώνονται τέσσερις ΝΑΤΟικοί. Επίσης, γίνεται επίθεση με ρουκέτες εναντίον του αρχηγείου των κατοχικών στην περιοχή Ιμπραϊμζαΐ. **2-10:** Βροχή από ρουκέτες πέφτει σε αμερικανική βάση σκοτώνοντας ή τραυματίζοντας άγνωστο αριθμό κατοχικών. **9-10:** Ο μαχητής Μοχάμαντ Γιαχούμπ ανατινάζεται μέσα σε εγκαταστάσεις κατασκευαστικής εταιρίας των κατοχικών και εξοντώνει 20 στρατιώτες. **9-10:** Σκοτώνεται ο διοικητής της περιφέρειας Βαρμάι και τρεις συνοδοί του.

Επαρχία Paktika

6-10: Ανατινάζεται όχημα του στρατού και σκοτώνονται όλοι οι επιβαίνοντες. **7-10:** Ανατινάζεται αμερικανικό άρμα μάχης στην περιοχή Μαντοζάι και σκοτώνονται όλοι οι επιβαίνοντες.

Επαρχία Takhar

1-10: Γίνεται επίθεση σε βάση του στρατού στην περιφέρεια Μπανγκί. **19-10:** Σκοτώνονται τέσσερις μπάτσοι σε επίθεση εναντίον αστυνομικού σταθμού.

Επαρχία Uruzgan

Από τις **2-10 ως τις 24-10**, σε πέντε επιχειρήσεις των ανταρτών, σκοτώνονται ένας τοπικός αξιωματούχος, τρεις σεκιουριτάδες, οκτώ Αφγανοί στρατιώτες, 10 ΝΑΤΟικοί και οι επιβαίνοντες δύο ΝΑΤΟικών αρμάτων.

Επαρχία Wardak

Από τις **27-9 έως τις 15-10** σκοτώνονται πέντε Πολωνοί, άλλοι 30 ΝΑΤΟικοί, 22 Αφγανοί στρατιώτες 10 μπάτσοι και οι επιβαίνοντες δύο αμερικανικών αρμάτων μάχης και δύο ελικόπτερων Απάτσι, σε 14 επιχειρήσεις των ανταρτών. Επίσης, σκοτώνεται ανώτατος αξιωματούχος και αιχμαλωτίζονται τρεις συνεργάτες του.

Επαρχία Zabul

1-10: Σκοτώνονται οκτώ Αφγανοί στρατιώτες. **4-10:** Σκοτώνονται όλοι οι επιβαίνοντες δύο ΝΑΤΟικών αρμάτων μάχης. **5-10:** Παραδίδεται διοικητής των μπάτσων με τα όπλα του και το όχημά του, υποσχόμενος να συμμετέχει στον τζιχάντ. **16-10:** Ανατινάζονται έξη ΝΑΤΟικά άρματα.

ΧΡΟΝΙΚΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΣΥΓΚΡΟΥΣΕΩΝ (1914-1929)

Μέρος Β΄

1914, Μάρτης. Μακεδονία. Το Μάρτη ξεσπά καπνεργατική απεργία που επεκτείνεται σε όλη τη Μακεδονία. Οι απεργοί συγκρούονται στους δρόμους και στις αποθήκες με την χωροφυλακή. Οι δρόμοι της Θεσσαλονίκης γίνονται πραγματικά πεδία μάχης για οκτώ συνεχείς μέρες.

1916, Σέριφος. Στο Μεγάλο Λειβάδι της Σερίφου ξεσπά η απεργία των μεταλλωρύχων σιδήρου. Ενάντια στην απεργία αποστέλλεται μεγάλη δύναμη της χωροφυλακής. Στις μάχες που ακολουθούν οι εργάτες έχουν τέσσερις νεκρούς και 34 τραυματίες. Οι δυνάμεις καταστολής έχουν τρεις νεκρούς και τουλάχιστον 20 τραυματίες. Η απεργία θα πετύχει. Σ' αυτή την απεργία έχει πάρει ενεργό μέρος ο αναρχοσυνδικαλιστής Κ. Σπέρας με μια μικρή ομάδα συντρόφων του.

1921, Φλεβάρης. Βόλος. Ξεσπά γενική απεργία στο Βόλο. Τις μαχητικές διαδηλώσεις των εργατών συνοδεύουν συγκρούσεις με το στρατό και τη χωροφυλακή. Καταστήματα και εργοστάσια καταστρέφονται από τους εξαγριωμένους εργάτες. Οι συλληφθέντες οδηγούνται στα κακουργιοδικεία με την κατηγορία της στάσης.

1921, 1 Μάη. Θεσσαλονίκη. Γίνονται συγκρούσεις ανάμεσα στους εργάτες, το στρατό και τη χωροφυλακή. Αποστολή εφέδρων για τη Μικρά Ασία στασιάζει, σχίζει τις φωτογραφίες του βασιλιά και ενώνεται με τους εργάτες.

1921, Δεκέμβρης. Κέρκυρα. Γίνεται αγροτικό συλλαλητήριο στην Κέρκυρα. Ξεκινά με αίτημα την ελεύθερη εξαγωγή λαδιού και μετατρέπεται σε αντιπολεμική διαδήλωση. Πυροβολισμοί και δυναμίτες συνοδεύουν το σύνθημα «κάτω ο πόλεμος». Διμοιρία στρατιωτών ενώνεται με τους αγρότες. Αργά το βράδυ το συλλαλητήριο εκφυλίζεται. Στρατός και χωροφυλακή επιβάλλουν την τάξη.

δυνάμεων καταστολής. Παρόμοια επεισόδια γίνονται και στον Πειραιά, όπου η συγκέντρωση έχει επίσης απαγορευτεί. Οι εργάτες συγκεντρώνονται και ακολουθούν πολλά επεισόδια, ώσπου να διαλυθούν. Συλλαμβάνονται 100 περίπου άτομα.

1924, 2 Ιουνη. Ζέα Πειραιά. Απεργία των ναυτεργατών. Όταν οι απεργοσπάστες προσπαθούν να κάνουν γαιανθράκευση, οι απεργοί τους επιτίθενται. Γίνονται συγκρούσεις και με το στρατό, που έρχεται να υποστηρίξει τους απεργοσπάστες.

1924, 30 Αυγούστου. Πειραιάς. Στις 9 Αυγούστου σκορπίζονται προκηρύξεις των Παλαιών Πολεμιστών με τίτλο «πόλεμος κατά του πολέμου», όπου καλούν σε αντιμιλιταριστική συγκέντρωση την επόμενη μέρα στο Δημοτικό θέατρο του Πειραιά. Η συγκέντρωση όμως απαγορεύεται με διαταγή του στρατιωτικού διοικητή. Αυτοί που συγκεντρώνονται, παρά την απαγόρευση, διαλύονται βίαια από το στρατό και τη χωροφυλακή. Οι δυνάμεις της κρατικής βίας προχωρούν σε συλλήψεις.

1924, 1 Σεπτέμβρη. Αθήνα. Συμπλοκή απεργών και απεργοσπαστών στο εργοστάσιο αεριόφωτος (Γκάζι). Επεμβαίνουν οι δυνάμεις καταστολής. Γίνονται συλλήψεις.

1924, 10 Νοέμβρη. Καβάλα. Ο καπνέμπορος Γρηγοριάδης, παρά την απαγορευτική διαταγή, προσπαθεί να εξαγάγει ακατέργαστα καπνά. Οι καπνεργάτες, των οποίων απειλείται το μεροκάματο, το μαθαίνουν. Συγκεντρώνονται στο λιμάνι και απειλούν να ρίξουν τα καπνά στη θάλασσα. Επεμβαίνει ο στρατός και η χωροφυλακή. Στην επίθεσή τους οι εργάτες αντιστέκονται με κάθε μέσο. Σκοτώνεται μια εργάτρια και ένας ανθυπομοίραρχος και τραυματίζονται πολλοί και από τις δύο πλευρές. Τα επει-

στη διαδήλωση που έχουν προγραμματίσει με επακόλουθο τη σύγκρουση με τη χωροφυλακή και πολλούς τραυματίες.

Την ίδια μέρα γίνονται συγκρούσεις ανάμεσα σε ακτήμονες πρόσφυγες και σε καλόγερους που φυλάνε εκκλησιαστικά κτήματα στο χωριό Λεσγαδίκι. Τα επεισόδια ξεκινούν όταν οι ακτήμονες προσπαθούν να καταλάβουν τα κτήματα, με αποτέλεσμα πολλούς ξυλοδαρμένους καλόγερους αλλά και ακτήμονες.

1926, 9 Σεπτέμβρη. Αθήνα. Ο Κονδύλης θέλει να τελειώνει με τους τελευταίους οπαδούς του ανατραπέντα δικτάτορα Πάγκαλου, με τα τάγματα των Ντερτίλη και Ζέρβα.

Στις 10 του μήνα στρατιωτικές δυνάμεις περικυκλώνουν τα δύο τάγματα, που βρίσκονται στην περιοχή της Λεωφόρου Βασ. Σοφίας και τους ζητούν να παραδοθούν. Αυτοί αρνούνται και τότε αρχίζει άγρια σύγκρουση. Όταν πέφτουν οι πρώτοι πυροβολισμοί και κανονιοβολισμοί πολύς κόσμος μαζεύεται στην Ομόνοια. Από εκεί ξεκίνα μια διαδήλωση. Φτάνοντας στην διασταύρωση Γ. Σταύρου και Σταδίου, ο κόσμος αποδοκιμάζει τους βασιλόφρονες και φωνάζει «κάτω η μοναρχία». Μαζί τους ενώνονται εργάτες του εργατικού κέντρου. Στρατιωτικό τμήμα και απόσπασμα χωροφυλακής, που στέλνονται για ν' απωθήσουν τον κόσμο, αφοπλίζονται. Οι φαντάροι ενώνονται με τον κόσμο φωνάζοντας «είμαστε αδέλφια σας».

Ένα από τα θωρακισμένα αυτοκίνητα του Ντερτίλη, τρέχοντας με φοβερό θόρυβο, σπεύδει να καταλάβει το ταχυδρομείο. Οι διαδηλωτές πέφτουν πάνω του και το καταλαμβάνουν. Μάλιστα μια ομάδα εργατών απ' τον Πειραιά το βάζει μπροστά και αρχίζουν να κυκλοφορούν

1914, Μάρτης. Μακεδονία. Το Μάρτη ξεσπά καπνεργατική απεργία που επεκτείνεται σε όλη τη Μακεδονία. Οι απεργοί συγκρούονται στους δρόμους και στις αποθήκες με την χωροφυλακή. Οι δρόμοι της Θεσσαλονίκης γίνονται πραγματικά πεδία μάχης για οκτώ συνεχείς μέρες.

1916, Σέριφος. Στο Μεγάλο Λειβάδι της Σερίφου ξεσπά η απεργία των μεταλλωρύχων σιδήρου. Ενάντια στην απεργία αποστέλλεται μεγάλη δύναμη της χωροφυλακής. Στις μάχες που ακολουθούν οι εργάτες έχουν τέσσερις νεκρούς και 34 τραυματίες. Οι δυνάμεις καταστολής έχουν τρεις νεκρούς και τουλάχιστον 20 τραυματίες. Η απεργία θα πετύχει. Σ' αυτή την απεργία έχει πάρει ενεργό μέρος ο αναρχοσυνδικαλιστής Κ. Σπέρας με μια μικρή ομάδα συντρόφων του.

1921, Φλεβάρης. Βόλος. Ξεσπά γενική απεργία στο Βόλο. Τις μαχητικές διαδηλώσεις των εργατών συνοδεύουν συγκρούσεις με το στρατό και τη χωροφυλακή. Καταστήματα και εργοστάσια καταστρέφονται από τους εξαγριωμένους εργάτες. Οι συλληφθέντες οδηγούνται στα κακουργιοδικεία με την κατηγορία της στάσης.

1921, 1 Μάη. Θεσσαλονίκη. Γίνονται συγκρούσεις ανάμεσα στους εργάτες, το στρατό και τη χωροφυλακή. Αποστολή εφέδρων για τη Μικρά Ασία στασιάζει, σχίζει τις φωτογραφίες του βασιλιά και ενώνεται με τους εργάτες.

1921, Δεκέμβρης. Κέρκυρα. Γίνεται αγροτικό συλλαλητήριο στην Κέρκυρα. Ξεκινά με αίτημα την ελεύθερη εξαγωγή λαδιού και μετατρέπεται σε αντιπολεμική διαδήλωση. Πυροβολισμοί και δυναμίτες συνοδεύουν το σύνθημα «κάτω ο πόλεμος». Διμοιρία στρατιωτών ενώνεται με τους αγρότες. Αργά το βράδυ το συλλαλητήριο εκφυλίζεται. Στρατός και χωροφυλακή επιβάλλουν την τάξη.

1921. Αθήνα. Μαχητική διαδήλωση των Παλαιών Πολεμιστών (πολεμιστών που έχουν πολεμήσει στους Βαλκανικούς πολέμους και στη Μικρασιατική εκστρατεία) προς τη βουλή. Όταν φτάνουν σ' αυτή συγκρούονται με τη φρουρά. Συλλαμβάνονται 9 και οδηγούνται στις φυλακές. Άλλοι 300 εξορίζονται σε διάφορες επαρχιακές πόλεις.

1923, Αύγουστος. Οι εκατοντάδες χιλιάδες πρόσφυγες της Μικράς Ασίας κινητοποιούνται ζητώντας ψωμί και στέγη. Οι εργάτες απεργούν σε ένδειξη συμπαράστασης. Οι κινητοποιήσεις κορυφώνονται τον Αύγουστο του 1923 με γενική απεργία. Χιλιάδες εργάτες σε όλη τη χώρα συγκρούονται με το στρατό και την αστυνομία. Οι συγκρούσεις στον Πειραιά είναι ένοπλες και άγριες. Το αποτέλεσμα είναι 11 νεκροί και εκατοντάδες τραυματίες. Το κράτος επιβάλλει κατάσταση πολιορκίας. Οι στρατιώτες αρνούνται να χτυπήσουν τους εργάτες και το κράτος χρησιμοποιεί Τσερκέζους εναντίον των αγωνιζόμενων.

1924, 15 Μάρτη. Νάουσα. Μαχητική απεργία των εργαζομένων στα εργοστάσια της πόλης. Οι απεργοί συγκρούονται με τις δυνάμεις καταστολής. Γίνονται 30 δυνάμεων καταστολής. Παρόμοια επεισόδια γίνονται και στον Πειραιά, όπου η συγκέντρωση έχει επίσης απαγορευτεί. Οι εργάτες συγκεντρώνονται και ακολουθούν πολλά επεισόδια, ώσπου να διαλυθούν. Συλλαμβάνονται 100 περίπου άτομα.

1924, 2 Ιούνη. Ζέα Πειραιά. Απεργία των ναυτεργατών. Όταν οι απεργοσπάστες προσπαθούν να κάνουν γαιανθράκευση, οι απεργοί τους επιτίθενται. Γίνονται συγκρούσεις και με το στρατό, που έρχεται να υποστηρίξει τους απεργοσπάστες.

1924, 30 Αυγούστου. Πειραιάς. Στις 9 Αυγούστου σκορπίζονται προκηρύξεις των Παλαιών Πολεμιστών με τίτλο «πόλεμος κατά του πολέμου», όπου καλούν σε αντιμιλιταριστική συγκέντρωση την επόμενη μέρα στο Δημοτικό θέατρο του Πειραιά. Η συγκέντρωση όμως απαγορεύεται με διαταγή του στρατιωτικού διοικητή. Αυτοί που συγκεντρώνονται, παρά την απαγόρευση, διαλύονται βίαια από το στρατό και τη χωροφυλακή. Οι δυνάμεις της κρατικής βίας προχωρούν σε συλλήψεις.

1924, 1 Σεπτέμβρη. Αθήνα. Συμπλοκή απεργών και απεργοσπαστών στο εργοστάσιο αεριόφωτος (Γκάζι). Επεμβαίνουν οι δυνάμεις καταστολής. Γίνονται συλλήψεις.

1924, 10 Νοέμβρη. Καβάλα. Ο καπνέμπορος Γρηγοριάδης, παρά την απαγορευτική διαταγή, προσπαθεί να εξαγάγει ακατέργαστα καπνά. Οι καπνεργάτες, των οποίων απειλείται το μεροκάματο, το μαθαίνουν. Συγκεντρώνονται στο λιμάνι και απειλούν να ρίξουν τα καπνά στη θάλασσα. Επεμβαίνει ο στρατός και η χωροφυλακή. Στην επίθεσή τους οι εργάτες αντιστέκονται με κάθε μέσο. Σκοτώνεται μια εργάτρια και ένας ανθυπομοίραρχος και τραυματίζονται πολλοί και από τις δύο πλευρές. Τα επεισόδια εξαπλώνονται σε όλη τη Μακεδονία, στις περιοχές όπου υπάρχουν καπνεργάτες. Στις 12 Νοέμβρη, γίνονται επεισόδια στη Δράμα, στις 13 στη Θεσσαλονίκη και στις 14 στην Τσατάλτζα.

1925, 12 Γενάρη. Λειβαδιά. Συγκέντρωση ενάντια στην ακρίβεια και τα προβλήματα που αντιμετώπιζαν οι αγρότες. Ακολουθεί διαδήλωση κατά την οποία η χωροφυλακή συλλαμβάνει δύο διαδηλωτές. Οι υπόλοιποι εξαγριώνονται, επιτίθενται στους χωροφύλακες και τους απελευθερώνουν. Για αρκετή ώρα η κατάσταση είναι έξω από τον έλεγχο της χωροφυλακής.

1925, 2 Φλεβάρη. Τρίκαλα. Λίγες μέρες πριν απ' αυτή την ημερομηνία η Ένωση Παλαιών Πολεμιστών κινητοποιεί αγρότες και όλοι μαζί καταλαμβάνουν τα μοναστηριακά κτήματα των Μετεώρων. Στο απόσπασμα χωροφυλακής που πηγαίνει να τους απομακρύνει, αντιστέκονται ένοπλα και έτσι οι χωροφύλακες υποχωρούν.

Μετά από αυτό κανονίζεται συγκέντρωση στις 23 του μήνα στα Τρίκαλα. Κατά τις 2 το μεσημέρι οι εργάτες βγαίνουν από το Εργατικό Κέντρο κρατώντας μαύρες ση- στη διαδήλωση που έχουν προγραμματίσει με επακόλουθο τη σύγκρουση με τη χωροφυλακή και πολλούς τραυματίες.

Την ίδια μέρα γίνονται συγκρούσεις ανάμεσα σε ακτήμονες πρόσφυγες και σε καλόγερους που φυλάνε εκκλησιαστικά κτήματα στο χωριό Λεσγαδίκι. Τα επεισόδια ξεκινούν όταν οι ακτήμονες προσπαθούν να καταλάβουν τα κτήματα, με αποτέλεσμα πολλούς ξυλοδαρμένους καλόγερους αλλά και ακτήμονες.

1926, 9 Σεπτέμβρη. Αθήνα. Ο Κονδύλης θέλει να τελειώνει με τους τελευταίους οπαδούς του ανατραπέντα δικτάτορα Πάγκαλου, με τα τάγματα των Ντερτίλη και Ζέρβα.

Στις 10 του μήνα στρατιωτικές δυνάμεις περικυκλώνουν τα δύο τάγματα, που βρίσκονται στην περιοχή της Λεωφόρου Βασ. Σοφίας και τους ζητούν να παραδοθούν. Αυτοί αρνούνται και τότε αρχίζει άγρια σύγκρουση. Όταν πέφτουν οι πρώτοι πυροβολισμοί και κανονιοβολισμοί πολύς κόσμος μαζεύεται στην Ομόνοια. Από εκεί ξεκινά μια διαδήλωση. Φτάνοντας στην διασταύρωση Γ. Σταύρου και Σταδίου, ο κόσμος αποδοκιμάζει τους βασιλόφρονες και φωνάζει «κάτω η μοναρχία». Μαζί τους ενώνονται εργάτες του εργατικού κέντρου. Στρατιωτικό τμήμα και απόσπασμα χωροφυλακής, που στέλνονται για ν' απωθήσουν τον κόσμο, αφοπλίζονται. Οι φαντάροι ενώνονται με τον κόσμο φωνάζοντας «είμαστε αδέλφια σας».

Ένα από τα θωρακισμένα αυτοκίνητα του Ντερτίλη, τρέχοντας με φοβερό θόρυβο, σπεύδει να καταλάβει το ταχυδρομείο. Οι διαδηλωτές πέφτουν πάνω του και το καταλαμβάνουν. Μάλιστα μια ομάδα εργατών απ' τον Πειραιά το βάζει μπροστά και αρχίζουν να κυκλοφορούν στους δρόμους της Αθήνας δίνοντας θάρρος στους διαδηλωτές, ώσπου, με διαταγή του Ζαχαριάδη, που ήταν επικεφαλής τους, το εγκαταλείπουν. Ο κόσμος καταλαμβάνει το ταχυδρομείο. Στο διάστημα αυτό, όλο και περισσότεροι άνθρωποι μαζεύονται. Η αγανάκτηση είναι τέτοια που η συγκέντρωση μεταβάλλεται σε ορμητικό συλλαλητήριο που πλημμυρίζει τους δρόμους της Αθήνας.

Οι διαδηλωτές ξηλώνουν σανίδες από τα γιαπιά, παίρνουν πέτρες, ενώ έχουν στα χέρια τους και τα όπλα των αφοπλισμένων φαντάρων και χωροφυλάκων. Μια πυροσβεστική αντλία και ένα θωρακισμένο στέλνονται για να διαλύσουν το πλήθος, αλλά δεν τα καταφέρνουν. Μεγάλο οδόφραγμα στήνεται στη Σταδίου κοντά στην πλατεία Κλαυθμώνος. Οι στρατιωτικές δυνάμεις είναι απασχολημένες με το χτύπημα των ταγμάτων κι έτσι οι διαδηλωτές επί πολλές ώρες κυριαρχούν στους δρόμους της Αθήνας.

Και ενώ η διάθεση του κόσμου είναι υπέρ της επέκτασης της σύγκρουσης, το ΚΚΕ, επειδή δεν έχει σχέδιο για να τον χειραγωγήσει από τη μια και επειδή πλησιάζουν οι εκλογές από την άλλη, κάνει ό,τι είναι δυνατό ώστε να

μένους εργάτες. Οι συλληφθέντες οδηγούνται στα κακουργιοδικεία με την κατηγορία της στάσης.

1921, 1 Μάη. Θεσσαλονίκη. Γίνονται συγκρούσεις ανάμεσα στους εργάτες, το στρατό και τη χωροφυλακή. Αποστολή εφέδρων για τη Μικρά Ασία στασιάζει, σχίζει τις φωτογραφίες του βασιλιά και ενώνεται με τους εργάτες.

1921, Δεκέμβρης. Κέρκυρα. Γίνεται αγροτικό συλλαλητήριο στην Κέρκυρα. Ξεκινά με αίτημα την ελεύθερη εξαγωγή λαδιού και μετατρέπεται σε αντιπολεμική διαδήλωση. Πυροβολισμοί και δυναμίτες συνοδεύουν το σύνθημα «κάτω ο πόλεμος». Διμοιρία στρατιωτών ενώνεται με τους αγρότες. Αργά το βράδυ το συλλαλητήριο εκφυλίζεται. Στρατός και χωροφυλακή επιβάλλουν την τάξη.

1921. Αθήνα. Μαχητική διαδήλωση των Παλαιών Πολεμιστών (πολεμιστών που έχουν πολεμήσει στους Βαλκανικούς πολέμους και στη Μικρασιατική εκστρατεία) προς τη βουλή. Όταν φτάνουν σ' αυτή συγκρούονται με τη φρουρά. Συλλαμβάνονται 9 και οδηγούνται στις φυλακές. Άλλοι 300 εξορίζονται σε διάφορες επαρχιακές πόλεις.

1923, Αύγουστος. Οι εκατοντάδες χιλιάδες πρόσφυγες της Μικράς Ασίας κινητοποιούνται ζητώντας ψωμί και στέγη. Οι εργάτες απεργούν σε ένδειξη συμπαράστασης. Οι κινητοποιήσεις κορυφώνονται τον Αύγουστο του 1923 με γενική απεργία. Χιλιάδες εργάτες σε όλη τη χώρα συγκρούονται με το στρατό και την αστυνομία. Οι συγκρούσεις στον Πειραιά είναι ένοπλες και άγριες. Το αποτέλεσμα είναι 11 νεκροί και εκατοντάδες τραυματίες. Το κράτος επιβάλλει κατάσταση πολιορκίας. Οι στρατιώτες αρνούνται να χτυπήσουν τους εργάτες και το κράτος χρησιμοποιεί Τσερκέζους εναντίον των αγωνιζόμενων.

1924, 15 Μάρτη. Νάουσα. Μαχητική απεργία των εργαζομένων στα εργοστάσια της πόλης. Οι απεργοί συγκρούονται με τις δυνάμεις καταστολής. Γίνονται 30 συλλήψεις. Το κράτος παίρνει σκληρά μέτρα ώστε να τους αναγκάσει να γυρίσουν στα εργοστάσια. Όμως οι κινητοποιήσεις συνεχίζονται, παρ' όλο που πολλοί εργάτες επέστρεψαν σ' αυτά. Οι βιομήχανοι διαμαρτύρονται ότι τους τρομοκρατούν και ότι είναι αναγκασμένοι να κλείσουν τα εργοστάσιά τους.

1924, 1 Μάη. Αθήνα, Πειραιάς. Το κράτος απαγορεύει τη συγκέντρωση στην πλατεία Δημοτικού θεάτρου (σημερινή πλατεία Κοτζιά). Η συγκέντρωση όμως γίνεται από 1000 περίπου διαδηλωτές και διαλύεται βίαια από το ιππικό και τη χωροφυλακή, με τη βοήθεια πυροσβεστικών αντλιών. Σαν αποτέλεσμα των συγκρούσεων υπάρχει ένας νεκρός και 12 τραυματίες από την πλευρά των διαδηλωτών και 5 στρατιώτες τραυματίες από την πλευρά των

κρατικής βίας προχωρούν σε συλλήψεις.

1924, 1 Σεπτέμβρη. Αθήνα. Συμπλοκή απεργών και απεργοσπαστών στο εργοστάσιο αεριόφωτος (Γκάζι). Επεμβαίνουν οι δυνάμεις καταστολής. Γίνονται συλλήψεις.

1924, 10 Νοέμβρη. Καβάλα. Ο καπνέμπορος Γρηγοριάδης, παρά την απαγορευτική διαταγή, προσπαθεί να εξαγάγει ακατέργαστα καπνά. Οι καπνεργάτες, των οποίων απειλείται το μεροκάματο, το μαθαίνουν. Συγκεντρώνονται στο λιμάνι και απειλούν να ρίξουν τα καπνά στη θάλασσα. Επεμβαίνει ο στρατός και η χωροφυλακή. Στην επίθεσή τους οι εργάτες αντιστέκονται με κάθε μέσο. Σκοτώνεται μια εργάτρια και ένας ανθυπομοίραρχος και τραυματίζονται πολλοί και από τις δύο πλευρές. Τα επεισόδια εξαπλώνονται σε όλη τη Μακεδονία, στις περιοχές όπου υπάρχουν καπνεργάτες. Στις 12 Νοέμβρη, γίνονται επεισόδια στη Δράμα, στις 13 στη Θεσσαλονίκη και στις 14 στην Τσατάλτζα.

1925, 12 Γενάρη. Λειβαδιά. Συγκέντρωση ενάντια στην ακρίβεια και τα προβλήματα που αντιμετώπιζαν οι αγρότες. Ακολουθεί διαδήλωση κατά την οποία η χωροφυλακή συλλαμβάνει δύο διαδηλωτές. Οι υπόλοιποι εξαγριώνονται, επιτίθενται στους χωροφύλακες και τους απελευθερώνουν. Για αρκετή ώρα η κατάσταση είναι έξω από τον έλεγχο της χωροφυλακής.

1925, 2 Φλεβάρη. Τρίκαλα. Λίγες μέρες πριν απ' αυτή την ημερομηνία η Ένωση Παλαιών Πολεμιστών κινητοποιεί αγρότες και όλοι μαζί καταλαμβάνουν τα μοναστηριακά κτήματα των Μετεώρων. Στο απόσπασμα χωροφυλακής που πηγαίνει να τους απομακρύνει, αντιστέκονται ένοπλα και έτσι οι χωροφύλακες υποχωρούν.

Μετά από αυτό κανονίζεται συγκέντρωση στις 23 του μήνα στα Τρίκαλα. Κατά τις 2 το μεσημέρι οι εργάτες βγαίνουν από το Εργατικό Κέντρο, κρατώντας μαύρες σημαίες και φωνάζοντας συνθήματα. Ενώνονται με τους αγρότες και κατευθύνονται προς τη νομαρχία. Καθώς διαβαίνουν την γέφυρα, οι χωροφύλακες προσπαθούν να τους χτυπήσουν και να τους πάρουν τη σημαία. Γίνεται άγρια σύγκρουση και οι χωροφύλακες υποχωρούν. Όταν η πορεία φτάνει έξω από τη νομαρχία, ο νομάρχης αρνείται να δει τους εργάτες και αγρότες. Μετά την άρνηση, αρχίζουν συγκρούσεις με τη χωροφυλακή, η οποία χρησιμοποιεί τα όπλα της, με αποτέλεσμα έξι νεκρούς διαδηλωτές και πολλούς τραυματίες.

1925, 18 Φλεβάρη. Κομοτηνή, Λεσγαδίκι Ισβόρου. Οι καπνέμποροι στην Κομοτηνή, για να μην εφαρμόσουν το οκτάωρο, πραγματοποιούν λοκ-άουτ. Οι εργάτες, παρά την απαγόρευση των στρατιωτικών αρχών, προχωρούν

λύς κόσμος μαζεύεται στην Ομόνοια. Από εκεί ξεκίνα μια διαδήλωση. Φτάνοντας στην διασταύρωση Γ. Σταύρου και Σταδίου, ο κόσμος αποδοκιμάζει τους βασιλόφρονες και φωνάζει «κάτω η μοναρχία». Μαζί τους ενώνονται εργάτες του εργατικού κέντρου. Στρατιωτικό τμήμα και απόσπασμα χωροφυλακής, που στέλνονται για ν' απωθήσουν τον κόσμο, αφοπλίζονται. Οι φαντάροι ενώνονται με τον κόσμο φωνάζοντας «είμαστε αδέλφια σας».

Ένα από τα θωρακισμένα αυτοκίνητα του Ντερτίλη, τρέχοντας με φοβερό θόρυβο, σπεύδει να καταλάβει το ταχυδρομείο. Οι διαδηλωτές πέφτουν πάνω του και το καταλαμβάνουν. Μάλιστα μια ομάδα εργατών απ' τον Πειραιά το βάζει μπροστά και αρχίζουν να κυκλοφορούν στους δρόμους της Αθήνας δίνοντας θάρρος στους διαδηλωτές, ώσπου, με διαταγή του Ζαχαριάδη, που ήταν επικεφαλής τους, το εγκαταλείπουν. Ο κόσμος καταλαμβάνει το ταχυδρομείο. Στο διάστημα αυτό, όλο και περισσότεροι άνθρωποι μαζεύονται. Η αγανάκτηση είναι τέτοια που η συγκέντρωση μεταβάλλεται σε ορμητικό συλλαλητήριο που πλημμυρίζει τους δρόμους της Αθήνας.

Οι διαδηλωτές ξηλώνουν σανίδες από τα γιαπιά, παίρνουν πέτρες, ενώ έχουν στα χέρια τους και τα όπλα των αφοπλισμένων φαντάρων και χωροφυλάκων. Μια πυροσβεστική αντλία και ένα θωρακισμένο στέλνονται για να διαλύσουν το πλήθος, αλλά δεν τα καταφέρνουν. Μεγάλο οδόφραγμα στήνεται στη Σταδίου κοντά στην πλατεία Κλαυθμώνος. Οι στρατιωτικές δυνάμεις είναι απασχολημένες με το χτύπημα των ταγμάτων κι έτσι οι διαδηλωτές επί πολλές ώρες κυριαρχούν στους δρόμους της Αθήνας.

Και ενώ η διάθεση του κόσμου είναι υπέρ της επέκτασης της σύγκρουσης, το ΚΚΕ, επειδή δεν έχει σχέδιο για να τον χειραγωγήσει από τη μια και επειδή πλησιάζουν οι εκλογές από την άλλη, κάνει ό,τι είναι δυνατό ώστε να εξασθενίσει η διάθεση του κόσμου. Έτσι, μέχρι το απόγευμα που παραδίνονται οι μονάδες του Ζέρβα-Ντερτίλη, ο κόσμος έχει καθηλωθεί άπραγος στο κέντρο της Αθήνας και όταν μαθαίνει για την παράδοση των ταγμάτων γυρίζει κουρασμένος σπίτι του. Αποτελεί, όμως, ένα ιδιαίτερα έντονο και σημαντικό γεγονός η δράση αυτών των ανθρώπων, που χωρίς οργάνωση, κατεβαίνουν στους δρόμους οπλίζονται και συγκρούονται με τις δυνάμεις τις κρατικής βίας.

1927, 5 Γενάρη. Θεσσαλονίκη. Συγκρούσεις άνεργων καπνεργατών και αστυνομίας, όταν οι πρώτοι προσπαθούν να μπουν στα καπνομάγαζα για να δουλέψουν.

1927, 10 Γενάρη. Αθήνα. Η κυβέρνηση έχει υπογράψει σύμβαση με την αγγλική εταιρία Πάουερ, όπου

της παραχωρεί το αποκλειστικό δικαίωμα της συγκοινωνιακής εκμετάλλευσης των τραμ και των λεωφορείων. Αυτό ξεσηκώνει όσους απασχολούνται σε αυτά, που κηρύττουν 24ωρη απεργία απαιτώντας ακύρωση της σύμβασης. Το απόγευμα συγκεντρώνονται στην πλατεία του Δημοτικού Θεάτρου και ξεκινούν διαδήλωση προς το Υπουργείο Εσωτερικών. Έξω απ' αυτό επιτίθενται στους χωροφύλακες για να τους αφοπλίσουν και συμπλέκονται άγρια μαζί τους.

1927, 31 Γενάρη. Αθήνα. Νέα απεργία διαρκείας των αυτοκινητιστών ενάντια στη σύμβαση Πάουερ. Κάνουν πορεία με τα λεωφορεία τους, που ξεκινά από την πλατεία Κολοκοτρώνη, παίρνει την Πανεπιστημίου, ανεβαίνει τη Σταδίου, και καταλήγει στο Σύνταγμα. Στο δρόμο τα λεωφορεία των απεργοσπαστών δέχονται σφοδρό λιθοβολισμό από τους απεργούς. Λιθοβολισμός που θα επαναληφθεί και στις 8 Φλεβάρη.

1927, 19 Φλεβάρη. Θεσσαλονίκη. Χιλιάδες καπνεργάτες ακολουθούν την κηδεία του συναδέλφου τους Κάρενφιλ, που έχει σκοτωθεί σε συμπλοκές με την χωροφυλακή έξω από το εργοστάσιο Σπίρερ. Κατά τη διάρκεια της κηδείας θα επαναληφθούν οι συγκρούσεις στους δρόμους της πόλης.

1927, Φλεβάρης. Αγρίνιο. Άγρια συμπλοκή απεργών καπνεργατών και αστυνομίας έχει σαν αποτέλεσμα 4 νεκρούς καπνεργάτες.

1927, 10 Μάρτη. Αθήνα. Απεργία των επαγγελματιών. Μια επιτροπή τους έχει πάει να συζητήσει με τους αρμόδιους υπουργούς, ενώ οι υπόλοιποι συγκεντρώνονται έξω από τα γραφεία τους, στην οδό Θεμιστοκλέους, περιμένοντας το αποτέλεσμα της συζήτησης. Επιστρέφοντας η επιτροπή αναγγέλλει ότι η κυβέρνηση θα λύσει τα προβλήματά τους, οπότε η διοίκηση αποφασίζει την λήξη της απεργίας. Ο συγκεντρωμένος κόσμος δεν πείθεται. Μερικοί ανεβαίνουν στα γραφεία, παίρνουν τη σημαία τους και κατεβαίνουν στο δρόμο. Δημιουργείται αυθόρμητη διαδήλωση. Στο Αρσάκειο τους περιμένουν στρατός και χωροφυλακή ενώ μιά αντλία

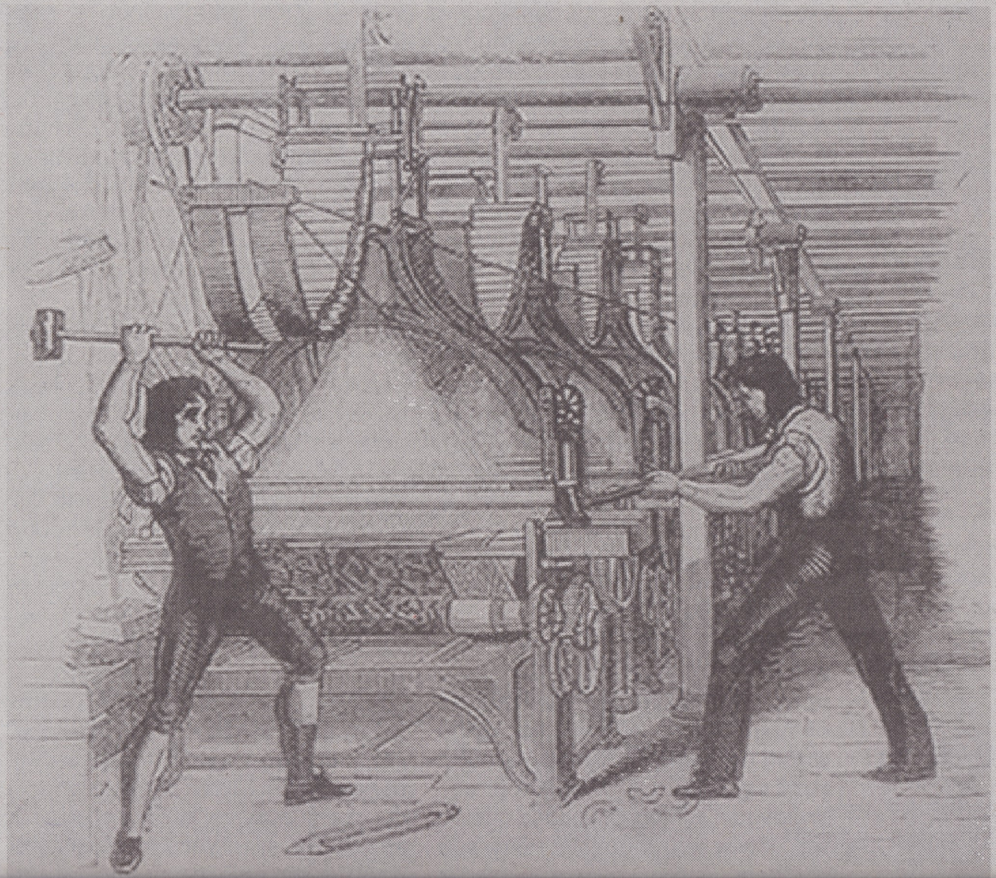
Στη συνέχεια συγκροτούν μαχητική διαδήλωση και καταστρέφουν τα δημόσια ταμεία.

1928, 29 Γενάρη. Ηράκλειο. Διαδήλωση διαμαρτυρίας χιλιάδων χωρικών για την φορολογία. Στο δρόμο συγκρούονται άγρια και επανειλημμένα με τη χωροφυλακή που δεν μπορεί πλέον να τους συγκρατήσει με τίποτα.

Στέλνεται τότε εναντίον τους ένας λόχος στρατού και πυροσβεστική. Οι διαδηλωτές καλούν τους φαντάρους να ενωθούν μαζί τους. Ο επικεφαλής τρομοκρατημένος βάζει στην πρώτη γραμμή τον ουλαμό των υπαξιωματικών και τους βαθμοφόρους.

1928, 12 Φλεβάρη. Αθήνα. Διαδήλωση στο Σύνταγμα για το προσφυγικό ζήτημα. Στην πλατεία Κλαυθμώνος οι διαδηλωτές συγκρούονται άγρια με τους χωροφύλακες. Τραβούν τότε προς τα Χαυτεία και μετά από άλλη μια σύγκρουση διαλύονται.

Την ίδια μέρα στην Κρήτη επαναλαμβάνονται τα συλλαλητήρια, αλλά αυτή τη φορά ένοπλα. Το κεντρικό γίνε-

1928, 7 Ιουλίου. Πάτρα. Επεισόδια μεταξύ απεργών καπνεργατών και απεργοσπαστών.

1928, 15 Οκτώβρη. Αερόπολη. Ένοπλο συλλαλητήριο των χωρικών της επαρχίας Οιτύλου κατά του φόρου της Δεκάτης. Συγκεντρώνονται με πυροβολισμούς στην Αερόπολη και επιτίθενται στην εφορία την οποία και καταστρέφουν. Το κράτος, για να αντιμετωπίσει την κατάσταση, στέλνει ένα τάγμα πεζικού και χωροφυλακής.

1928. 15 Νοέμβρη. Πειραιάς. Οι αρτοποιοί κηρύσσουν απεργία. Γίνονται άγρια επεισόδια μεταξύ των απεργών και της χωροφυλακής στον Πειραιά.

[Εδώ θα πρέπει να αναφερθούμε στις απεργίες των τροχιοδρομικών. Είχαν πολύ λίγους απεργοσπάστες. Όταν το κράτος επιχειρούσε να χρησιμοποιήσει τον απεργοσπαστικό μηχανισμό (χωροφύλακες, ναύτες που είχαν κάποιες γνώσεις για να κινήσουν τραμ) άρχιζαν μεγάλες μάχες. Οι απεργοί χρησιμοποιούσαν μικρά καψούλια δυναμίτιδας, που τα τοποθετούσαν στις γραμμές των τραμ και με την εκπυρσοκρότησή τους τρομοκρατούσαν επιβάτες και οδηγούς. Επίσης, πετούσαν μέσα στα τραμ αμπούλες, οι οποίες έβγαζαν απαίσια βρώμα. Αλλά τις περισσότερες φορές τα πράγματα αγρίευαν περισσότερο. Τότε οι τροχιοδρομικοί μάζευαν τις οικογένειές τους και έπεφταν όλοι μαζί πάνω στις γραμμές των τραμ. Επενέβαινε τότε η χωροφυλακή, ενώ σε βοήθεια των απεργών έσπευδαν και πολλοί άλλοι εργάτες. Οι συγκρούσεις γενικεύονταν και κρατούσαν πολλές ώρες, με πολλούς τραυματίες και από τις δυό πλευρές. Ακριβώς λόγω της βιαιότητας και της αδιαλλαξίας που είχαν οι απεργίες των τροχιοδρομικών, οι εξουσιαστές τρομοκρατούνταν και συνήθως υποχωρούσαν στις απαιτήσεις τους].

1929, 9 Γενάρη. Χαλκιδική. Απεργία των 700 μεταλλωρύχων στη Στρατονίκη της Χαλκιδικής. Η απεργία κρατά πολλές μέρες και οι συγκρούσεις με τη χωροφυλακή είναι άγριες και καθημερινές. Τα πιο βίαια επεισόδια, με πολλούς τραυματίες, χωροφυλάκους και απεργούς, γίνονται στις 22 Γενάρη.

1929, 1 Φλεβάρη. Λαύριο. Αρχίζει η απεργία των μεταλλωρύχων του Λαυρίου με συνεχείς άγριες συγκρούσεις με τη χωροφυλακή.

1929, 14 Μαρτίου. Λαύριο. Μετά από μεγάλη συγκέντρωση μεταλλωρύχων επακολουθεί σύγκρουση με τη χωροφυλακή που έχει σαν α-

Σταδίου, και καταλήγει στο Σύνταγμα. Στο δρόμο τα λεωφορεία των απεργοσπαστών δέχονται σφοδρό λιθοβολισμό από τους απεργούς. Λιθοβολισμός που θα επαναληφθεί και στις 8 Φλεβάρη.

1927, 19 Φλεβάρη. Θεσσαλονίκη. Χιλιάδες καπνεργάτες ακολουθούν την κηδεία του συναδέλφου τους Κάρενφιλ, που έχει σκοτωθεί σε συμπλοκές με την χωροφυλακή έξω από το εργοστάσιο Σπίρερ. Κατά τη διάρκεια της κηδείας θα επαναληφθούν οι συγκρούσεις στους δρόμους της πόλης.

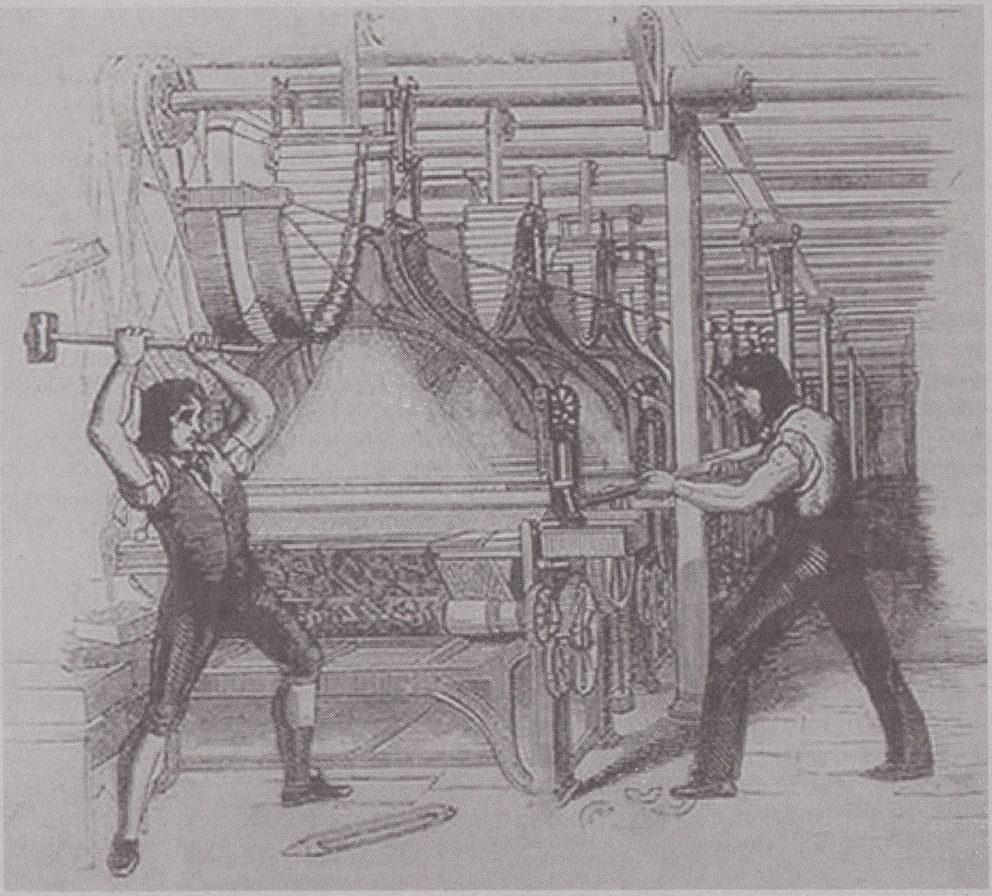
1927, Φλεβάρης. Αγρίνιο. Άγρια συμπλοκή απεργών καπνεργατών και αστυνομίας έχει σαν αποτέλεσμα 4 νεκρούς καπνεργάτες.

1927, 10 Μάρτη. Αθήνα. Απεργία των επαγγελματιών. Μια επιτροπή τους έχει πάει να συζητήσει με τους αρμόδιους υπουργούς, ενώ οι υπόλοιποι συγκεντρώνονται έξω από τα γραφεία τους, στην οδό Θεμιστοκλέους, περιμένοντας το αποτέλεσμα της συζήτησης. Επιστρέφοντας η επιτροπή αναγγέλλει ότι η κυβέρνηση θα λύσει τα προβλήματά τους, οπότε η διοίκηση αποφασίζει την λήξη της απεργίας. Ο συγκεντρωμένος κόσμος δεν πείθεται. Μερικοί ανεβαίνουν στα γραφεία, παίρνουν τη σημαία τους και κατεβαίνουν στο δρόμο. Δημιουργείται αυθόρμητη διαδήλωση. Στο Αρσάκειο τους περιμένουν στρατός και χωροφυλακή ενώ μιά αντλία καταβρέχει τους διαδηλωτές. Αυτοί επιτίθενται για να την καταλάβουν. Οι στρατιώτες πυροβολούν με αποτέλεσμα 3 νεκρούς απεργούς. Η αυθόρμητη αυτή διαδήλωση δημιουργεί φόβο στο κράτος λόγω της βιαιότητας που περιέχει, του αυθόρμητου, του παραγκωνισμού των συνδικαλιστών και την μη πίστη στα λόγια τους.

1927, 1-3 Νοέμβρη. Αγρίνιο. Με την πρώτη μέρα του Νοέμβρη, οι άνεργοι καπνεργάτες εισβάλλουν στις αποθήκες του Παπαστράτου και συγκρούονται με τους συντηρητικούς εργάτες, που βρίσκονται ήδη μέσα και εργάζονται. Ειδοποιείται η χωροφυλακή και μετά από συμπλοκή τούς διώχνει.

Την επόμενη μέρα συγκεντρώνονται και πάλι αλλά οι χωροφύλακες πλέον τους περιμένουν. Επακολουθεί νέα σύγκρουση.

Τα επεισόδια συνεχίζονται και την επόμενη μέρα. Τα πράγματα έχουν πάρει τόσο σοβαρές διαστάσεις, ώστε

διαδηλωτές συγκρούονται άγρια με τους χωροφύλακες. Τραβούν τότε προς τα Χαυτεία και μετά από άλλη μια σύγκρουση διαλύονται.

Την ίδια μέρα στην Κρήτη επαναλαμβάνονται τα συλλαλητήρια, αλλά αυτή τη φορά ένοπλα. Το κεντρικό γίνεται στον Αγ. Νικόλαο. Την ίδια ώρα γίνεται διαδήλωση και στη Σητεία, όπου το πλήθος των χωρικών επιτίθεται με μανία στο δημόσιο ταμείο, αλλά παρά την άγρια σύγκρουση με τη χωροφυλακή δεν κατορθώνουν να το καταλάβουν. Αγανακτισμένοι, τότε, πηγαίνουν στο σπίτι του ταμία και το καίνε. Το ΚΚΕ, στην απόφαση του «για την πολιτική δράση του κόμματος», κρίνει τα γεγονότα αυθόρμητα και ψέγει την οργάνωση γιατί δεν δραστηριοποιήθηκε για την κατάκτηση της ηγεσίας του κινήματος και τον έλεγχο της δράσης του με επιτροπές και για το ότι δεν κατάφερε καν να συμμετάσχει.

1928, 1 Μάη. Αθήνα. Η πρωτομαγια γιορτάζεται με συγκέντρωση στην Αγ. Ελεούσα (ανάμεσα σε Καλλιθέα και Τζιτζιφιές) όπου γίνονται άγριες συγκρούσεις με τη χωροφυλακή.

1928. 12 Ιούνη. Καβάλα. Οι απεργοί καπνεργάτες επιτίθενται στα γραφεία της καπνεμπορικής εταιρίας «ΒΙΖ».

ταν το κράτος επιχειρούσε να χρησιμοποιήσει τον απεργοσπαστικό μηχανισμό (χωροφύλακες, ναύτες που είχαν κάποιες γνώσεις για να κινήσουν τραμ) άρχιζαν μεγάλες μάχες. Οι απεργοί χρησιμοποιούσαν μικρά καψούλια δυναμίτιδας, που τα τοποθετούσαν στις γραμμές των τραμ και με την εκπυρσοκρότησή τους τρομοκρατούσαν επιβάτες και οδηγούς. Επίσης, πετούσαν μέσα στα τραμ αμπούλες, οι οποίες έβγαζαν απαίσια βρώμα. Αλλά τις περισσότερες φορές τα πράγματα αγρίευαν περισσότερο. Τότε οι τροχιοδρομικοί μάζευαν τις οικογένειές τους και έπεφταν όλοι μαζί πάνω στις γραμμές των τραμ. Επενέβαινε τότε η χωροφυλακή, ενώ σε βοήθεια των απεργών έσπευδαν και πολλοί άλλοι εργάτες. Οι συγκρούσεις γενικεύονταν και κρατούσαν πολλές ώρες, με πολλούς τραυματίες και από τις δυό πλευρές. Ακριβώς λόγω της βιαιότητας και της αδιαλλαξίας που είχαν οι απεργίες των τροχιοδρομικών, οι εξουσιαστές τρομοκρατούνταν και συνήθως υποχωρούσαν στις απαιτήσεις τους].

1929, 9 Γενάρη. Χαλκιδική. Απεργία των 700 μεταλλωρύχων στη Στρατονίκη της Χαλκιδικής. Η απεργία κρατά πολλές μέρες και οι συγκρούσεις με τη χωροφυλακή είναι άγριες και καθημερινές. Τα πιο βίαια επεισόδια, με πολλούς τραυματίες, χωροφυλάκους και απεργούς, γίνονται στις 22 Γενάρη.

1929, 1 Φλεβάρη. Λαύριο. Αρχίζει η απεργία των μεταλλωρύχων του Λαυρίου με συνεχείς άγριες συγκρούσεις με τη χωροφυλακή.

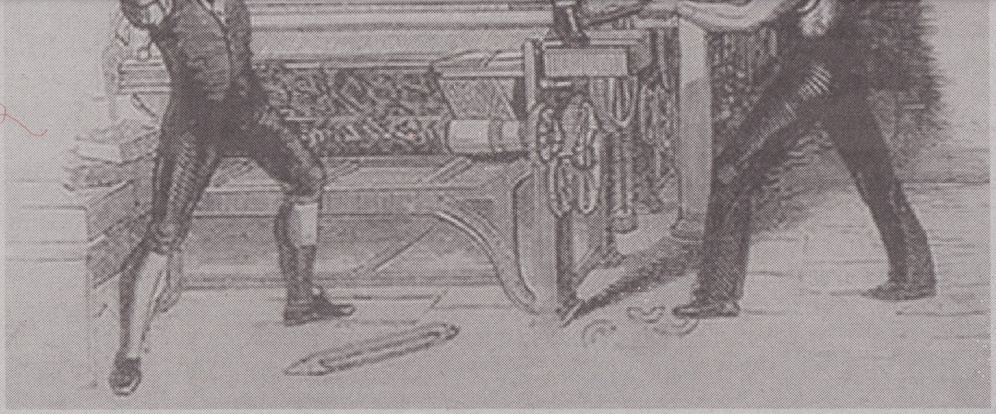
1929, 14 Μαρτίου. Λαύριο. Μετά από μεγάλη συγκέντρωση μεταλλωρύχων επακολουθεί σύγκρουση με τη χωροφυλακή που έχει σαν αποτέλεσμα δεκάδες τραυματίες.

1929, 12-19 Ιουνίου. Πειραιάς. Στις 12 του μήνα αρχίζει η απεργία των φορτοεκφορτωτών που παραλύει το πρώτο λιμάνι της χώρας. Οι εφοπλιστές προσπαθούν να σπάσουν την απεργία στρατολογώντας άνεργους σαν απεργοσπάστες. Προσπαθούν να τους βάλουν μέσα στα καράβια υποστηριζόμενοι από ναύτες του πολεμικού ναυτικού, αλλά οι απεργοί επιτίθενται. Ακολουθούν άγριες συγκρούσεις. Οι ναύτες πυροβολούν, αλλά τελικά οι εφοπλιστές αναγκάζονται να αποσύρουν τους απεργοσπάστες.

Στις 14 Ιουνίου οι συγκρούσεις επαναλαμβάνονται. Το λιμεναρχείο με τον εφοπλιστή Ποταμιάνο μαζεύουν περίπου 300 εργάτες και τους βάζουν σε μαούνες για να τους μεταφέρουν στα καράβια να ξεφορτώσουν. Οι απεργοί που παρακολουθούν από τη στεριά, μπαίνουν στις βάρκες και ρίχνονται πάνω στις μαούνες. Οι συγκρούσεις είναι άγριες και γενικεύονται σε στεριά και θάλασσα.

Στις 18 του μηνός γίνεται συζήτηση για 15% αύξηση,

γραφεία τους, στην οδό Θεμιστοκλέους, περιμένοντας το αποτέλεσμα της συζήτησης. Επιστρέφοντας η επιτροπή αναγγέλλει ότι η κυβέρνηση θα λύσει τα προβλήματά τους, οπότε η διοίκηση αποφασίζει την λήξη της απεργίας. Ο συγκεντρωμένος κόσμος δεν πείθεται. Μερικοί ανεβαίνουν στα γραφεία, παίρνουν τη σημαία τους και κατεβαίνουν στο δρόμο. Δημιουργείται αυθόρμητη διαδήλωση. Στο Αρσάκειο τους περιμένουν στρατός και χωροφυλακή ενώ μιά αντλία καταβρέχει τους διαδηλωτές. Αυτοί επιτίθενται για να την καταλάβουν. Οι στρατιώτες πυροβολούν με αποτέλεσμα 3 νεκρούς απεργούς. Η αυθόρμητη αυτή διαδήλωση δημιουργεί φόβο στο κράτος λόγω της βιαιότητας που περιέχει, του αυθόρμητου, του παραγκωνισμού των συνδικαλιστών και την μη πίστη στα λόγια τους.

1927, 1-3 Νοέμβρη. Αγρίνιο. Με την πρώτη μέρα του Νοέμβρη, οι άνεργοι καπνεργάτες εισβάλλουν στις αποθήκες του Παπαστράτου και συγκρούονται με τους συντηρητικούς εργάτες, που βρίσκονται ήδη μέσα και εργάζονται. Ειδοποιείται η χωροφυλακή και μετά από συμπλοκή τούς διώχνει.

Την επόμενη μέρα συγκεντρώνονται και πάλι αλλά οι χωροφύλακες πλέον τους περιμένουν. Επακολουθεί νέα σύγκρουση.

Τα επεισόδια συνεχίζονται και την επόμενη μέρα. Τα πράγματα έχουν πάρει τόσο σοβαρές διαστάσεις, ώστε στέλνονται ενισχύσεις χωροφυλακής από το Μεσολόγγι.

1928, 18 Γενάρη. Ηράκλειο. Στις αρχές του χρόνου έχει ενταθεί από την εφορία το κυνηγητό κατά των χωρικών. Πολλά επεισόδια γίνονται σ' όλη τη χώρα. Στο Ηράκλειο παίρνουν την πιό σκληρή τους μορφή. Η οικονομική εφορία Καινούργιου έχει εξαπολύσει διωγμό προκειμένου να εξαναγκάσει τους χωρικούς να πληρώσουν τα χρέη τους.

Απέναντι σ' αυτή την κατάσταση υποβάλλονται πολλές ενστάσεις. Την ημέρα της εκδίκασής τους, εκατοντάδες αγρότες μαζεύονται έξω από την εφορία. Οι υπάλληλοι βλέποντας το πλήθος κυριεύονται από φόβο και αναβάλλουν την εκδίκαση των υποθέσεων. Τότε οι χωρικοί επιτίθενται στους χωροφύλακες, εισβάλλουν στα γραφεία της εφορίας, βγάζουν τα αρχεία της στο δρόμο και τα καίνε.

ται στον Αγ. Νικόλαο. Την ίδια ώρα γίνεται διαδήλωση και στη Σητεία, όπου το πλήθος των χωρικών επιτίθεται με μανία στο δημόσιο ταμείο, αλλά παρά την άγρια σύγκρουση με τη χωροφυλακή δεν κατορθώνουν να το καταλάβουν. Αγανακτισμένοι, τότε, πηγαίνουν στο σπίτι του ταμία και το καίνε. Το ΚΚΕ, στην απόφαση του «για την πολιτική δράση του κόμματος», κρίνει τα γεγονότα αυθόρμητα και ψέγει την οργάνωση γιατί δεν δραστηριοποιήθηκε για την κατάκτηση της ηγεσίας του κινήματος και τον έλεγχο της δράσης του με επιτροπές και για το ότι δεν κατάφερε καν να συμμετάσχει.

1928, 1 Μάη. Αθήνα. Η πρωτομαγιά γιορτάζεται με συγκέντρωση στην Αγ. Ελεούσα (ανάμεσα σε Καλλιθέα και Τζιτζιφιές) όπου γίνονται άγριες συγκρούσεις με τη χωροφυλακή.

1928. 12 Ιούνη. Καβάλα. Οι απεργοί καπνεργάτες επιτίθενται στα γραφεία της καπνεμπορικής εταιρίας «BIZ». Ακολουθούν συγκρούσεις με την αστυνομία.

1928. 13 Ιούνη. Καπνεργατικές πόλεις. Η απεργία των καπνεργατών επεκτείνεται και στ' άλλα καπνικά κέντρα. Στις Σέρρες οι απεργοί συγκεντρώνονται και συγκρούονται με το στρατό. Τα ίδια επεισόδια γίνονται και στην Ξάνθη, όπου οι απεργοί συγκρούονται άγρια με το στρατό και την αστυνομία. Σ' όλες τις πόλεις γίνονται επεισόδια. Έξι νεκροί από την πλευρά των διαδηλωτών και δεκάδες τραυματίες και από τις δύο πλευρές.

1928, 18 Ιούνη. Βόλος. Συγκέντρωση των καπνεργατών της πόλης και πορεία που καταλήγει σε σύγκρουση με τις δυνάμεις της χωροφυλακής.

1928, 6 Ιούλη. Πειραιάς. Επεισόδια μεταξύ απεργών ναυτικών και των απεργοσπαστών, ξυλοδαρμός των δευτέρων.

1929, 9 Γενάρη. Χαλκιδική. Απεργία των 700 μεταλλωρύχων στη Στρατονίκη της Χαλκιδικής. Η απεργία κρατά πολλές μέρες και οι συγκρούσεις με τη χωροφυλακή είναι άγριες και καθημερινές. Τα πιο βίαια επεισόδια, με πολλούς τραυματίες, χωροφυλάκους και απεργούς, γίνονται στις 22 Γενάρη.

1929, 1 Φλεβάρη. Λαύριο. Αρχίζει η απεργία των μεταλλωρύχων του Λαυρίου με συνεχείς άγριες συγκρούσεις με τη χωροφυλακή.

1929, 14 Μαρτίου. Λαύριο. Μετά από μεγάλη συγκέντρωση μεταλλωρύχων επακολουθεί σύγκρουση με τη χωροφυλακή που έχει σαν αποτέλεσμα δεκάδες τραυματίες.

1929, 12-19 Ιουνίου. Πειραιάς. Στις 12 του μήνα αρχίζει η απεργία των φορτοεκφορτωτών που παραλύει το πρώτο λιμάνι της χώρας. Οι εφοπλιστές προσπαθούν να σπάσουν την απεργία στρατολογώντας άνεργους σαν απεργοσπάστες. Προσπαθούν να τους βάλουν μέσα στα καράβια υποστηριζόμενοι από ναύτες του πολεμικού ναυτικού, αλλά οι απεργοί επιτίθενται. Ακολουθούν άγριες συγκρούσεις. Οι ναύτες πυροβολούν, αλλά τελικά οι εφοπλιστές αναγκάζονται να αποσύρουν τους απεργοσπάστες.

Στις 14 Ιουνίου οι συγκρούσεις επαναλαμβάνονται. Το λιμεναρχείο με τον εφοπλιστή Ποταμιάνο μαζεύουν περίπου 300 εργάτες και τους βάζουν σε μαούνες για να τους μεταφέρουν στα καράβια να ξεφορτώσουν. Οι απεργοί που παρακολουθούν από τη στεριά, μπαίνουν στις βάρκες και ρίχνονται πάνω στις μαούνες. Οι συγκρούσεις είναι άγριες και γενικεύονται σε στεριά και θάλασσα.

Στις 18 του μηνός γίνεται συζήτηση για 15% αύξηση, αλλά δεν την αποδέχονται οι απεργοί. Αντίθετα η απεργία επεκτείνεται σε όλο το λιμάνι και οι συμμετοχή ξεπερνά πλέον τις 6.000. Συγκεντρώνονται έξω απ' το λιμεναρχείο για να διαμαρτυρηθούν για τους απεργοσπάστες. Η απάντηση έρχεται με μια ίλη ιππικού που παίρνει διαταγή να κάνει επέλαση εναντίον των συγκεντρωμένων. Μετά την πρώτη σύγκρουση τα επεισόδια γενικεύονται σε όλες τις προκυμαίες και κρατάνε ως το βράδυ. Στις 19 από τα άγρια χαράματα, επαναλαμβάνονται τα επεισόδια με τους απεργοσπάστες. Η απεργία θα λήξει με υποχώρηση των αφεντικών και ικανοποίηση των αιτημάτων των απεργών.

Συσπείρωση Αναρχικών

(Στο επόμενο φύλλο θα δημοσιευτεί το Γ' Μέρος)

Σχετικά με τους πυροβολισμούς στο Α.Τ. Αγ. Παρασκευής

«Ο εγωισμός είναι το αντίβαρο σε όλες τις αθλιότητες. Ή κρύβει τις αθλιότητές του, ή, αν τις ανακαλύψει, παινεύεται που τις κάνει γνωστές».

Blaise Pascal (1623-1662)

«Άμεση και αποφασιστική» θα είναι η «απάντηση» δήλωσε ο ΥΠΠΡΟΠΟ Χρυσοχοΐδης, αναφερόμενος στην επίθεση με αυτόματα όπλα εναντίον έξη αστυνομικών εκ των οποίων οι περισσότεροι ήταν δόκιμοι, έξω από το Α.Τ. Αγ. Παρασκευής. Κι αυτή είναι μια απειλή που δεν απευθύνεται μόνο από την πλευρά των Πασοκιστών. Σύμπας ο εξουσιαστικός χώρος σπεύδει να ευλογήσει, ακόμα κι όταν επικρίνει τους τωρινούς διαχειριστές των κρατικών υποθέσεων, την υιοθέτηση μέτρων.

Αυτό είναι αναμενόμενο. Σε ανάλογες περιπτώσεις πολλοί, ένθεν κακείθεν, σπεύδουν να αποδοκιμάσουν, να επιδοκιμάσουν ή να αποστασιοποιηθούν περίτεχνα.

Εμείς, δεν είμαστε ούτε δικαστές, ούτε χειροκροτητές αλλά και δεν βρισκόμαστε σε απόμακρο σημείο του πλανήτη ούτως ώστε να αποστασιοποιηθούμε τεχνηέντως.

Εκείνο που προς το παρόν θέλουμε να επισημάνουμε είναι πως όταν η αμετροέπεια συμπορεύεται με την αλόγιστη πράξη, τότε τα αποτελέσματα είναι απρόβλεπτα και ανυπολόγιστα(;). Κι αυτό δεν χρειάζεται να είναι κάποιος σοφός για να το κατανοήσει.

Θεωρούμε πως οι κοινωνικές πρακτικές που συμβάλλουν στην απελευθέρωση των ανθρώπων από τα δεσμά της καταπίεσης και τις συνθήκες εκμετάλλευσης, είναι αρκετά προσδιορισμένες από την πορεία και την δράση των ανθρώπων ανά τους αιώνες.

Σε κάθε περίπτωση οι λέξεις και οι πράξεις αποκτούν μεγάλη σημασία όταν συναρτώνται, καθορίζουν και καθορίζονται από τις συνθήκες του κοινωνικού ανταγωνισμού.

Οι κοινωνικές απελευθερωτικές πρακτικές χαρακτηρίζονται από τον πλούτο της πολυμορφίας τους και όχι από μια προσήλωση ως προς τον επιλεγόμενο στόχο (βλ. μπάτσοι και αστυνομικά τμήματα). Είναι δύσκολο να κατανοηθεί κοινωνικά τι σχέση θα μπορούσε να έχει λ.χ. η περίπτωση του βασανιστή Μάλλιου με αυτή μιας δόκιμης αστυνομικίνας.

Σίγουρα, η απελευθερωτική πρακτική όσων αγωνίζονται δεν μπορεί να σχετίζεται με ομφαλοσκοπικές συμπεριφορές και ιδεολογήματα, ενώ παράλληλα η κλιμάκωση της

Η πρόταση του Συριζα για Διαδήλωση κατά της «τρομοκρατίας» και η αριστερή συναίνεση στην «νέα» επιχείρηση «εξάρθρωσης της τρομοκρατίας»

Είναι φανερό ότι η κρατική διαχείριση μιας προβαλλόμενης «τρομοκρατικής λαίλαπας», που μαστίζει δήθεν την χώρα, δεν βρίσκεται απλά στην ίδια κατεύθυνση που ονομάστηκε μετά το καλοκαίρι του 2002 «εξάρθρωση». Είναι, βέβαιο, ότι στόχος είναι το προχώρημα της λεγόμενης εξάρθρωσης και η εξασφάλιση των προϋποθέσεων, ώστε να περιλάβει κάθε δραστηριότητα και κινητοποίηση στην οποία συμμετέχουν οι αναρχικοί. Δραστηριότητες που κατά τον απερχόμενο υπουργό δημόσιας τάξης Μαρκογιαννάκη ταυτίζονται με την «τρομοκρατία». Αυτοί οι κατασταλτικοί προσανατολισμοί, όμως στηρίζονται στην πολιτική συναίνεση του συνόλου της αριστεράς.

Η σιωπηλή αποδοχή των προκαταρκτικών κατασταλτικών κινήσεων, που αφορούσαν τουλάχιστον 900 «φιλικές» ανακρίσεις στις οποίες προχώρησαν οι διωκτικές αρχές και προηγήθηκαν της περίφημης «εξάρθρωσης» της Ε.Ο. 17Ν είναι ενδεικτικές. Οι διαμαρτυρίες της λεγόμενης επίσημης αριστεράς τότε ήταν ανύπαρκτες ή το πολύ πολύ χλιαρές. Το ίδιο συνέβη εκ μέρους της εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς, ενώ την οριστική επιβεβαίωση του αριστερού συναινετικού πνεύματος στο προαναγγελλόμενο τέλος του «θρύλου» της 17Ν, έδωσαν επιφανείς σύνδεσμοι αντιδικτατορικών οργανώσεων, που απαίτησαν απλά να μη συνδεθούν ιδεολογικά με την μεταπολιτευτική συνέχεια πρακτικών, που είχαν επιλεγεί κατά την διάρκεια της χούντας.

Υπάρχουν, λοιπόν, διαφορές από τότε; Σαφώς και υπάρχουν. Ιδιαιτερότητες, που πρέπει να καταγραφούν στην συνεδρίαση της Πολιτικής Γραμματείας, ώστε να διοργανωθεί πορεία καταδίκης του φαινομένου της «τρομοκρατίας» με την συμμετοχή της ΓΣΕΕ ή του ΔΣΑ. Από κοντά και αρθρογράφοι της Ελευθεροτυπίας που στηλιτεύουν με παρρησία την καθυστέρηση στο συγκεκριμένο ζήτημα: «Εδώ και χρόνια η Αριστερά έπρεπε να έχει κατέβει σε διαδηλώσεις κατά των «τρομοκρατικών» χτυπημάτων, των φόνων και του εγκλήματος που φορεί «πολιτική» λεοντή... Το ίδιο καθαρά όσο κι όταν διαδηλώνει κατά της καταστολής. Τα υπόλοιπα απλώς τρέφουν όσους την προβοκάρουν ποικιλοτρόπως» (Ελευθεροτυπία 30/10/09, Στάθης Σταυρόπουλος). Την ίδια στιγμή η Αυριανή με το πρωτοσέλιδο της ζητά να δοθεί Αμνηστία στην 17Ν και στις υπόλοιπες ένοπλες οργανώσεις, ώστε «να δοθεί τέλος στον νέο κύκλο αίματος που έχει ανοίξει»...

Ο Τσίπρας, λοιπόν από την πρώτη στιγμή δεν άφησε περιθώρια παρανοήσεων για το εύρος των συναινετικών προθέσεων με δηλώσεις στις οποίες χαρακτήριζε τους «τρομοκράτες» εχθρούς της κοινωνίας, ενώ ανάλογα ήταν και τα πρωτοσέλιδα της Αυγής, που στήριξαν με κάθε τρόπο την γραμμή απαξίωσης της «νέας τρομοκρατίας» ταυτίζοντάς την με το «οργανωμένο έγκλημα». Επίσης συναινετικός εμφανίσθηκε ο πρόεδρος του ΣΥΡΙΖΑ στις αναγγελίες του υπουργού «προστασίας του πολίτη» για κατάργηση της εξωτερικής φρουράς των αστυνομικών τμημάτων και την ενίσχυση βέβαια της αστυνόμευσης της ευρύτερης περιοχής γύρω από αυτά, ενώ το χάπι χρυσώθηκε όταν ο Χρυσοχοΐδης υποσχέθηκε ότι ΡΙΖΑ και Συναίνεση που ανέβηκε στην πλατεία Εξαρχείων με αφορμή τις προσαγωγές συμμετεχόντων (ανάμεσα τους και ο Δ. Παπαχρήστος, εκφωνητής του ραδιοφωνικού σταθμού κατά την κατάληψη του Πολυτεχνείου το Νοέμβρη του '73) σε παρουσίαση βιβλίου, ύστερα από επίθεση ατόμων με πέτρες και ξύλα σε πεζή περιπολία σε άλλο σημείο της ευρύτερης περιοχής. Ο «έξαλλος» νέος υπουργός ασφάλειας του πολίτη με την «αυθαιρεσία» των αστυνομικών οργάνων «καρατόμησε» τον επικεφαλής της ΕΛ.ΑΣ. που ούτως ή άλλως περίμενε την αντικατάσταση του, ενώ ο ΣΥΡΙΖΑ εξέφρασε την ικανοποίησή του. Ο «αγώνας», λοιπόν «τώρα δικαιώνεται» για την Συριζαίικη αριστερά στην οποία στεγάζεται ένα μεγάλο μέρος της πάλαι ποτέ εξω-κοινοβουλευτικής αριστεράς. Μην ξεχνάμε την προέλευση του Σ. Βούγια νυν υφυπουργού δημόσιας τάξης, αλλά και την πρόταση να αναλάβει το συγκεκριμένο πόστο η Μαρία Δαμανάκη. Είναι, λοιπόν, φανερό ότι οι προηγούμενες εμπειρίες κατασταλτικών μεθοδεύσεων δεν λαμβάνονται απλά υπ' όψιν από τους τωρινούς διαχειριστές των κρατικών υποθέσεων, αλλά αποτελούν και το εφαλτήριο των νέων. Όπως είναι φανερό πως αυτοί που διαρρηγνύουν τα ιμάτια τους για την καταστολή είναι οι ίδιοι που προσυπογράφουν την ατζέντα καταστολής.

Όσο μας αφορά δεν είχαμε ποτέ την παραμικρή αυταπάτη για τον ρόλο των «αντιστασιακών» αριστερών του ΣΥΡΙΖΑ και τις αγνές τους προθέσεις να στηρίξουν τις κρατικές υποθέσεις. Ούτε, όμως, έχουμε καμία αυταπάτη

«Άμεση και αποφασιστική» θα είναι η «απάντηση» δήλωσε ο ΥΠΠΡΟΠΟ Χρυσοχοΐδης, αναφερόμενος στην επίθεση με αυτόματα όπλα εναντίον έξη αστυνομικών εκ των οποίων οι περισσότεροι ήταν δόκιμοι, έξω από το Α.Τ. Αγ. Παρασκευής. Κι αυτή είναι μια απειλή που δεν απευθύνεται μόνο από την πλευρά των Πασοκιστών. Σύμπας ο εξουσιαστικός χώρος σπεύδει να ευλογήσει, ακόμα κι όταν επικρίνει τους τωρινούς διαχειριστές των κρατικών υποθέσεων, την υιοθέτηση μέτρων.
Αυτό είναι αναμενόμενο. Σε ανάλογες περιπτώσεις πολλοί, ένθεν κακείθεν, σπεύδουν να αποδοκιμάσουν, να επιδοκιμάσουν ή να αποστασιοποιηθούν περίτεχνα.
Εμείς, δεν είμαστε ούτε δικαστές, ούτε χειροκροτητές αλλά και δεν βρισκόμαστε σε απόμακρο σημείο του πλανήτη ούτως ώστε να αποστασιοποιηθούμε τεχνηέντως.
Εκείνο που προς το παρόν θέλουμε να επισημάνουμε είναι πως όταν η αμετροέπεια συμπορεύεται με την αλόγιστη πράξη, τότε τα αποτελέσματα είναι απρόβλεπτα και ανυπολόγιστα(;). Κι αυτό δεν χρειάζεται να είναι κάποιος σοφός για να το κατανοήσει.
Θεωρούμε πως οι κοινωνικές πρακτικές που συμβάλλουν στην απελευθέρωση των ανθρώπων από τα δεσμά της καταπίεσης και τις συνθήκες εκμετάλλευσης, είναι αρκετά προσδιορισμένες από την πορεία και την δράση των ανθρώπων ανά τους αιώνες.
Σε κάθε περίπτωση οι λέξεις και οι πράξεις αποκτούν μεγάλη σημασία όταν συναρτώνται, καθορίζουν και καθορίζονται από τις συνθήκες του κοινωνικού ανταγωνισμού.
Οι κοινωνικές απελευθερωτικές πρακτικές χαρακτηρίζονται από τον πλούτο της πολυμορφίας τους και όχι από μια προσήλωση ως προς τον επιλεγόμενο στόχο (βλ. μπάτσοι και αστυνομικά τμήματα). Είναι δύσκολο να κατανοηθεί κοινωνικά τι σχέση θα μπορούσε να έχει λ.χ. η περίπτωση του βασανιστή Μάλλιου με αυτή μιας δόκιμης αστυνομικίνας.
Σίγουρα, η απελευθερωτική πρακτική όσων αγωνίζονται δεν μπορεί να σχετίζεται με ομφαλοσκοπικές συμπεριφορές και ιδεολογήματα, ενώ παράλληλα η κλιμάκωση της στρατιωτικής αντιπαράθεσης ωφελούσε, ωφελεί και θα ωφελεί μόνο το κράτος και τους μηχανισμούς του.
Απέναντι στη «στρατηγική της έντασης», (της οποίας οι κρατιστές είναι και οι πρώτοι διδάξαντες) το κράτος έχει τους τρόπους ώστε να την εκμεταλλεύεται, αυξάνοντας κατά περίπτωση τις δυσμενείς επιπτώσεις σε επικείμενες κοινωνικές δραστηριοποιήσεις και οδηγώντας τες σε περιχαρακώσεις και συμβιβασμούς.

Αθήνα 28-10-2009

Συσπείρωση Αναρχικών

ση που ονομάστηκε μετά το καλοκαίρι του 2002 «εξάρθρωση». Είναι, βέβαιο, ότι στόχος είναι το προχώρημα της λεγόμενης εξάρθρωσης και η εξασφάλιση των προϋποθέσεων, ώστε να περιλάβει κάθε δραστηριότητα και κινητοποίηση στην οποία συμμετέχουν οι αναρχικοί. Δραστηριότητες που κατά τον απερχόμενο υπουργό δημόσιας τάξης Μαρκογιαννάκη ταυτίζονται με την «τρομοκρατία». Αυτοί οι κατασταλτικοί προσανατολισμοί, όμως στηρίζονται στην πολιτική συναίνεση του συνόλου της αριστεράς.
Η σιωπηλή αποδοχή των προκαταρκτικών κατασταλτικών κινήσεων, που αφορούσαν τουλάχιστον 900 «φιλικές» ανακρίσεις στις οποίες προχώρησαν οι διωκτικές αρχές και προηγήθηκαν της περίφημης «εξάρθρωσης» της Ε.Ο. 17Ν είναι ενδεικτικές. Οι διαμαρτυρίες της λεγόμενης επίσημης αριστεράς τότε ήταν ανύπαρκτες ή το πολύ πολύ χλιαρές. Το ίδιο συνέβη εκ μέρους της εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς, ενώ την οριστική επιβεβαίωση του αριστερού συναινετικού πνεύματος στο προαναγγελόμενο τέλος του «θρύλου» της 17Ν, έδωσαν επιφανείς σύνδεσμοι αντιδικτατορικών οργανώσεων, που απαίτησαν απλά να μη συνδεθούν ιδεολογικά με την μεταπολιτευτική συνέχεια πρακτικών, που είχαν επιλεγεί κατά την διάρκεια της χούντας.
Υπάρχουν, λοιπόν, διαφορές από τότε; Σαφώς και υπάρχουν. Ιδιαιτερότητες, που πρέπει να καταγραφούν, καθώς κατά πως φαίνεται θα σημαδέψουν την συνέχεια και προδιαγράφουν τις δυσμενείς επιπτώσεις στο πεδίο των κοινωνικών συγκρούσεων τουλάχιστον από αναρχικής σκοπιάς. Μάλλον, λοιπόν, δεν μπορεί να προκαλεί έκπληξη σε κανένα η πρόθεση εκπροσώπων της ανανεωτικής πτέρυγας του ΣΥΝ να θέσουν θέμα και αρθρογράφοι της Ελευθεροτυπίας που στηλιτεύουν με παρρησία την καθυστέρηση στο συγκεκριμένο ζήτημα: «Εδώ και χρόνια η Αριστερά έπρεπε να έχει κατέβει σε διαδηλώσεις κατά των «τρομοκρατικών» χτυπημάτων, των φόνων και του εγκλήματος που φορεί «πολιτική» λεοντή... Το ίδιο καθαρά όσο κι όταν διαδηλώνει κατά της καταστολής. Τα υπόλοιπα απλώς τρέφουν όσους την προβοκάρουν ποικιλοτρόπως» (Ελευθεροτυπία 30/10/09, Στάθης Σταυρόπουλος). Την ίδια στιγμή η Αυριανή με το πρωτοσέλιδο της ζητά να δοθεί Αμνηστία στην 17Ν και στις υπόλοιπες ένοπλες οργανώσεις, ώστε «να δοθεί τέλος στον νέο κύκλο αίματος που έχει ανοίξει»...
Ο Τσίπρας, λοιπόν από την πρώτη στιγμή δεν άφησε περιθώρια παρανοήσεων για το εύρος των συναινετικών προθέσεων με δηλώσεις στις οποίες χαρακτήριζε τους «τρομοκράτες» εχθρούς της κοινωνίας, ενώ ανάλογα ήταν και τα πρωτοσέλιδα της Αυγής, που στήριξαν με κάθε τρόπο την γραμμή απαξίωσης της «νέας τρομοκρατίας» ταυτίζοντάς την με το «οργανωμένο έγκλημα». Επίσης συναινετικός εμφανίσθηκε ο πρόεδρος του ΣΥΡΙΖΑ στις αναγγελίες του υπουργού «προστασίας του πολίτη» για κατάργηση της εξωτερικής φρουράς των αστυνομικών τμημάτων και την ενίσχυση βέβαια της αστυνόμευσης της ευρύτερης περιοχής γύρω από αυτά, ενώ το χάπι χρυσώθηκε όταν ο Χρυσοχοΐδης υποσχέθηκε ότι τα όργανα της τάξης θα έχουν την υποχρέωση να επιδεικνύουν την υπηρεσιακή τους ταυτότητα κατά την διάρκεια εξακρίβωσης στοιχείων, δηλώνοντας τέλος «ανοικτός» στην σύγκληση διακομματικής επιτροπής για τα θέματα που αφορούν την ελληνική αστυνομία. Άλλο τόσο ενδεικτική ήταν και η γενική πρόβα του έργου ΣΥμού κατά την κατάληψη του Πολυτεχνείου το Νοέμβρη του '73) σε παρουσίαση βιβλίου, ύστερα από επίθεση ατόμων με πέτρες και ξύλα σε πεζή περιπολία σε άλλο σημείο της ευρύτερης περιοχής. Ο «εξαλλος» νέος υπουργός ανασφάλειας του πολίτη με την «αυθαιρεσία» των αστυνομικών οργάνων «καρατόμησε» τον επικεφαλής της ΕΛ.ΑΣ. που ούτως ή άλλως περίμενε την αντικατάσταση του, ενώ ο ΣΥΡΙΖΑ εξέφρασε την ικανοποίησή του. Ο «αγώνας», λοιπόν «τώρα δικαιώνεται» για την Συριζαίικη αριστερά στην οποία στεγάζεται ένα μεγάλο μέρος της πάλαι ποτέ εξω-κοινοβουλευτικής αριστεράς. Μην ξεχνάμε την προέλευση του Σ. Βούγια νυν υφυπουργού δημόσιας τάξης, αλλά και την πρόταση να αναλάβει το συγκεκριμένο πόστο η Μαρία Δαμανάκη. Είναι, λοιπόν, φανερό ότι οι προηγούμενες εμπειρίες κατασταλτικών μεθοδεύσεων δεν λαμβάνονται απλά υπ' όψιν από τους τωρινούς διαχειριστές των κρατικών υποθέσεων, αλλά αποτελούν και το εφαλτήριο των νέων. Όπως είναι φανερό πως αυτοί που διαρρηγνύουν τα ιμάτια τους για την καταστολή είναι οι ίδιοι που προσυπογράφουν την ατζέντα καταστολής.
Όσο μας αφορά δεν είχαμε ποτέ την παραμικρή αυταπάτη για τον ρόλο των «αντιστασιακών» αριστερών του ΣΥΡΙΖΑ και τις αγνές τους προθέσεις να στηρίξουν τις κρατικές υποθέσεις. Ούτε, όμως, έχουμε καμία αυταπάτη σε ποιανού μύλο νερό ρίχνουν εσχατολογικού τύπου προτροπές για «πόλεμο εναντίον όλων», εκφράσεις άπλετης περιφρόνησης κάθε δυνατότητας κοινωνικών συνθέσεων, αλλά και συστηματικής παραμόρφωσης κάθε μορφή κατατεθειμένης κοινωνικής ανταποδοτικότητας απέναντι στην βία της εξουσίας.

Συσπείρωση Αναρχικών

Αλγερία

Εξέγερση των καταπιεσμέ-

στηκαν με τις δυνάμεις καταστολής με πέτρες και μολότοφ.
Στα μέσα της βδομάδας οι δυνάμεις κατα-

μέρα, μετά τις πρώτες συγκρούσεις, που ξεκίνησαν με αφορμή την επικείμενη κατεδάφιση κατοικιών του υποβαθμισμέ-

τερς. Άλλος κάτοικος λέει στο France24 ότι υπάρχει προκατάληψη για το ποιοι θα λάβουν νέες κατοικίες.
«Υπάρχουν οικογένειες με 14 παιδιά που ζουν σε 2 δωμάτια, πώς μπορούν να κοιμηθούν; Ένας κάθε φορά; Κάποια παιδιά βγάζουν τη νύχτα έξω και παίρνουν φάρμακα

θρώπων ανά τους αιώνες.

Σε κάθε περίπτωση οι λέξεις και οι πράξεις αποκτούν μεγάλη σημασία όταν συναρτώνται, καθορίζουν και καθορίζονται από τις συνθήκες του κοινωνικού ανταγωνισμού.

Οι κοινωνικές απελευθερωτικές πρακτικές χαρακτηρίζονται από τον πλούτο της πολυμορφίας τους και όχι από μια προσήλωση ως προς τον επιλεγόμενο στόχο (βλ. μπάτσοι και αστυνομικά τμήματα). Είναι δύσκολο να κατανοηθεί κοινωνικά τι σχέση θα μπορούσε να έχει λ.χ. η περίπτωση του βασανιστή Μάλλιου με αυτή μιας δόκιμης αστυνομικίνας.

Σίγουρα, η απελευθερωτική πρακτική όσων αγωνίζονται δεν μπορεί να σχετίζεται με ομφαλοσκοπικές συμπεριφορές και ιδεολογήματα, ενώ παράλληλα η κλιμάκωση της στρατιωτικής αντιπαράθεσης ωφελούσε, ωφελεί και θα ωφελεί μόνο το κράτος και τους μηχανισμούς του.

Απέναντι στη «στρατηγική της έντασης», (της οποίας οι κρατιστές είναι και οι πρώτοι διδάξαντες) το κράτος έχει τους τρόπους ώστε να την εκμεταλλεύεται, αυξάνοντας κατά περίπτωση τις δυσμενείς επιπτώσεις σε επικείμενες κοινωνικές δραστηριοποιήσεις και οδηγώντας τες σε περιχαρακώσεις και συμβιβασμούς.

Αθήνα 28-10-2009 Συσπείρωση Αναρχικών

συνέβη εκ μέρους της εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς, ενώ την οριστική επιβεβαίωση του αριστερού συναινετικού πνεύματος στο προαναγγελλόμενο τέλος του «θρύλου» της 17Ν, έδωσαν επιφανείς σύνδεσμοι αντιδικτατορικών οργανώσεων, που απαίτησαν απλά να μη συνδεθούν ιδεολογικά με την μεταπολιτευτική συνέχεια πρακτικών, που είχαν επιλεγεί κατά την διάρκεια της χούντας.

Υπάρχουν, λοιπόν, διαφορές από τότε; Σαφώς και υπάρχουν. Ιδιαιτερότητες, που πρέπει να καταγραφούν, καθώς κατά πως φαίνεται θα σημαδέψουν την συνέχεια και προδιαγράφουν τις δυσμενείς επιπτώσεις στο πεδίο των κοινωνικών συγκρούσεων τουλάχιστον από αναρχικής σκοπιάς. Μάλλον, λοιπόν, δεν μπορεί να προκαλεί έκπληξη σε κανένα η πρόθεση εκπροσώπων της ανανεωτικής πτέρυγας του ΣΥΝ να θέσουν θέμα

νάλογα ήταν και τα πρωτοσέλιδα της Αυγής, που στήριξαν με κάθε τρόπο την γραμμή απαξίωσης της «νέας τρομοκρατίας» ταυτίζοντάς την με το «οργανωμένο έγκλημα». Επίσης συναινετικός εμφανίσθηκε ο πρόεδρος του ΣΥΡΙΖΑ στις αναγγελίες του υπουργού «προστασίας του πολίτη» για κατάργηση της εξωτερικής φρουράς των αστυνομικών τμημάτων και την ενίσχυση βέβαια της αστυνόμευσης της ευρύτερης περιοχής γύρω από αυτά, ενώ το χάπι χρυσώθηκε όταν ο Χρυσοχοΐδης υποσχέθηκε ότι τα όργανα της τάξης θα έχουν την υποχρέωση να επιδεικνύουν την υπηρεσιακή τους ταυτότητα κατά την διάρκεια εξακρίβωσης στοιχείων, δηλώνοντας τέλος «ανοικτός» στην σύγκληση διακομματικής επιτροπής για τα θέματα που αφορούν την ελληνική αστυνομία. Άλλο τόσο ενδεικτική ήταν και η γενική πρόβα του έργου ΣΥ-

νούς διαχειριστές των κρατικών υποθέσεων, αλλά αποτελούν και το εφαλτήριο των νέων. Όπως είναι φανερό πως αυτοί που διαρρηγνύουν τα ιμάτια τους για την καταστολή είναι οι ίδιοι που προσυπογράφουν την ατζέντα καταστολής.

Όσο μας αφορά δεν είχαμε ποτέ την παραμικρή αυταπάτη για τον ρόλο των «αντιστασιακών» αριστερών του ΣΥΡΙΖΑ και τις αγνές τους προθέσεις να στηρίξουν τις κρατικές υποθέσεις. Ούτε, όμως, έχουμε καμία αυταπάτη σε ποιανού μύλο νερό ρίχνουν εσχατολογικού τύπου προτροπές για «πόλεμο εναντίον όλων», εκφράσεις άπλετης περιφρόνησης κάθε δυνατότητας κοινωνικών συνθέσεων, αλλά και συστηματικής παραμόρφωσης κάθε μορφή κατατεθειμένης κοινωνικής ανταποδοτικότητας απέναντι στην βία της εξουσίας.

Συσπείρωση Αναρχικών

Αλγερία

Εξέγερση των καταπιεσμένων στις παραγκουπόλεις

Άγριες συγκρούσεις ξέσπασαν στις 19 Οκτωβρίου στην Αλγερινή πρωτεύουσα, στη περιοχή Diar Echams. Οι άνθρωποι εκεί στοιβάζονται σε παραγκουπόλεις. Οι καταπιεσμένοι και εξαθλιωμένοι, συνειδητοποιώντας τη θέση τους, έστησαν οδοφράγματα και συγκρού-

στηκαν με τις δυνάμεις καταστολής με πέτρες και μολότοφ. Στα μέσα της βδομάδας οι δυνάμεις καταστολής προσπάθησαν να σπάσουν τα οδοφράγματα και να καταστείλουν τις διαδηλώσεις χρησιμοποιώντας χημικά.

Πολλοί μπάτσοι τραυματίστηκαν. Η Αλγερία είναι μέλος του OPEC και τέταρτη στην εξαγωγή φυσικού αερίου. Σύμφωνα με τις κυβερνητικές πηγές, η εξέγερση στη Diar Echams, είναι μόνο ένα σήμα κινδύνου, οι συνέχεια και η επέκταση της εξέγερσης τους κάνει να τρέμουν.

Κάτοικοι του εργατικού προαστίου Ελ Μαντάνια/Ντιαρ Εχαμς συγκρούστηκαν για 2η μέρα, μετά τις πρώτες συγκρούσεις, που ξεκίνησαν με αφορμή την επικείμενη κατεδάφιση κατοικιών του υποβαθμισμένου αυτού προαστίου.

Οι κατοικίες αυτές θεωρούνται... παράνομες και το κράτος βάλθηκε να τις κατεδαφίσει, ενώ για την πλειοψηφία των κατοίκων δεν προσφέρει νέες κατοικίες.

Τουλάχιστον 9 μπάτσοι τραυματίστηκαν από τις επιθέσεις με πέτρες και μολότοφ.

«Πολλοί από τους νεαρούς που ζουν εδώ, στην ουσία δεν ζουν», λέει κάτοικος στο Ρόιτερς. Άλλος κάτοικος λέει στο France24 ότι υπάρχει προκατάληψη για το ποιοι θα λάβουν νέες κατοικίες.

«Υπάρχουν οικογένειες με 14 παιδιά που ζουν σε 2 δωμάτια, πώς μπορούν να κοιμηθούν; Ένας κάθε φορά; Κάποια παιδιά βγάζουν τη νύχτα έξω και παίρνουν φάρμακα ώστε να μπορούν να κοιμηθούν οι αδερφοί και οι αδερφές τους».

«Δε θα σταματήσουμε την εξέγερση!», λένε άλλοι.

